

KATARZYNA MICHAŁAK

Người đàn bà vô gia cư

(Tiểu thuyết)
Lê Bá Thự dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Katarzyna Michalak sinh năm 1969, là nhà văn đương đại người Ba Lan.

Các tác phẩm của cô rất nhân văn, đề cập đến những vấn đề mang tính thời sự.

Tiểu thuyết Người đàn bà vô gia cư đã đoạt giải cuộc thi “Cuốn sách hay nhất mùa hè 2013” ở Ba Lan, thể loại tiểu thuyết tâm lý xã hội.

Sau tiểu thuyết Hy vọng, (được “Giải thưởng Văn học Hội Nhà văn Hà Nội năm 2014”), đây là tiểu thuyết thứ hai của nữ nhà văn Katarzyna Michalak được dịch giả Lê Bá Thự chuyển ngữ sang tiếng Việt.

Người đàn bà
vô gia cư

The original title: **BEZDOMNA** by Katarzyna Michalak

Copyright © Katarzyna Michalak

This translation is published by arrangement with Społeczny Instytut Wydawniczy Znak Sp. z o.o., Kraków, Poland.”

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Społeczny Instytut Wydawniczy Znak Sp. z o.o., Kraków, Poland và Nhà xuất bản Phụ nữ.

Dịch từ nguyên bản tiếng Ba Lan: **BEZDOMNA** của tác giả Katarzyna Michalak

Bản quyền tiếng Việt © Lê Bá Thự và Nhà xuất bản Phụ nữ, 2017.

KATARZYNA MICHAŁAK

Người đàn bà vô gia cư

Tiểu thuyết
Lê Bá Thự dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Tặng tất cả những người mẹ tốt, những người mẹ tuyệt vời và đích thực, yêu con mình như tôi yêu con tôi.

Bạn đừng khinh bỉ người khác, khi bạn chưa biết chuyện của người ta. Cũng có thể người đó đã bị chìm xuống đáy vì bất hạnh, vì ốm đau hoặc vì sự dễ tiện của con người, nhưng đối với bạn, số phận đang sửa soạn một bất ngờ tương tự - coi như bài học của sự khiêm nhường.

Cánh cửa nhà chứa rác sập lại đánh sầm sau lưng nàng. Khi nàng đã vào bên trong cái kho chật chội chất đầy những thùng ngập rác, nàng tra chìa khóa vào ổ và khóa trái cửa lại. Từ giờ đến sáng mai chắc sẽ không có ai cản trở nàng. Gì thì gì lúc này cũng đã gần nửa đêm rồi. Vào giờ này, trong đêm Giáng sinh, không một người bình thường nào lại đi dọn dẹp nhà cửa, đúng vậy không nào? Chỉ có nàng, Kinga, hôm nay làm công việc dọn dẹp đời mình mà thôi.

Nàng ngồi trong góc nhà chứa rác, người đi ngoài phố không thể nhìn thấy được, nàng quấn chặt hơn chiếc áo gió, vì trời lạnh phải đến bảy độ dưới không. Chiếc áo gió dày cộp. Kinga chợt nhớ, tại sao nàng lại

chiếm được chiếc áo này: thoát tiên nàng đã phải đánh lộn với Smutaska để giành lấy chiếc áo, còn sau đó nàng nguyên rửa kẻ đã hiến tặng chiếc áo - cầu cho quỷ tha ma bắt hẩn đi - kẻ đã nhét vào thùng từ thiện PCK⁽¹⁾ cái của nợ vấy đầy cứt thối này. Sau đó Smutarska đã chế nhạo Kinga ngay trước mặt nàng, khi nàng vừa mếu máo vừa giặt chiếc áo tại vòi phun nước cạnh Cung Văn hóa.

Chiếc áo ngu xuẩn này đã trở thành biểu tượng của cả cuộc đời nàng - một cuộc đời nom bề ngoài có vẻ tươi tắn và đáng ghen tỵ, nhưng thực ra hoàn toàn nhơ bẩn. Đã đến lúc phải chấm dứt cái *sự phô bày* này. Nàng thò tay vào túi, sờ vào gói nhỏ và mỉm cười với chính mình. Các nữ bác sĩ bệnh viện tâm thần đã cung cấp rất hào phóng thuốc hướng tâm thần⁽²⁾ cho các bệnh nhân. Hào phóng đến nỗi hầu như bệnh nhân nào cũng tích góp được một lượng thuốc dự phòng cho cái giờ “đen tối”. Thoạt tiên Kinga chê cười các cô bạn khi họ bí mật khoe với nhau, đã dành dụm được bao nhiêu và cất giấu ở đâu chỗ thuốc làm phúc này,

(1) Viết tắt của Polski Czerwony Krzyż - Hội Chữ thập Đỏ Ba Lan. (Tất cả chú thích của người dịch).

(2) Thuốc hướng tâm thần có tác dụng đối với thần kinh trung ương, gây ra tình trạng kích thích hoặc ức chế, nếu sử dụng không đúng có khả năng lệ thuộc vào thuốc. Cho nên các bệnh viện quản lý rất chặt loại thuốc này.

để cho nhân viên bệnh viện không phát hiện ra được, nhưng rồi sau đó... chính nàng cũng bắt đầu ăn bột mỗi khi được phát thuốc. Và Kinga đã tích góp được hai mươi viên thuốc rồi.

Đêm nay nàng sẽ có thuốc ở trong người, nếu họ tìm thấy nàng.

Nàng mở chiếc túi thủy thủ mà nàng luôn luôn giữ khư khư - nàng đựng trong đó toàn bộ tài sản của mình, hiểu theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng - nàng thò tay vào túi, sâu đến tận vai, và đây rồi!, chiến lợi phẩm của những ngày vừa qua: một chai rượu. Sẽ có liên hoan. Cuộc liên hoan cuối cùng trong đời Kinga Krol.

Trong ánh sáng yếu ớt của đèn đường, khó khăn lắm mới lọt vào được góc nhà chứa rác, nàng với tay cầm chiếc thùng các tông giấy loại - lần đầu tiên đồng báo không làm Kinga phẫn khích, nàng không đắn đo, người ta sẽ mua với giá bao nhiêu và chỗ tiền bán báo này nàng sẽ đem mua thứ gì - nàng lật ngửa chiếc thùng các tông để làm chiếc bàn con lịch sự, trải lên đó cuốn tạp chí màu, và thế là nàng có cả khăn trải bàn nữa rồi!, tiếp nữa nàng lôi ra khỏi túi chiếc ly uống rượu. Một tuyệt tác! Đêm nay nàng sẽ uống rượu bằng chiếc ly pha lê này! Nếu có kẻ nào đó trong đám vô gia cư nhìn thấy nàng... thì sẽ bảo rằng, chắc nàng sẽ chết sau châu rượu đêm nay. Nhưng sớm mai là nàng chẳng còn sống

nữa rồi, cho nên nàng coi thường cả ly rượu lẫn lũ người vô gia cư.

Càng lúc trời càng lạnh hơn. Nhưng vẫn chưa đủ độ... Đã lạnh thấu xương! Và vấn đề là ở đó! Nếu thuốc cùng với rượu không giết nổi nàng thì giá lạnh sẽ làm nốt phần còn lại. Miễn là nàng say bí tỉ và ngủ thiếp đi.

Nàng vặn nắp chai, bằng những ngón tay khẳng khiu, rót đầy ly rượu và cười khúc khích như một con ma, nàng nâng ly lên miệng. Stop! Phải chúc rượu cái đã!

- Chúc... - Cái tên mà Kinga phải nói ra cứ mắc ở trong miệng. Họng nàng thít chặt khiến nàng khó thở.

Kinga ngồi một lát, cảm nhận những giọt nước mắt nóng bỏng đang lăn trên hai gò má, nàng dùng bàn tay đi găng không ngón lau nước mắt, nghiêng ly rượu uống cạn một hơi, rồi nói với chính mình:

- Quý tha ma bắt nhà ngươi đi, Kinga Krol. Nhà ngươi sẽ bị nấu trong vạc dầu dưới địa ngục vì những gì nhà ngươi đã làm.

Nàng dốc xuống “mặt bàn” những viên thuốc trắng và uống hết viên nọ đến viên kia, hoàn toàn ý thức rằng mình đang tuôn ra những lời nguyện rủa, mình đang nốc rượu.

Không khí ấm dần lên. Nhà chứa rác mất dần sự xa lạ, trở thành một nơi đẹp, yên tĩnh và ấm cúng...

Chiếc bàn cùng với những viên thuốc trắng bắt đầu lùì xa. Nàng ôm đầu. Vẫn chưa đến lúc! Còn quá sớm! Nàng uống quá ít thuốc và quá ít rượu! Sớm mai thức giấc, nàng nôn thốc nôn tháo và sẽ chẳng bị làm sao cả! Lại một cuộc “tự tử không thành”! Mà lẽ ra nàng đã phải kết liễu đời mình một cách thành công!

Nàng với tay lấy tiếp những viên thuốc khác, nhưng “chiếc bàn” đã biến mất.

- Tập trung vào, đồ ngu, - nàng nói giọng lè nhè, nâng chén rượu đặt vào miệng. - Ta căm thù nhà người...

• Nàng lại cố nhón mấy viên thuốc trắng. Không ăn nhằm gì. Nàng lại khóc. Thống thiết, như đứa trẻ ngu ngơ. Như để mĩa mai, đầu óc nàng trở nên sắc như dao cạo, nhưng cơ thể nàng không chịu vâng lời.

- Nhà người phải tự giết mình cơ mà! Nhà người phải!!! Nếu hôm nay nhà người thất bại... hôm nay nhà người mà phung phí chỗ thuốc này... Thì nhà người sẽ kiếm đâu ra thuốc mới nữa nào?

Nàng gục mặt vào chiếc hộp và bất thành linh những viên thuốc trắng xuất hiện ngay sát mặt, trong tầm lưỡi của nàng. Ha! Thắng lợi rồi! Nàng liếm liền mấy viên thuốc, đang định nuốt thì... nghe thấy tiếng rên rĩ, khe khẽ, những âm thanh rên rĩ rất náo nùng bảo rằng, người nàng đã cứng đờ cùng với chiếc lưỡi thè ra và những viên thuốc dính trên đó.

Một đứa bé! - đó là ý nghĩ thứ nhất.

Nàng cố ngóc đầu dậy, nhưng... không được. Nàng muốn nhổ thuốc ra khỏi miệng và quan sát chung quanh để tìm nguồn gốc của tiếng rên rĩ kia, nhưng nàng cũng không làm nổi. Nàng phải uống một chút thì lúc đó mới... Tiếng rên rĩ nghe gần hơn. Rồi ở ngay bên tai Kinga. Nàng liếc nhìn về phía đó.

Con mèo! Chỉ là con mèo.

Xin đa tạ Ngài, bẩm Đức Chúa Trời... Nàng sẽ không từ bỏ ý định của mình vì con mèo đâu. Nàng sẽ không kéo dài cuộc đời khốn khổ của mình dù chỉ là một phút.

Nhờ có phép màu mà nàng đã dốc chai rượu vào miệng và nuốt vào bụng những viên thuốc ương bướng. Xong rồi. Bây giờ nàng có thể nghỉ ngơi. Nàng có thể bình tĩnh tính sổ với cuộc đời, với Chúa Trời, với quý Sa tăng và... với thằng cha đáng khinh bỉ ấy, rồi nàng ra đi. Theo những điều kiện của mình. Trong nàng chỉ còn đọng lại một chút lòng tự trọng: ra đi như một con người, chứ không phải như một thứ đồ vật vô nghĩa.

Cú đập vào cái lưới nóng bỏng và thô ráp làm nàng hốt hoảng như một cái tát vào mặt.

- Nhà người hãy đi đi, - nàng nói lè nhè, rứt tay lại.

Nàng nhướn lông mày chút xíu, quắc mắt nhìn con mèo. Con mèo xấu xí và còm nhom y như nàng. Và nó

cô đơn cũng y như nàng. Quý tha ma bắt nó đi. Con mèo liên tục liếm tay nàng. Nàng không thể rút tay lại được nữa.

Nó nhảy lên vai nàng và chạm cái mũi lạnh lạnh vào má nàng. Nó kêu meo meo thê thảm, như thể nó xin nàng rủ lòng thương.

Bỗng Kinga nhận ra, tuy chậm chạp: nàng đã tự giam mình cùng với con mèo này trong nhà chứa rác! Nó đã phải lao vào trong này cùng với nàng và... ở lại đây với nàng. Cho đến khi nàng chết.

Và rồi sao? Hóa ra như vậy lại tốt chẳng? Nàng sẽ không chết trong cô đơn, còn con mèo... rồi cũng sẽ có cách thoát thân. Vì chẳng lẽ cũng sẽ có người vào đây đổ rác.

Còn nếu không thì sao?

Với tính mạng của mình thì nàng có thể muốn làm gì thì làm, còn con mèo nó có tội tình gì đâu. Nó không đáng phải chết. Còn nàng, Kinga, chết là phải.

Có lẽ con mèo cũng nghĩ như vậy, mà có khi nó nghĩ hoàn toàn khác cũng nên, vì nó cứ loay hoay làm cho nàng tỉnh lại. Bây giờ nó liếm má, trán, tóc, lông mày của nàng. Càng lúc nó càng làm cho nàng rất khó chịu!

- Mày hãy đi đi, - nàng tìm cách thuyết phục nó, nhưng... nó phải chạy đi đâu bây giờ? Nó cũng vô gia cư

y như nàng cơ mà. Đến nỗi nàng, người đàn bà ngu ngốc, đã vô tình giam nó trong nhà chứa rác.

- Lạy Chúa, - từ cái miệng tê cóng của nàng phát ra tiếng rên rỉ, nào nùng chẳng khác gì tiếng kêu của con mèo.

Thả con mèo - nàng quyết định như vậy. Nàng sẽ thả con mèo khốn khổ này, rồi sau đó thanh thản ngủ, lương tâm không hề bị cắn rứt về chuyện đã kéo theo một sinh linh vô tội cùng chết với mình.

Nàng cố đứng dậy, nhưng... cơ thể nàng không chịu vâng lời. Đúng lúc này, khi Kinga muốn mình tỉnh táo thêm chút nữa, thì thuốc và rượu bắt đầu có tác dụng. Con mèo nhảy lên chiếc hộp. Cái mõm gầy của nó đã ở ngay sát mặt người đàn bà. Nàng giương mắt nhìn, và bắt gặp đôi mắt mèo lấp lánh. Như thể đôi mắt người đang hoảng sợ và cầu khẩn... Đã có lần nàng nom thấy cái nhìn như vậy. Trong gương. Nhưng chẳng có ai giúp đỡ nàng cả. Ngược lại: người ta đã hành hạ nàng gần chết. Nàng sẽ không làm như vậy đối với con mèo.

- Khoan đã. Khoan đã, - nàng thì thầm. - Một lát nữa ta... một lát nữa...

Con mèo còn nhìn nàng vài giây nữa, rồi sau đó nó áp chặt mõm nó vào má nàng.

Cái đụng chạm này... cử chỉ âu yếm này... Kinga bật khóc. Nàng muốn chạm tay vào con mèo, vuốt ve, cảm

nhận bên dưới những ngón tay nhịp tim của sinh linh bé bỏng, thế nhưng thay vì làm như vậy càng lúc nàng càng trôi ra xa con vật. Bằng động tác vô vọng nàng móc ngón tay vào họng, nôn thốc nôn tháo hết thảy mọi thứ có trong dạ dày. Nàng thở hỗn hển một hồi lâu. Đau nhức từng giây. Toàn thân run bắn, cứng đờ theo cơn. Không khí hít vào phổi như thiêu như đốt. Nàng cảm nhận mình đang hấp hối và... nàng cố sống. Vì nó. Vì con mèo.

Con vật đang ở bên nàng. Nó liếm dọc tay nàng, miệng kêu meo meo khe khẽ.

Kinga cố ngóc đầu dậy để dễ thở hơn, nhưng... nàng chỉ khóc cùng với con mèo. Tất cả đều uống công vô ích. Nàng đã bỏ phí cơ hội cuối cùng. Cơn co thắt dạ dày lại kéo lên tận họng. Nàng nghẹt thở. Nàng quờ tay về phía sau. Rốt cuộc nàng ngồi xuống.

Nàng trong trạng thái như vậy ở ranh giới của ý thức được bao lâu? Mười lăm phút? Nửa giờ? Một giờ?

Lạnh khủng khiếp.

Con mèo leo lên đầu gối nàng.

Rốt cuộc tay nàng đã chịu phục tùng. Hai tay nàng ôm chặt con mèo. Những ngón tay cứng còng của nàng đã làm một chiếc khuy áo bị bung ra. Con mèo chui vào bên trong áo gió và kêu meo meo. Nghe tiếng kêu của con mèo, nàng cảm nhận trên ngực mình tiếng đập

của con tim bé bỏng và... tựa hồ đó là những tiếng đập ru ngủ... Giấc mơ đến. Một giấc mơ điềm tĩnh, lặng lẽ và dịu dàng. Rốt cuộc...

Ổ khóa kêu lách cách, tiếng sắt cọ vào nhau. Có người bước vào trong nhà chứa rác và...

- Chạy đi, mèo, - nàng thốt lên, mà cũng có thể chỉ mình Kinga có cảm giác là nàng đang khê thốt lên.

Con mèo kêu meo meo không ngưng nghỉ.

Có tiếng người thét to.

- Ôi, lạ Chúa, mày làm tao hoảng hồn! Mày vào đây làm gì vậy hả, mèo mướp? Mày muốn ra ngoài không nào? Lại đây, biến ngay lập tức, trước khi người trông coi nhà rác đuổi mày.

Kinga thở phào nhẹ nhõm. Con mèo đang được cứu thoát. Nàng có thể tắt thở một mình.

- Mày muốn ở lại đây chẳng? Tùy ý mày...

Không! Nó không muốn ở lại đây! - Kinga định thét lên. - Nhà người hãy mang nó đi theo nhà người đi, đồ ngốc!

Đó là một cô gái. Cô ấy đang đi ra phía cửa. Kinga không thể chịu nổi điều này. Nàng dồn hết chút sức lực còn lại, đứng dậy trên đôi chân chao đảo, vút ve con mèo trên vai. Cô gái đứng như bị chôn chân, từ từ quay mặt lại và lại thét lên vì ngỡ ngàng và sợ hãi. Ngay

sau đó trên gương mặt cô gái hẳn rõ sự ghê tởm mà cô nàng không thể kìm nén.

- Còn nhà chị làm gì ở trong này hả? - cô gái quát to, đút tay vào túi áo một cách oai vệ. - Tôi không có tiền lẻ đâu nhá.

Kinga tiến về phía trước một bước.

- Tôi chẳng cần gì cả. Chỉ xin chị mang con mèo ra khỏi nơi này, - nàng nói nhỏ, nhưng rõ ràng, chìa hai tay ra trước mặt.

Con mèo treo lơ lửng giữa hai người phụ nữ.

Cô gái đứng không nhúc nhích, trở mắt nhìn Kinga. Trong bóng tối của nhà chứa rác, Kinga phải khiến cho cô gái mặc đầm đón Giáng sinh nghĩ nàng là một con ma.

- Tôi chẳng muốn gì cả. Chỉ xin thả con mèo, - Kinga nhắc lại, cảm thấy nàng không còn thời gian nữa. Càng lúc nàng càng tới gần trạng thái bất tỉnh.

Nhưng hai sinh linh chết tiệt này, mỹ nữ mặc đầm Giáng sinh và con mèo đầy bọ, không cho nàng được yên thân về nơi chín suối. Mọi cái đều trật khác. Và chỉ tại con mèo chết tiệt này, quỷ tha ma bắt nó đi, mọi cái đều trật khác! Còn việc nàng tự giải thoát đã gần đến nỗi...

Chân bước như kẻ mộng du, nàng định lướt qua cô gái và đi ra ngoài, nhưng khi nàng xuất hiện trong ánh

sáng của đèn đường, cô gái khẽ thốt lên, nắm lấy vai Kinga. Và ngay lập tức cô nàng rút tay lại.

- Tôi... tôi biết chị!

Kinga nhìn cô gái một cách bình thản. Tất nhiên là chị biết tôi. Cho dù chị không biết từ đâu đến. Có thể một ngày nào đó tôi sẽ tiết lộ điều này cho chị. Mà cũng có thể không. Nhưng tôi có chìa khóa vào nhà chứa rác này là do chị.

Kinga không nói điều này thành tiếng. Nàng chẳng nói năng gì. Bởi vì nỗi khổ mà mỹ nữ này và gã đàn ông xảo quyệt nọ đã gây ra đối với nàng bây giờ liệu còn nghĩa lý gì nữa?

Cô gái do dự trong giây lát rồi nói:

- Hay là... hay là chị đến chỗ tôi ăn bữa tối Giáng sinh đi? Tôi đã bày sẵn một chỗ ngồi dự phòng cho lũ khách không nhà⁽¹⁾. Tôi... mời. Tất nhiên là mời cả hai. - Cô gái vuốt ve đầu con mèo để thể hiện tấm thịnh tình.

Con mèo kêu meo meo đáp lại.

Kinga nhìn cô gái như nhìn một con điên.

- Chị mời? Tôi? Dự tiệc đêm Giáng sinh? - Đúng là nàng không thể tưởng tượng nổi điều này! Người nàng

⁽¹⁾ Theo tục lệ Ba Lan, bữa cỗ gia đình đêm Giáng sinh và các ngày lễ khác, người ta thường bày thêm một chỗ ngồi, một bộ đồ ăn dự phòng, để mời khách vãng lai.

bẩn thiu, hôi hám, bốc mùi chất nôn, mùi rượu, còn cô gái ăn mặc diêm dúa mời nàng, người đàn bà vô gia cư, đến nhà mình dự tiệc đêm Giáng sinh? - Gia đình chị sẽ bảo sao nào? - câu hỏi cuối cùng này nàng nói thành tiếng.

- Tôi... cãi nhau với cả nhà và... đây là đêm Giáng sinh cô đơn đầu tiên của tôi. Tôi không... tôi không chịu nổi cảnh này. Tôi mời cả hai, - cô gái nhắc lại với giọng đau khổ.

Kinga gật đầu một cách chậm rãi.

Nàng vẫn còn kịp làm cái việc tự tử. Trước hết hãy tìm cho mèo mướp một ngôi nhà tốt. Và tiết lộ cho chị chủ nhà biết tại sao nàng và nó lại quen nhau. Phải rồi, đây chính là chuyện để kể trong đêm Giáng sinh. Bên cây thông Noel. Với những lời chúc mừng tốt đẹp nhất của Kinga Krol... Cũng may là nàng thích khôì hài và bây giờ, thay vì khóc cho số phận bẽ bàng của mình, nàng có thể cười. Còn cô chủ nhà coi đó là điểm tốt.

- Nào, xin mời các vị, ta cùng đi. Các vị sẽ là khách danh dự của tôi.

Cô gái đi đầu, lúc lúc ngoái lại nhìn, xem người đàn bà trùm khăn và mặc chiếc áo gió bẩn thiu cùng con mèo gầy, mắt mừng mủ, có đang bước theo mình hay không. Càng lúc cô nàng càng thấy thích thú với cuộc gặp gỡ này, với tinh thần tương thân tương ái của mình.

Và trong đêm Giáng sinh, cô gái Joanna Reszka mở cửa mời người đàn bà vô gia cư và con mèo của chị ta vào nhà mình! Từ trước tới nay, chỗ ngồi dự phòng bên bàn tiệc, dành cho lũ khách không nhà - một truyền thống được mẹ Aska⁽¹⁾ chăm lo gìn giữ và bị người yêu (cũ) của nàng nhạo báng - chưa bao giờ cần đến. Hôm nay cô gái làm cái việc cho người đói ăn cơm và cho kẻ ở trần mặc áo - tại vì có lẽ người đàn bà vô gia cư sẽ không thể ngồi vào bàn tiệc đêm Giáng sinh với chiếc áo gió hôi hám khoác trên người, đúng vậy không nào? - và còn có ai bơ vơ ngoài đường: xin cứ gõ cửa, cánh cửa khắc mở ra và xin mời vào.

Nhân cơ hội này cô biên tập viên Aska sẽ có tư liệu tuyệt vời cho một bài báo sau lễ Giáng sinh. Tiếc rằng cô nàng không gặp được Người đàn bà vô gia cư trước ngày lễ này, vì nếu vậy thì bài báo sẽ được đăng trong số đặc biệt với lượng phát hành rất lớn. Hay là giữ bài báo đến Giáng sinh năm tới, lúc đó cô biên tập viên sẽ cho toàn thành phố và cả thế giới biết - lấy mình làm thí dụ - cần phải mở rộng tấm lòng với đồng loại trong dịp lễ Noel như thế nào?

Mường tượng tên mình ghi dưới bài báo và chính mình đang nhận Giải Vàng, giải thưởng dành cho nhà báo xuất sắc nhất, cô biên tập viên leo lên cầu thang

⁽¹⁾ Tên gọi thân mật của Joanna Reszka.

sơn bóng nhoáng, mở cửa căn phòng lịch sự của mình, dang rộng hai tay mời Người đàn bà vô gia cư, đang ôm chặt con mèo trên tay vào phòng.

Kinga rón rén bước vào phòng phụ, sạch sẽ, bóng nhoáng, như thể đây là khách sạn chứ không phải căn hộ hạng sang của cô nhà báo ba mươi tuổi, rồi nhẹ nhàng đặt con mèo xuống nền nhà. Con mèo, cũng thận trọng như Kinga, nó đi vào trong bếp, và biến mất luôn trong đó.

- Có lẽ chúng ta nên tự giới thiệu và phá những tảng băng đầu tiên chẳng? - Cô chủ nhà chìa tay ra. - Tôi là Aska Reszka, nhà báo, làm việc tự do. Hiện nay tôi viết bài cho mấy tờ tuần báo in màu, chị biết không, những tạp chí...

Người đàn bà vô gia cư chìa tay, trước khi làm như vậy nàng tự động chùi tay vào áo gió.

- Kinga Krol.

Aska bắt tay vị khách, ngạc nhiên về sự chân thành và bạo gan của mình: các bạn hãy chạm tay vào da thịt người vô gia cư mà xem, các bạn khắc thấy mình cũng ngạc nhiên y như vậy. Sao lại chứa chấp kẻ vô gia cư, đầy chấy rận, ghẻ lở, hắc bào, trong nhà mình! Lạ thay, tay Kinga sạch sẽ, da thịt mềm mại. Chỉ có bàn tay bị nê vì giá lạnh. Aska nhận ra ngay điều này khi nhìn vào tay người đàn bà. Sau một hồi lâu người đàn bà rút tay ra.

- Chị tìm cái gì vậy? Tìm hủi ư? - Kinga nói. - Chị biết không, tôi thường xuyên tắm giặt hàng ngày. Thường xuyên hơn cả một số người có nhà tắm hẳn hoi cơ đấy.

- Chị tắm dưới sông Wisla hay sao? - Aska đập luôn, trước khi kịp giữ mồm giữ miệng, tuy nhiên, nhận ra khả năng tư duy lô gích, người đàn bà vô gia cư hiện diện trong ngôi nhà sạch tinh tươm này khiến cô chủ nhà lấy làm thích thú.

- Thời tiết như thế này mà bảo người ta xuống tắm dưới sông Wisla. Chỉ cần đục một lỗ thùng qua băng là tôi có thể thỏa sức vẫy vùng. - Với vẻ mặt vừa thương vừa giận, Kinga nhìn cô chủ nhà. Đúng, bộ dạng nàng nom tiêu tụy, nhất là hôm nay: nàng say, nàng choáng, đúng, người nàng sặc mùi rượu và chất nôn, nhưng đầu óc nàng chẳng tồi hơn đầu óc cô gái kiêu kỳ này, và mặc dầu vậy, nàng vẫn tiếp tục không phải là một con vật trong vườn bách thú, cũng chẳng phải là một mảnh kiến trúc làm hoen ố thành đô, mà là một con người đáng được tôn trọng, cho dù chỉ chút xíu mà thôi.

“Không đúng như vậy. Sau những gì nhà người đã làm, nhà người không phải là một con người và nhà người không có quyền được tôn trọng”. Nàng nghi bụng và ngay lập tức thấy mình trở nên bé nhỏ, chẳng là cái thá gì. Nàng lại cảm thấy mệt nhoài, buồn ngủ,

do tác động của thuốc và rượu cùng cảm giác hoàn toàn vô vọng. Chả là cái thá gì khi tối nay nàng ăn bữa tối bên bàn ăn bình thường với một con người bình thường. “Nhà người là kẻ sống ngoài lề xã hội và hay hơn cả là nhà người đừng có quên chuyện này...”

Lúng túng với sự ngu ngốc của mình và câu trả lời của Người đàn bà vô gia cư, Aska đứng giữa hành lang, xoa tay một cách vô thức.

- Hay là, để cho sự mở đầu tốt đẹp, chị đi tắm một cái chẳng? - rốt cuộc cô chủ nhà đề nghị. - Tôi không nghĩ là người chị bán thiêu, xin chị đừng hiểu nhầm, nhưng sau khi ở ngoài trời giá lạnh, tắm nước nóng với bọt xà phòng thơm tho chị sẽ thấy sáng khoái trong người, đúng vậy không nào? Tôi mà không bận chuẩn bị bữa tối chắc cũng sẽ vào nhà tắm ngâm mình ngập đến cổ trong nước nóng. Chị thấy được không, chị Kinga?

- Bữa tối đã quá muộn mất rồi, - người được hỏi trả lời với giọng vô cảm.

Thực ra, với Kinga thế nào cũng được: tắm, ăn tối, tiệc Giáng sinh, nhà chứa rác, con mèo mướp. Nàng chỉ ao ước có được một tấm chăn cũ, giấu ở nơi chỉ mình nàng biết, nơi nàng có thể quấn chăn quanh người và ngủ một giấc ngon lành cho đến tận sáng mai. Còn ở đây nàng sẽ phải tắm táp, ngồi vào bàn, cầu kinh, ăn mười hai món, trò chuyện với cô chủ nhà... Lúc này

nàng chỉ muốn quay gót, đi ra phố, quay lại chỗ nàng đã từ đó đến đây, nhưng Aska đã xả nước vào bể tắm, miệng ngêu ngao hát bài *Trong đêm lặng im*. Trong đêm nay, ngay cả người đàn bà vô gia cư cũng mắc lỗi gì đó với đồng loại.

Nàng bước vào nhà tắm gam màu lạnh, nàng cởi quần áo. Hết lớp này đến lớp nọ, áo gió, găng tay không ngón, quá rộng phải đến vài số đối với người đàn bà nhỏ con này, chiếc áo len dài hết cỡ, một chiếc áo thể thao, chiếc thứ hai... Nhìn đồng quần áo càng lúc càng cao thêm, thoát đầu cô chủ nhà sợ, nhưng sau đó cảm thông. Để có thể ngủ ngoài trời giá lạnh như bữa nay thì phải mặc hết vào người tất cả mọi thứ quần áo mình có.

- Tôi giặt chỗ quần áo này của chị được không?

Đứng giữa nhà tắm, trong áo lót và quần lót ướt sũng, Kinga trở mặt ngạc nhiên, rồi nhún vai.

- Chị đừng lo, tôi sẽ sấy khô, sáng mai lại như mới cho mà xem. Tạm thời tôi cho chị mượn quần áo của tôi. Chị bước vào bể tắm đi. - Cô chủ nhà nhúng tay vào bọt xà phòng. - Nước thế này là vừa rồi. Tôi ra ngoài đây. Chị cứ tự nhiên dùng sữa tắm, dầu gội và bất kỳ thứ gì chị muốn. Hôm nay, tất thảy những gì của tôi đều là của chị. Chúng mình đón đêm Giáng sinh! - cô chủ nhà nói to đoạn chạy ra ngoài, đóng sầm cánh cửa nhà tắm.

Kinga lắc đầu. Cô gái cô đơn Aska Reszka, nữ nhà báo làm việc tự do, phải cảm thấy như thế nào thì mới mừng như vậy khi làm bạn với một người hoàn toàn xa lạ.

- Người này không hoàn toàn xa lạ đâu, - Kinga lầm bầm. Chúng ta đã có chồng chung. Và giường chung nữa, vì các người đã cãi nhau trong phòng ngủ của ta. Rồi nhà người sẽ phải ngạc nhiên khi ta nói ra chuyện này cho nhà người biết.

Nàng bước vào bồn tắm, ngâm người ngập đến cổ, trong nước nóng thơm lừng và... nàng khóc òa.

Nàng khóc nức nở, ngâm chặt khăn tắm để không ai, kể cả con mèo, nghe thấy. Nước mắt tuôn trào cho đến khi cạn kiệt. Đúng lúc này, khi Kinga chùi nước mắt lần cuối, cô chủ nhà gõ cửa.

- Tôi vào được không? Tôi tìm thấy chiếc bàn chải đánh răng mới rồi đây! - Cô chủ thò đầu vào trong, khoe chiếc hộp, mừng rỡ như đứa trẻ con. - Tôi cũng có cái này - cô ta tươi cười đưa cho Kinga chiếc váy giản dị, lịch sự, và chiếc áo ngủ bằng vải bông sạch. - Và... cái này. - Aska có phần ngượng ngùng, lúi ra từ phía sau lưng mình chiếc quần lót thêu đăng ten. - Từ hồi tôi còn gầy như chị. Chị mặc chắc chắn vừa.

"Còn băng vệ sinh nữa, chị san sẻ với tôi đi!". Kinga nghĩ trong đầu, nhưng không nói ra miệng.

Nụ cười biến mất trên gương mặt Aska. Thay vào đó là sự thất vọng. Cô gái đã trao cho Người đàn bà vô gia cư tất cả những thứ tốt nhất của mình, còn chị khách... thậm chí không một lời cảm ơn. Cứ như thể những thứ đó chẳng may mắn nghĩa lý gì đối với chị ta.

Kinga đã hiểu.

- Tôi cảm ơn chị nhiều. Đẹp lắm. Chị quả là một người hào tâm tuyệt vời, - nàng nói nhỏ.

Vấn đề là ở đó. Ngay lập tức Aska rạng rỡ mặt mày. Cô đặt các món quà lên kệ rồi nói:

- Chị ra ngoài đi thôi! Sắp bữa tối rồi! Tiệc đêm Giáng sinh! - Nói rồi, cô gái quay vào bếp.

Kinga díp mắt.

Có thể nàng chịu nổi. Nàng có thể cố chịu một giờ nữa. Có thể sau một giờ đồng hồ này cô chủ nhà sẽ hiểu ra, cái duy nhất người đàn bà vô gia cư cần lúc này là giấc ngủ. Ngủ trên giường mềm, ấm áp. Gối sạch, chăn sạch...

Ôi, lạy Chúa, sao ta lại dám ước ao như vậy. Nếu không có mi, con mèo đi lạc, thì chắc ta đã ngủ rồi. Và không bao giờ thức dậy nữa.

Nàng xỏ chiếc quần lót thêu ren, mặc váy, cài tóc, ra đứng trước gương và ngượng ngùng khi thấy mặt mình trong gương. Lúc này đây, chẳng ai lại bảo nàng từ một

năm nay đã sống cầu bơ cầu bất tại các nhà ga và trong các công viên. Người đàn bà trong gương là một phụ nữ ba mươi tuổi, bình thường, không xấu xí. Bình thường như muôn vạn người đàn bà khác. Nhưng không một ai trong số họ làm cái điều Kinga đã làm và không bị trừng phạt vì việc làm đó.

- Nhà người hãy giả vờ làm Cô Lọ Lem trong đêm nay, - nàng thì thầm với hình mình trong gương. - Ngày mai nhà người lại mặc vào người chiếc áo gió bản thiêu và quay về với đường phố. Nhà người vẫn còn cái đó như khoản tiền gửi trong ngân hàng.

Bỗng nàng khuyu gối. Nàng không cưỡng lại nỗi sự mệt mỏi. Đóng quần áo nom thật là quen thuộc. Nàng nằm cuộn tròn trên đó như một con mèo và nhắm nghiền hai mắt.

Chỉ một lát thôi. Mình chỉ nghỉ một giây và... Một giây...

Khi Aska gõ cửa bước vào nhà tắm, Kinga khiến người khác nghĩ nàng đã chết. Nàng ngủ sâu đến nỗi không tỉnh dậy khi cô chủ nhà xốc nách kéo nàng vào giường - miệng chửi thề và mũi thở mạnh. Người đàn bà vô gia cư đã được đặt nằm ngang trên giường, cô chủ nhà quay lại lấy áo ngủ, cởi váy cho người đàn bà đang ngủ, mặc quần và áo vào tấm thân gầy của chị ta, đặt chị ta nằm dọc giường và... quần chắn kín người vị

khách. Aska làm như thể cô nàng là mẹ người đàn bà vô gia cư vậy.

- Chị ngủ đi, - cô gái vuốt má Kinga. - Lúc nào chị thức dậy chúng mình sẽ làm lễ Giáng sinh.

Thương người đàn bà vô gia cư trẻ trung và yếu đuối, với lòng tốt của mình, Aska rón rén đi trên đầu ngón chân ra ngoài và đóng cửa phòng lại.

Trên đường vào bếp cô gái bắt gặp con mèo. Miệng nó kêu meo meo khe khẽ.

- Mèo cưng, ta quên khuấy mất mi. Nào, thoát tiên chúng mình chia nhau bánh thánh, rồi ta mời mi ăn món cá, và sau chót tắm gội, được không nào?

Con mèo cọ mình vào chân cô gái rồi đi như nhảy - giống mèo vằn đi như vậy - vào phòng khách. Nó leo lên chiếc ghế đầu, một chân với lấy quả cầu vàng đang đung đưa trên cây thông nhỏ mua ở Tesco, cây thông xấu xí và nhân tạo, nhưng trước giờ đóng cửa đại siêu thị chỉ còn những cây thông như vậy mà thôi.

Với vẻ mặt trịnh trọng, Aska bẻ bánh thánh, miệng thì thầm lời chúc, rồi nhét miếng bánh vào miệng con mèo, cô gái đặt vào chiếc đĩa nhỏ con cá mời hộp rồi ngăm nhìn con vật ăn món cá một cách ngon lành. Sau đó cô nàng tựa đầu vào đôi tay bắt chéo chữ thập và khóc nức nở, thống thiết như tiếng khóc của Kinga, khóc cho đến khi cạn sạch nước mắt mới thôi.

Mèo ướp xấu xí ời, mi có biết, thế nào là một cô gái tuyệt hảo hay không? Mà không, tao xin lỗi, là một cô gái tuyệt hảo thì phải có bốn phận gì nào? Mi không biết chứ gì? Tao sẽ kể cho mi nghe về đứa con gái như vậy.

Mi ra đời là đứa con một, khi từ lâu bố mẹ mi đã hết hy vọng đẻ ra một đứa con sẽ là niềm kiêu hãnh của họ, một đứa con thông minh, xinh đẹp và cực kì tài năng. Tất nhiên đứa con này đẹp như tranh. Một đứa con mà bố mẹ có thể đem đi khoe với hàng xóm. Một đứa con mà sau khi tốt nghiệp tiểu học với toàn điểm sáu, được lên học trường trung học cơ sở tốt nhất huyện một cách dễ dàng, còn sau đó học trường phổ thông trung học có uy tín. Tuy nhiên, phổ thông trung học thì phải trên tỉnh. Ở đó làm gì có làng Legionowa hoặc Pultuski. Đó là chưa kể học sinh phải thức dậy từ sáng sớm tinh mơ, phải

đi hai lượt, lượt đến trường và lượt về nhà, mỗi lượt hai giờ đồng hồ, phải đeo trên lưng cả đồng sách vở, đó là chưa kể phải trời tối mờ mới về đến nhà, rất sợ kẻ xấu hành hung hoặc cưỡng hiếp, điều đã xảy ra không chỉ một hoặc hai lần... Phải cho con học ở trường nổi tiếng. Chẳng phải vì vậy mà bố mẹ phải làm việc cực nhọc và buôn bán cơ hàn đó sao, chẳng phải vì vậy mà ông bà phải bán hết thửa ruộng họ đến thửa ruộng kia để cho Aska được học hành đến nơi đến chốn như họ đó sao. Mà không. Cô gái trẻ - cũng là đứa con một của gia đình nhà Reszka phải trở thành một AI ĐÓ.

Còn nếu cô con gái thất bại thì sao? Nếu cô con gái không thi đỗ vào trường bố mẹ kỳ vọng thì sao?

Không thể có chuyện như vậy được!

Cho nên, đầu học hành vất vả, cô con gái đã tốt nghiệp trung học phổ thông một cách ngon lành. Bây giờ chỉ còn mỗi việc thi đỗ vào trường đại học danh giá. Danh giá ở đây không phải theo ý của cô nàng, mà là theo tham vọng của bố mẹ. Bố mẹ bảo: trường luật, phải thi vào trường luật! Ông bà bảo: thi vào trường y! Không có gì danh giá bằng làm bác sĩ. Ở làng mình đã có bác sĩ nào đâu! Chết thật, chả lẽ tất cả mọi ông bố bà mẹ chỉ mơ ước con mình vào học hai ngành này thôi hay sao? Tìm công danh trong ngành tòa án và ngành y tế chẳng? Trời ơi là trời!!! Luật gia không phải là nghề được nể trọng thật sự đâu,

còn ngành y nước ta là một chuyện khôi hài đáng buồn! Cho nên xin các vị hãy để cho con cháu của mình được yên thân, hãy để cho chúng được thi vào ngành trồng trọt hoặc triết học! Hoặc giống như tao...

Lần đầu tiên trong đời tao nổi loạn, tao lặng lẽ nộp đơn thi vào khoa báo chí.

Lạy Chúa, mè o ơi, tao sợ không dám nói với bố mẹ chuyện này... Không dám thú nhận, tao sẽ không phải là một con vẹt, sẽ không phải là một bác sĩ tồi, mà là một nhà báo bất tài. Và trận lôi đình đã nổ ra khi rốt cuộc tao thú nhận điều này! Tao đã phải dọa sẽ nhảy xuống giếng tự vẫn nếu bố mẹ không để cho tao được tự chọn học ngành tao thích, chứ không phải ngành bố mẹ tao mơ tưởng. Phải hai tuần liền bố tao không nói với tao một câu nào. Không hề nói gì. Không một lời nào. Mẹ tao đau khổ nhìn tao, nhìn bố tao, còn tao... tao không có lối thoát.

Để không làm cho bố mẹ thất vọng, suốt những năm học đại học - thay vì chơi bời nhảy múa như những sinh viên khác - tao đã phấn đấu học giỏi. Bố tao kiểm tra học bạ của tao, như hồi tao còn là học sinh phổ thông, và tao biết ông cụ sẽ làm gì nếu điểm tổng kết và điểm thi của tao thấp hơn điểm năm: chấm dứt chu cấp tiền ăn học. Con không học nổi ngành báo chí đâu, con hãy từ bỏ cái trò nực cười này đi và thi vào ngành luật. Hoặc ngành y. Bố mẹ sẽ mãn nguyện, con... Con không hoàn toàn như vậy,

nhưng rồi sẽ quen dần. Rồi con sẽ yêu ngành. Điều quan trọng là thỏa ước mơ. Ước mơ của bố mẹ.

Tao đã không chịu lùi bước.

Bố ơi, con xin lỗi bố, con phát ớn xương sườn mỗi khi nghĩ đến chuyện con khoác trên người chiếc áo choàng luật sư hoặc áo bờ lu bác sĩ. Chẳng hề thú vị tí nào.

Khi tao đã tốt nghiệp ngành báo chí và đi làm tại một tờ báo lá cải tồi tệ nhất, nhưng lại có số lượng ấn hành rất lớn trên toàn lãnh thổ Ba Lan và khi bố mẹ có thể đi khoe với hàng xóm bài báo đầu tiên của tao, xin nói thật: bài báo đăng ở trang cuối, thì tao nghĩ rằng, chọn học ngành báo chí quả là tao đã chơi khăm bố mẹ mình. Thực ra đối với tao thế nào cũng được, miễn là tao sẽ có tiền mua căn hộ cao cấp ở Warszawa và tậu ô tô hạng sang, rồi mỗi tháng tao về thăm nhà một lần để cho dân làng trở mắt nhìn: cô Aska Reszka là ai - nhà sang và xe xịn, chỉ độc hai thứ này, là mục tiêu của tao. Tao có thể bào chữa cho những tên giết người, hoặc chữa trị cho những bệnh nhân tâm thần. Phải tính tới mục tiêu chứ không phải phương tiện để đạt mục tiêu. Tao đã chọn: tao sẽ lật tẩy những phi vụ mờ ám, điều tra các doanh nhân, các nạn nhân và các thủ phạm, những kẻ bị tâm thần, tuốt tuột. Nghĩa là viết những bài báo hoành tráng và đăng trên trang nhất. Tao sẽ không bao giờ chùn bước trước bất kỳ trở ngại nào. Không ai dọa tao, chẳng ai thương tao. Tao sẽ vạch trần

mọi nhược như bản thiêu. Và tao sẽ viết. Cho dù trên báo lá cải. Miễn là được trả nhiều tiền. Nếu cần tao sẵn sàng cho ông tổng biên tập biết tay. Tao sẽ chẳng mất gì cả, còn tiền vẫn là tiền. Mục tiêu có quan trọng hơn phương tiện hay không nào?

Đã quyết như thế nào thì tao làm y như vậy: tao điều tra, tao phát hiện, tao phang tới số. Và chỉ một năm sau khi tốt nghiệp đại học tao đã mua được căn hộ ở đây, căn hộ hạng sang tại khu chung cư cao cấp Mokotow ở Warszawa. Tất nhiên không phải mua bằng tiền mặt. Chưa bao giờ tao lại tốt bụng như vậy, còn ông tổng biên tập có mấy vụ việc để cho tao bôi nhọ. Tiền đặt cọc tao xin của ông bà nội, khoản một trăm ngàn này hai cụ đã tích cóp không cho bố mẹ tao biết để mai kia các cụ được chôn cất tử tế, hoặc chi cho những việc phi lý khác - chỗ còn thiếu tao lĩnh ở ngân hàng. Công việc còn lại của tao là nai lưng làm việc hai mươi bốn giờ một ngày để trả dần khoản tiền vay mua nhà và mua chiếc xe Cabrio - mèo mướp ơi, mi mà nhìn thấy vẻ mặt của đám bụi đời người làng tao khi tao đến trước cửa hàng thực phẩm. Sau khi thanh toán khoản trả góp và mua vài thứ quần áo, xin lỗi, trong nghề này tao phải ăn mặc tinh tươm, tao đã ăn bánh mì khô với pho mát chế biến, vì tao không có tiền ăn giăm bông.

Lắm hôm tao hầu như bất tỉnh khi về đến nhà - do mệt, do say rượu, nếu muốn viết về các doanh nhân thì phải lui

tới các sảnh tiệc - tao dẫn đo: có nên làm như vậy hay không nhỉ? Có nên làm trái ý bố mẹ hay không nhỉ? Đúng, bố mẹ tao đã công nhận rằng đứa con gái độc nhất của các cụ là con sói nhà báo - cho dù không bao giờ các cụ gọi tao như vậy, vì có khi các cụ nghĩ, biết đâu con gái của các cụ sẽ thay đổi ý kiến và chịu thi vào trường luật, nó còn trẻ mà? Nhưng công nhận và lấy làm mừng đó là một sự khác biệt lớn. Phải khi xảy ra vụ án ở Slask, khi người mẹ khốn nạn nọ giết chết đứa con sáu tháng của mình thì tao, Aska Reszka, đã thực hiện cuộc phỏng vấn đầu tiên với người đàn bà này, lúc đó tao mới được tin tưởng và tên tuổi tao lấp lánh trên bầu trời báo giới, lúc đó... cả bố, và cả mẹ tao bắt đầu nể trọng tao. Ít ra tao đã có cảm giác như vậy. Ha ha ha, nể trọng! Tao, nữ nhà báo, đã không nhận ra sự khác nhau nhỏ nhoi giữa nể trọng và khinh bỉ! Giữa kiêu hãnh và thất vọng!

Chẳng sao. Từ đó trở đi tao được xem như là khách danh dự trong nhà. Cho đến một ngày, trong ngày đó... trong ngày đó...

Tao phải uống cái đã.

Mèo ơi, tao cạn chén, còn mi xơi cá mòi. Cô chủ của mi, cô Kinga, sẽ không cùng chúng ta uống thẳng thừng cho đến khi say xỉn trong đêm Giáng sinh, vì hình như cô chủ của mi đã làm như vậy rồi. Có khi cô ta chết rồi cũng nên. Để tao kiểm tra xem cô ta có còn thở hay không, rồi tao sẽ

kể tiếp cho mi nghe, mèo ướp ơ. Mà không, tao không được nói với mi như vậy, vì mi sẽ bỏ đi lúc tao ở bên Kinga và cô chủ của mi sẽ bực mình. Không được bực mình với khách đêm Giáng sinh. Tao sẽ gọi mi là... Hoàng tử. Mi hiểu không nào: Hoàng tử của Dân ăn mày.

Tao nói vậy đó.

Hay lắm, Kinga đang ngủ. Ngủ ngon lành... Như thế nàng công chúa vô gia cư đang lo nghĩ sự đời. Tao lại nói vậy rồi. Lạy Chúa, hôm nay tao toàn nói xạo.

Mèo ơ, tao chết bằng gì nào? Bằng rượu và cá mòi.

Không, không, mi đừng nghĩ là gia đình từ bỏ tao, cho nên tao mới cô đơn trong đêm Giáng sinh, vì tao là cô gái nghiện rượu. Tao không uống rượu. Về cơ bản là không. Chỉ một ly rượu vang hoặc một ly rượu mạnh trước khi đi ngủ và một ly buổi sáng cho sáng khoái tinh thần thì chưa thể gọi là nghiện được. Tao có thể sống không cần rượu, nhưng tội gì phải từ chối cái sự sung sướng nho nhỏ của cuộc đời, đúng vậy không hả mèo?

Chỉ cần tao không đụng đến đồ ngọt là được rồi, vì nhìn người tao thì mi biết. Từ một cô gái thon thả mà đám con trai ngoài phố thẳng nào cũng trở mắt nhìn theo, tao đã biến thành một con cá voi vô hình. Vô hình đối với đám con trai thôi, vì tao vẫn được lũ dê hèn để mắt, như vậy đó. Nhưng mi hãy mừng tượng, cái "béo bệu" của tao - OK, tao đã say đến nỗi có thể nói toạc móng heo - và đôi

mông to của tao lại giúp tao trong công việc đó! Đám người nổi tiếng đã bắt mời tao dự tiệc tùng - tao khinh những lời mời của bọn họ, tiệc tùng gì mà món nhậu chỉ là chips, vài cái kẹo vô duyên - thay vào đó tao có những nạn nhân của số phận, những người phụ nữ cô đơn bị những ông chồng thật và những ông chồng hồ hành hạ, hà hiếp, và những bài phỏng vấn bọn họ mang đến cho tao cả đồng tiền, họ thổ lộ những thất bại của mình, cụ thể là béo và xấu chứ không phải thon thả và xinh đẹp. Mi biết không, trong con mắt của họ thì tao cũng thất bại như họ mà thôi. Và có lẽ đúng. Tuy có căn hộ cao cấp với cửa kính và đèn sáng choang tại khu chung cư đắt nhất Warszawa, trong ga ra có chiếc xe ô tô đáng nể, thỉnh thoảng vẫn lui tới các sảnh tiệc, nhưng... nhưng cái chị Kinga-Vô gia cư này lại giàu có hơn tao đó. Chỉ ít chị ta cũng có mi làm bạn.

Trong thế giới của tao không có bạn bè. Đó là cái ao cá mập. Bất cẩn chút xíu thôi là chúng cắn đứt cánh tay mi ngay lập tức. Yếu đuối chút xíu thôi là chúng xé xác mi thành nhiều mảnh, máu tươi đầm đìa.

Bây giờ mẹ tao đang che chở cho tao. Cái trọng lượng trên trăm ký này của tao. Sẽ hơi bị ngu nếu bêu riếu kẻ béo như lợn, đúng vậy không nào, mèo mướp? Ngoài ra, tao không hợp gu những kẻ ghen ăn tức ở. Chỉ có điều, nếu như ngày trước trong cái nhà ăn cà khố của chúng tao, tao còn có người để trò chuyện, thì bây giờ người ta tránh tao như tránh con hủi.

Thôi được, mèo ơi, tao công nhận, xét cho cùng mông to không hoàn toàn là nguyên do của chuyện này. Tao đã sử dụng thân xác tao vào việc hoàn toàn khác. Ôi, lạy Chúa, sao mà con dẫn đến như vậy... Thế nào, làm thêm một ly rượu nữa chẳng?

Rượu cho Aska, còn cá mời hộp cho mèo. Tao biết, chẳng ngon lành gì, nhưng siêu thị không còn những loại cá khác. Một người bình thường không ai người ta đi mua cá hộp và cây thông Noel ngay trước giờ đại siêu thị đóng cửa. Chỉ có tao mới ngu dẫn như vậy. Mi có biết không, tao muốn quên đi cái đêm Giáng sinh này? Tao không muốn nhớ cái ngày lễ này. Và hầu như tao đã quên... Vì, mèo ơi, cách đây một năm tao còn có gia đình: mẹ, bố, bà, hai ông. Hôm nay tao chỉ một mình. Xin lỗi, mày thì tao không tính. Cả người đàn bà vô gia cư cũng vậy.

Tao phải uống...

Tao chán cái mở đời...

Quý tha ma bắt...

Aska tỉnh dậy lúc sáng sớm, ngồi trên ghế, má áp vào bàn. Cô nàng hé mắt nhìn, đôi mắt sưng vù vì rượu và vì khóc. Con mèo ngồi bên chiếc đĩa trên đó có hộp cá đã vơi đi chút ít, nó nhìn cô chủ nhà mắt xanh, mặt tái mét. Nó không chê, cũng chẳng khen cô nàng. Nó cảm ơn cô chủ, cho dù nó không hiểu nổi,

tại sao trong ngôi nhà sạch bóng của cô gái này lại có một con vật.

Nó sẽ nghĩ về chuyện này sau.

Đứng dậy trên đôi chân yếu ớt, Aska lết vào phòng ngủ. Thay vì ngã vật xuống giường, cô nàng lao đảo ngã vào tường. Con mèo là một nhẽ, nhưng còn người đàn bà thì sao đây? Người đàn bà xa lạ đang nằm trên giường ngủ của cô nàng? Trong cái đầu mơ mơ màng màng vì rượu của Aska lóe lên một ý nghĩ, cô gái kết hợp hai nhân tố này lại với nhau, nhớ lại mình đã thành tâm mời người đàn bà vô gia cư về nhà đón Giáng sinh và thế là cô nàng thở phào nhẹ nhõm. Mình chưa đến nỗi quá u mê đầu óc vì rượu...

Quay trở lại phòng khách, kéo sofa ra, trùm kín chăn, và dưới cái nhìn lạnh lùng của con mèo lạc đường, cô chủ nhà lăn ra ngủ, giấc ngủ không mộng mị.

Lần thức giấc tiếp theo Aska hoàn toàn tỉnh táo, nhưng đau nhức toàn thân. Uống vài viên thuốc chống say, khi thuốc ngấm cô nàng nhìn vào phòng ngủ. Kinga đang ngủ.

Miệng lẩm bẩm trách móc những vị khách vô ơn, Aska đắp lại tấm chăn đã bị tuột khỏi vai của Người đàn bà vô gia cư, rồi quay ra phòng khách cho mèo ăn.

Nhìn con mèo đang hài lòng xé miếng thịt nguội, cô chủ nhà nghĩ bụng, ngày hôm nay, ngày lễ đầu tiên,

chắc sẽ là một ngày tốt lành. Hay là mình nuôi con mèo này nhỉ? Thu xếp cho nó một góc ấm áp và cho nó ăn no tại nhà mình, tại nhà Aska Reszka, thay vì nó phải chịu đói và rét cùng với người đàn bà vô gia cư? Con mèo như đọc được ý nghĩ của cô chủ nhà, bỗng nó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Aska, đuôi giương thẳng như cần ăng ten, nó đi ra phòng phụ, sau đó... trước khi cô chủ nhà kịp quát to đuổi nó... con mèo đã đi tè vào dép của Aska.

- Mày là đồ vô ơn! - cô chủ nhà quát to, mang chiếc dép vào nhà tắm.

Con mèo đi ngang qua cô chủ, miệng kêu meo meo khi nó đứng trước cửa phòng ngủ. Miệng lẩm bẩm chửi thề, Aska mở hé cánh cửa, con mèo đi vào trong phòng, nó nhảy lên giường, nằm cuộn tròn bên cạnh Kinga. Mắt nhìn Aska đang đứng ở cửa, nó kêu meo meo, như muốn bảo cô chủ nhà rằng, khỏi cần phải mua cá và thịt cho nó.

Phải một hồi lâu Kinga mới tỉnh hẳn. Đây chẳng phải là Công Chúa Ngủ tỉnh giấc: mở mắt, mỉm cười với những tia nắng sớm đang mơn trớn má mình, ngáp một cách khoan khoái, vươn tay đuổi người và rung chuông gọi con hầu. Không. Nàng thức giấc như có người ấn công tắc “tắt”, “mở” trong đầu, và nàng đã

ngồi dậy trên giường, hoảng sợ quan sát căn phòng lạ lẫm, sẵn sàng gói ghém đồ đạc để ra đi, khi cảnh sát nắm vai nàng và quát lớn: “Cút khỏi đây ngay!”.

Khoan, khoan... Người đàn bà nép vào góc nhà. Không phải nàng đang ở trong căn hầm trú ẩn của mình đào trong lều vườn⁽¹⁾. Mà đây là một phòng ngủ bình thường trong một ngôi nhà bình thường! Sao lại thế này được nhỉ...?!

Con mèo mướp, cho đến lúc này vẫn nằm cuộn tròn ở dưới chân nàng, đứng dậy, duỗi thẳng thân mình, nó nháy qua đuôi nàng như một vũ nữ ba lê, rồi lại liếm bàn tay đang túm lấy cái chăn của bà chủ mới, miệng kêu meo meo ra vẻ muốn hỏi.

Con mèo này đã khiến Kinga nhớ lại. Ít ra là nhớ lại một phần. Nàng đã tự giam mình và nó trong nhà chứa rác, đã uống thuốc ngủ bằng rượu lấy cắp ở trạm xăng, “các người có thể tìm ta, con khốn nạn, cho đến ngày

⁽¹⁾ Trong các thành phố ở Ba Lan có những khu đất trống rộng rất rộng được chia thành rất nhiều mảnh vườn nhỏ, phân phối hoặc bán cho cán bộ nhân viên và các hộ dân, để họ làm vườn, trồng cây, trồng rau... với mục đích chính là thư giãn những ngày cuối tuần. Tại mỗi mảnh vườn như vậy, chủ nhân thường dựng một ngôi lều làm kho đựng dụng cụ sản xuất và nghỉ ngơi khi lao động. Mùa đông băng tuyết, không thể trồng trọt, lều vườn thường bỏ không, chủ nhân không lui tới. Những người bơ vơ không nhà thường tận dụng cơ hội này, đào hố trong lều vắng để làm hang trú ngụ.

phán xét!”, nhẽ ra nàng đã bay lên thiên đường thì một nữ lữ khách lạc đường hoặc một người đàn bà hảo tâm tên... Kasia chẳng? Hay là Gosia?... mời cả hai về nhà mình đón Giáng sinh. Liệu bữa tiệc đêm Giáng sinh đã có diễn ra, Kinga không dám chắc. Liệu nàng có phải là một vị khách đáng yêu và đã cảm ơn gia chủ? Lại càng không. Từ khi bước vào nhà Kasio-Gosia nàng không còn nhớ gì nữa cả.

Nàng ngờ ngàng và bối rối khi nhìn đồng quần áo xếp gọn ghẽ trên ghế bành kê cạnh giường. Chiếc áo gió sạch sẽ, thơm mùi xà phòng và nước xả, áo sơ mi, áo len, khăn mùi soa, găng tay không ngón... tất cả nom như mới. Nói chính xác, gần như mới.

Kinga nhìn bộ đồ ngủ nàng mặc trên người, may bằng loại vải bông chất lượng. Bộ đồ ngủ này chắc chắn không phải là tài sản của nàng. Nhất định Kasio-Gosia đã cho Kinga mượn. Nhưng sao lại cho mượn?! Cho mượn khi nào? Và tóc Kinga thơm mùi dầu gội hảo hạng... Người nàng sạch sẽ, mềm mại... Hay đây là một nhà thổ hạng sang, chứ không phải nhà của Thánh nữ Franciszka?!

Nàng đứng dậy, thiếu tự tin, vì chân nàng bị khuy xuống, nàng toan chạy ra phía cửa thì có tiếng gõ cộc cộc và một người nào đó, không đợi nàng trả lời, đã xoay tay nắm cửa. Kasio-Gosia bước vào phòng ngủ và... tươi tỉnh mặt mày.

- Kinga! Chị thức dậy rồi! Có thể chứ! Tôi đã định gọi bác sĩ!

- Bác sĩ? Để làm gì? - Nàng mạnh dạn hỏi, quan sát cô chủ nhà đứng trước mặt mình.

- Chị đã ngủ hai ngày liền! Chị đã ngủ suốt cả Lễ Giáng sinh⁽¹⁾, ngủ từ đêm Lễ vọng cho đến hết Lễ chính ngày!

Chỗ này Kinga trở mắt ngạc nhiên. Lỡ hồng trong đầu to hơn nàng tưởng.

Cô chủ nhà nói tiếp:

- Chị đã say bí tỉ như một con gấu túi. Tôi đã sợ chị sẽ bị rơi từ ngọn cây bạch đàn xuống đất, và... Tôi đùa thôi! - cô chủ nhà cười khi nhìn sắc mặt của chị khách.

- Còn đây mới là chuyện rất nghiêm túc này, tôi phát hiện ra thứ này trong túi áo bông của chị... - Aska với tay về phía kệ sách, nơi những cuốn sách được xếp ngay ngắn thẳng hàng lối và thấy rõ là chưa có ai đụng vào, chỉ cho Kinga vốc thuốc ngủ. Bằng khoảng một nửa chỗ thuốc mà đêm Giáng sinh người đàn bà vô gia cư đã kịp sử dụng khi con mèo mướp chưa cản trở chị ta

⁽¹⁾ Lễ Giáng sinh hay Noel là lễ kỷ niệm Chúa Giêsu ra đời. Ngày lễ chính thức là ngày 25 tháng 12, nhưng mừng từ tối 24 tháng 12, vì theo lịch Do Thái, thời điểm bắt đầu một ngày là từ lúc hoàng hôn, chứ không phải lúc nửa đêm. Lễ chính thức ngày 25 tháng 12 được gọi là "lễ chính ngày", còn lễ đêm 24 tháng 12 gọi là "lễ vọng".

làm việc này. - Lúc đó chị say xỉn, ngoài trời lạnh thấu xương, cứ như nhiệt độ phải xuống tới âm một trăm năm mươi độ, trong túi chị lại có đầy thuốc ngủ, gộp cái này với cái kia tôi nghĩ... Chị định tự tử phải không?

Trong đôi mắt xám của Kasio-Gosia ánh lên điều gì đó ái ngại. Một sự tò mò rất người - không phải ngày nào cô nàng cũng cứu một người đàn bà trẻ toan tự tử, cho nên cô nàng tò mò muốn biết động cơ muốn tìm đến cái chết của người đàn bà, còn... cô gái này, người đón Kinga về nhà mình, đã bị kích thích. Đây hoàn toàn chẳng phải là sự kích thích của đồng tính luyến ái khi nhìn thấy một cô gái khóa thân, đẹp, trẻ trung - Kinga chẳng mấy may xúc động - còn Kasio-Gosia thì trở mắt nhìn, như thể cá mập ngửi thấy mùi máu.

- Chị đã chán ngủ đêm ở các nhà ga chưa? - Cô chủ nhà hỏi. - Chị đã mất tất cả và chị đã thấy ngán chưa nào? - Trong giọng nói của cô chủ nhà ngân lên sự đồng cảm.

Đây là sự đồng cảm chân thành hay chỉ là lời dạy khôn, điều này Kinga chưa thể biết được. Nhưng rồi nàng sẽ biết. Giống như nàng đã được biết, gã chồng cũ đã cùng với Kasio-Gosia phản bội Kinga đúng vào lúc nàng rất cần anh ta. Hay là anh ta đã phản bội nàng ngay từ khi cưới? Hay là Aska - lúc này nàng mới nhớ ra đúng tên “ân nhân” của mình, thuốc ngủ và rượu chưa

hủy hoại hoàn toàn não bộ của Kinga - không phải là người đầu tiên và cũng không phải là người cuối cùng? Đi đực vẫn hoàn đi đực. Điều này không hề thay đổi. Hẳn sẽ cứ chơi bởi trác táng cho đến ngày lực bất tòng tâm. Aska - căn cứ theo ghi chép trong sổ nhật ký bí mật của Krol - chỉ là một trong những bạn tình của hắn ta mà thôi.

Kinga nhìn cô chủ nhà, người có sắc mặt vừa tỏ ra khinh bỉ vừa đồng cảm với nàng, đang chờ nàng trả lời - Chẳng biết, liệu Aska - không còn dáng dấp của nữ thần thon thả và quyến rũ bên hồ nhỏ trong rừng, mà là một con cá voi khổng lồ - có tiếp tục được Krzys Krol để mắt. Có khi chồng cũ của Kinga sẽ ghé vào đây ăn bữa sáng Giáng sinh và cả ba người cùng ngồi bên bàn, nâng đĩa thịt nguội và giỏ bánh mỳ mời nhau một cách lịch sự.

Nàng bật cười. Chẳng thể nào kìm được nụ cười bất chợt.

Aska nhìn nàng với vẻ nghi ngờ. Bàn tay với vốc thuốc ngủ nắm chặt lại và buông thõng.

- Đúng, tôi đã chán ngấy, - rớt cuộc Kinga nói. Tôi đã chán ngấy cái cảnh bị xô mũi khi chồng tôi ngủ với người khác. Mà cụ thể là ngủ với nhà người.

Cô chủ nhà lùi lại sau, như thể Người đàn bà vô gia cư định tát cô nàng.

- Tôi... không hiểu chị nói về chuyện gì, - Aska lúng búng, vì bỗng nhiên cô nàng thấy khô họng. - Bạn tình của tôi hiện nay không có vợ. Đã có - Ngay lập tức Aska chữa lại, cho dù cô nàng không có bốn phận phải đi giải thích cho người đàn bà dị thường này.

- Đã có, đã có. Và người vợ này đã biết về các người, tất nhiên do tình cờ, và ít ra là vào thời điểm thích hợp, đã phát hiện thấy ảnh nhà người trong ví của anh ta, còn sau đó là những tin nhắn rất tục tũ gửi cho một “con bướm nóng bùng”. Tôi sốc thật sự đó! Chẳng lẽ Krzys Krol không thú nhận là anh ta có vợ hay sao? Trong cái ví chết tiệt này có cả ảnh tôi cơ mà!

Aska, mặt xanh như tàu lá, lắc đầu. Cô gái hiểu rằng, chính tại cô nàng mà Người đàn bà vô gia cư đã uống thuốc ngủ tự tử và nếu không có sự tình cờ - Aska đi đổ rác lúc nửa đêm Giáng sinh - thì chắc người đàn bà này đã là một cái xác lạnh tanh được những người đàn ông mặt buồn đưa ra khỏi nhà chứa rác lúc sáng sớm...

Cô chủ nhà tựa người vào tường, cảm nhận mình sắp ngất xỉu.

Nhưng... bất chợt cô gái đứng thẳng người.

Lẽ ra chuyện này đã xảy ra cách đây hơn một năm! Nếu lúc đó sự phản bội của người chồng đã khiến Kinga tự tử, chứ không đợi đến hơn mười tháng sau, nàng mới hành động một cách tuyệt vọng như thế này!

- Chị ơi, tôi đã không biết là anh ta có vợ - cô chủ nhà nói với Kinga đang lặng im ngó nhìn xung quanh. Anh ta không hé một lời nào về chuyện mình có vợ. Chị tưởng, tôi mà biết về chị thì tôi vẫn lui tới với người đàn ông này hay sao?

- Tôi nghĩ như vậy, - Kinga trả lời thẳng thắn. - Chị đã vào phòng ngủ của chúng tôi. Chị đã sử dụng đồ mỹ phẩm và áo khoác ngủ của tôi. Chị nhìn thấy ảnh cưới của chúng tôi đặt trên tủ. Và ảnh tôi khi tôi đang... - người đàn bà nhe răng không nói nổi nên lời. Nhưng chỉ trong giây lát. Bực tức thay cho đau khổ. - Đúng, Aska, tôi thiết nghĩ, chị cần gì phải bận tâm chuyện đó.

Kinga đi ngang qua cô chủ nhà, ôm trên tay chỗ tư trang của mình. Nàng vào nhà tắm để thay quần áo, vút xuống nền nhà bộ đồ ngủ đẹp đẽ, mềm mại, rồi bước ra ngoài, và sẽ không quay trở lại căn nhà này nữa, căn nhà đẹp và trống rỗng như đôi mắt Aska lúc này vậy.

Một lúc sau người đàn bà vô gia cư nghe thấy có tiếng gõ cửa. Mà không, đó không phải là gõ cửa, mà là đấm vào cửa.

- Chị Kinga này, anh ấy bảo rằng chị đã chuyển đi ở chỗ khác! Chị đã bỏ anh ấy! Hai người đang trong quá trình ly dị! Xin chị đừng nghĩ tôi là một con đi ác

tâm, kẻ chuyên đi cướp chồng của những người đàn bà khác! Chị hãy cho tôi cơ hội thanh minh! Coi như... coi như sám hối! Tôi đã cứu mạng sống của chị không phải là để...

“Bây giờ chị bỏ ra đi và lại ngựa quen đường cũ”, Aska định nói tiếp, nhưng cánh cửa nhà tắm mở toang và đứng ở cửa bây giờ không phải là Kinga mà là Nữ thần Báo thù.

- Chị tưởng tôi cảm ơn chị về chuyện đó hay sao?! Rằng chị đã cứu mạng sống tội nghiệp và đáng thương của tôi?! Chị nhầm rồi. Chị nghe thấy không! Tôi căm thù chị về việc tôi lại tiếp tục lang thang trên các đường phố, lại đi lục lọi các thùng rác, ngủ trong tấm chăn cũ rách rách bươm và hôi hám. Tôi căm thù chị, chị hiểu không?! Kể cả nếu chị không cướp đi gã đàn ông đề tiện đó, gã đàn ông mà cho đến gần đây vẫn còn được gọi là chồng tôi, thì tôi vẫn căm thù chị về chuyện chị đã cứu cái tính mạng khốn nạn của tôi!

Kinga lùi lại sau hai bước, ngồi phịch xuống thành bể tắm, khóc nức nở, căm tức nhiều hơn là tiếc nuối.

Aska đứng giữa khuôn cửa mở toang, hai tay buông thõng, không biết phải làm gì lúc này. Phản xạ đầu tiên của cô chủ nên làm lúc này là nắm lấy hai tay Người đàn bà vô gia cư, ôm chặt chị ta, miệng thủ thỉ rằng, mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy, nhưng... có lẽ chính cô

cũng không thích cử chỉ và những lời nói động viên này. Cho nên Aska đã nói hoàn toàn khác:

- Chị không cần phải quay lại đó.

Và chính cô nàng cũng thấy ngạc nhiên trước lời nói đơn giản này.

Trời ơi... chuyện dễ... thôi mà! Tìm cho Kinga một căn phòng nhỏ, kiếm cho chị ta một việc làm, có gì là khó đâu nhỉ? - lời chị ta lên từ vũng bùn những kẻ ngoài lề xã hội, phục hồi nhân phẩm và vị trí của người đàn bà này trong đời thường. Kể cả Kinga có bị AIDS - vì trong thâm sâu cõi lòng, Aska rất sợ căn bệnh này - chị ta có thể... dù là quét dọn nhà cửa! Đi găng tay hắt hoi, để tránh gây nguy hại cho mình và người khác, nhưng vẫn có thể kiếm việc làm cho “người tốt” cơ mà. Đúng rồi, đây là một sáng kiến! Cho nên mình phải đề nghị Người đàn bà vô gia cư... một cách tế nhị!

Kinga lấy khăn lau mặt, cầm lên tay chiếc áo sơ mi, ngược mắt nhìn cô chủ nhà đang quan sát nàng với vẻ mặt dị thường. Lần này đôi mắt cá mập của cô chủ không khát máu, nhưng... Kinga không thích phải suy đoán cô chủ Aska đang nghĩ gì trong đầu.

- Chị ơi... - cô chủ nhà lên tiếng. - Lễ Giáng sinh vẫn chưa kết thúc cơ mà. Chị ở lại đây đi, chỉ ở đến mai thôi cũng được. Tôi muốn tắm bố cho chị chút xíu. Nếu không cho chị thì cho con mèo của chị vậy, - quan sát

nét mặt Người đàn bà vô gia cư cô chủ nhà nói thêm. Chị và con mèo của chị sẽ nghỉ ngơi ở nơi khô ráo, ấm áp. Các vị sẽ lấy lại sức...

- Làm như vậy thì chị sẽ được gì nào? Rũ sạch mọi tội lỗi ư? - Kinga đáp lại. Nếu ý của chị là như vậy thì tôi xin nói luôn: tôi tha thứ cho chị từ lâu rồi. Chị khỏi cần phải mua chuộc tôi bằng giường mềm và đĩa thức ăn đầy tú hụ. Chị hiểu không? Tôi trở thành kẻ lang thang không phải là tại chị. Chị chẳng hề có lỗi với tôi. Cho nên chị đừng ra sức làm từ thiện, chị khỏi phải lặn tẩn cho tới sáng, chị lên giường mà ngủ đi, hồi cô gái giàu lòng vị tha.

Aska im lặng một hồi lâu, cố nuốt những giọt nước mắt đốn đau và nhục nhã. Đúng là lắm khi con người thật tàn nhẫn và vô ơn...

- Tôi chỉ muốn giúp chị mà thôi. Tình người mà. Vì... có khi một ngày nào đó lại có người khác sẽ giúp tôi.

Thấy chưa nào! Những lời nói mới chân tình làm sao! Lần đầu tiên cá mập nói tiếng người! - Kinga mĩa mai trong lòng. Và ngay lập tức người đàn bà nhớ lại một cuộc trò chuyện. Cũng những lời nói y chang như vậy: "Tôi chỉ muốn giúp chị mà thôi". Nhưng khi đó đã quá muộn để có thể giúp đỡ... đã quá muộn! Tất cả đều đã quá muộn... Vừa lúc này Kinga vẫn còn đầy uất ức và khinh bỉ cô chủ nhà Aska này, còn bây giờ - như

có cái gì đó nứt vỡ trong lòng Người đàn bà vô gia cư - nàng trở nên nhỏ bé và khiêm nhường. Ai không biết, nhưng nàng thì không có quyền khinh bỉ bất kỳ một ai. Tội của Aska, kẻ đã ngủ với đàn ông có vợ, chả thấm vào đâu so với những gì nàng, Kinga đã làm.

- Nếu đúng là chị muốn như vậy, thì tôi ở lại đây đến ngày mai vậy, - Người đàn bà vô gia cư nói nhỏ. Tôi xin lỗi chị về điều tôi đã nói ra. Tôi là một ả chó dê hèn và vô ơn.

Aska lau nước mắt.

- Con người ta, ai cũng có lúc vui buồn, - Aska mở lòng. - Thế nào? Chúng ta đi ăn sáng chứ chị?

“Quả là một người phụ nữ đẹp khi chị ngồi đây, trong bộ váy áo của tôi mua cách đây một năm, khi đó tôi mặc số 36. Thậm chí chẳng cần son phấn, với mái tóc vấn nom chị y như người mẫu thời trang, chứ không phải là người đàn bà rách rưới vô gia cư”, Aska nghĩ trong đầu, cô chủ nhà tiếp cho Kinga những món ngon nhất. Trong ánh sáng ban ngày, con mèo của Người đàn bà vô gia cư nhìn cũng không phải là con mèo mướp lấm rặn. Đúng, nó là một con mèo vô chủ bình thường, nhưng có bộ lông óng ánh, cổ đeo chiếc vòng chống rặn... Chẳng biết Kinga đã mua hay là lấy trộm con mèo này? Hơn nữa, có phép màu nào mà một

người đàn bà xinh đẹp như thế lại đi chui rúc dưới gầm cầu? Gã đàn ông nào cũng sẵn sàng chăm sóc một cô gái như vậy. Kể cả chăm sóc vô tư. Chỉ cần chị ta đồng ý. Hay chị ta vô gia cư là do chị ta thích như vậy, chứ không phải là bắt buộc? Tôi đã nghe về những trường hợp như vậy. Người không có gì cả là người tự do thật sự! Làm thế nào để hỏi chị ta về chuyện này nhỉ...?

- Chị có bạn bè hay không? - Aska hỏi một cách nhẹ nhàng.

- Tôi đã có, - Kinga trả lời. - Ai lâm vào hoàn cảnh của tôi thì cũng mất bạn mà thôi. Còn chị?

Aska không ngờ chị khách lại trả lời nhanh và chuẩn như vậy. Nói cách khác, đó là những lời thổ lộ đầy nước mắt.

- Tôi... tất nhiên tôi có. Tôi có rất nhiều bạn!

- Và không ai mời chị đến nhà mình đón Giáng sinh.

Trong câu hỏi này không hề có sự mỉa mai hoặc ngạc nhiên nào. Vì đó không phải là câu hỏi, mà là lời khẳng định cho sự thật. Aska đơn độc một mình, như thế đó. "Có hàng ngàn bạn trên trang mạng xã hội, vậy mà đêm Giáng sinh một mình ngồi xem tivi POLSAT".

- Chúng tôi, những kẻ vô gia cư, sống cùng nhau. Thường là như vậy. Chúng tôi phải chống chọi với cảnh sát. Với lính cứu hỏa của thành phố. Với quân cướp, bằng cán chổi, mỗi khi có ai đó trong chúng tôi bị

cưỡng hiếp, có khi chúng tôi đánh cho đến chết, hoặc đốt... chị kinh ngạc lắm phải không? Chị có biết người ta đối xử với những người vô gia cư còn tệ hơn loài vật? Bọn cướp có khi còn rú lòng thương con chó tội nghiệp, nhưng với người vô gia cư già rách rưới thì sao? Quay trở lại câu hỏi của chị: không, chúng ta sẽ không kết bạn với nhau được đâu. Cho dù chúng ta đang cùng nhau đón Giáng sinh, tất nhiên nếu chúng ta muốn như vậy. Nhà trú đêm cho người vô gia cư và Thánh Brat Albert luôn luôn tổ chức tiệc Giáng sinh cho chúng tôi. Một chiếc bàn dài, phủ khăn trắng, cây thông, luôn luôn có thêm một chỗ ngồi bên bàn tiệc dành cho cho lũ khách lạc đường...

- Chị cứ nói đùa! - Aska phản ứng. - Đến lễ Thánh Mikolai có lẽ sẽ có hẳn một bao tải quà hay sao?

- Tôi không nghe nói về chuyện đó. - Kinga bình thản ăn miếng giăm bông. Nàng sử dụng dao ăn, đĩa, như thể hôm qua nàng vừa rời trường kỹ năng sống, chứ không phải rời phố xá.

- Và trong bữa tiệc Giáng sinh như vậy các vị ăn bánh thánh, chúc nhau chóng được trở về nhà mình? - Aska nói mỉa.

Kinga quắc mắt nhìn.

- Tôi chẳng biết những người khác họ chúc nhau những gì, còn tôi, lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, là

kẻ vô gia cư, đón Giáng sinh trong nhà chứa rác và chúc cho mình được chết.

Những lời nói của Kinga chặn họng Aska. Một hồi lâu họ ngồi ăn trong im lặng. Cả hai đều không thấy ngon.

- Tôi muốn tìm cách giúp chị, - rốt cuộc Aska nói, giọng nhỏ nhẹ.

- Tại sao? - Kinga hỏi, cũng giọng nhỏ nhẹ như vậy.

- Vì... vì biết đâu có ngày tôi cũng lâm vào cảnh của chị. Nếu tôi mất việc làm và không có tiền thanh toán khoản tiền nhà trả góp là sẽ như vậy thôi...

- Chị đừng bi quan, - Người đàn bà vô gia cư nói. - Chị còn bố mẹ chứ? Chắc họ sẽ không để chị phải sống đơn độc một mình. Không để gì đuổi con ra khỏi nhà.

- Họ đã đuổi chị đấy thôi, - Aska đập lại giọng mỉa mai của Người đàn bà vô gia cư.

Kinga nhún vai.

- Sau khi ra viện tôi đã không có chỗ để mà trở về nữa.

Kinga

Tôi đã nói dối. Tôi đã chẳng ngần ngại nói dối Aska, vì tôi đã mất tất cả một cách dễ dàng, cùng với ngôi nhà thân yêu, nơi mỗi thứ, dù là rất nhỏ, mỗi góc ngách đều được tôi chăm sóc chu đáo. Chỉ cần chị, cô gái yêu chồng tương lai, không chú ý một vài chữ ghi ở phòng công chứng là chị sẽ lâm vào tình trạng cánh cửa nhà mình bị đóng lại, ổ khóa bị thay, và khi điều tệ hại xảy ra thì một kẻ khác sẽ đến ở trong căn phòng sau cánh cửa đóng im ỉm này, hẳn sẽ bóc đi lớp giấy dán tường do chính tay chị dán, sẽ làm vỡ gạch men trong nhà tắm, những viên gạch mà chị đã phải lùng tìm khắp nửa thành phố Warszawa mới mua được.

Thậm chí có thể kẻ đó sẽ mở cửa cho chị vào nhà. Cho phép chị bước qua ngưỡng cửa và lấy làm ngạc nhiên, rằng chị có mã số chuông gọi cửa, chị đã vào được khu chung cư kín cổng cao tường có người bảo vệ, nhưng ngay sau đó người này nói giọng khô khốc rằng, gã mua căn hộ này cách đây hai tháng, gã có đầy đủ mọi giấy tờ cần

thiết, và quả thật người này không biết, chị đến đây làm gì, một khi không phải là chủ nhân của căn hộ, đã, đang và sẽ không phải là như vậy, cho dù người này và chị có thể hẹn nhau đi uống cà phê... Chỗ này chị trở mắt, nở nụ cười khó hiểu, vì chị vẫn là một người phụ nữ trẻ đẹp, một cô gái quyến rũ và trên trán không có ghi dòng chữ "Con điên, hãy tránh xa".

Chẳng nghĩa lý gì khi ít nhất một nửa căn hộ đẹp trong tòa nhà xây trước chiến tranh đã là của chị, bởi vì, chẳng những một phần tiền để mua căn hộ này là bố mẹ chị cho - khi chị vẫn còn bố mẹ - mà trong suốt sáu năm ròng, hết tháng này sang tháng khác chị đã phải vừa học vừa làm việc cực nhọc để kiếm tiền thanh toán khoản tiền nhà trả góp. Như thế ngân ấy vẫn còn quá ít, chị còn phải kiếm tiền để nuôi Krol, kẻ không biết làm gì khác ngoài việc đi buôn phụ tùng ô tô phế liệu ở phố Allegro và ngồi xem hai kênh TVN24 và Eurosport.

Mỗi lần nghĩ về những năm tháng đó, tôi không khỏi ngạc nhiên về sự ngu ngốc của mình: chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại đi lấy cái gã khốn nạn đó làm chồng? Tôi đã có thể yên tâm theo học khoa kiến trúc phong cảnh mà tôi yêu thích, tôi đã có thể yêu bất kỳ chàng trai nào mà tôi ưng mắt, vì quả thực hồi đó tôi là một cô gái xinh, sau khi tốt nghiệp đại học tôi có thể đi chiêm ngưỡng cảnh đẹp của một nửa thế giới, và sau chót

- nói cách khác, bắt tay vào cuộc sống mới - tôi sẽ kiếm một người đàn ông tốt, và cùng với anh ta xây dựng mái ấm ngập tràn tình yêu.

Nhưng mà không. Bây giờ, ngay lập tức tôi phải lấy ngay một gã giang hồ nhất hạng đang lêu lổng trong bốn bức tường của Trường Đại học Nông nghiệp. Vì sao? Tất nhiên vì tình yêu.

Chị không tin ư? Chị lắc đầu ư? Chị cần nhớ rằng, tình yêu vốn mù quáng và con người mù mẫm đầu óc vì tình.

Quay trở lại Krzys Krol: anh ta có một ưu điểm lớn, giống bố tôi như hai giọt nước - bố tôi lười chầy thây, đúng là như vậy, nhưng được cái vâng lời mẹ tôi răm rắp. Bố tôi không dám tự mình đi một bước khi chưa được phép của người vợ yêu dấu Nusia của cụ. Nếu muốn noi gương tự do của mẹ thì tôi phải kiếm một người đàn ông giống hệt bố tôi. Và tôi đã kiếm được. Chỉ có điều tôi đã mù quáng, tôi đã không nhận ra sự khác nhau nho nhỏ: Krzys không phải là Zdzislaw. Anh ta láu cá và giỏi đóng kịch. Anh ta đã thắng tôi, như vậy đó. Nhưng mà thôi, chuyện này tôi sẽ kể sau...

Tạm thời chúng tôi lọt vào mắt xanh của nhau: tôi hồn nhiên, vui tính, học tốt và được mọi người yêu mến, chẳng những các bạn nam và các bạn nữ sinh viên cùng khóa, mà cả các thầy - tôi được nhìn nhận như vậy đó. Còn Krzys Krol là kẻ tự cô lập mình. Một con người trầm lặng, lấm li, ít nói,

chẳng ai để ý đến anh ta, khi tưởng tôi không nhìn thì cặp mắt bê non của anh ta hau háu nhìn tôi, nhưng ngay lập tức anh ta ngoảnh mặt ra chỗ khác khi tôi bắt gặp anh ta đang nhìn trộm... Điều đó không quan trọng. Quan trọng là tôi đã bắt đầu quyến rũ anh Krol, khi đã lao vào cuộc thì tôi không thể dừng được nữa. Vì có một lĩnh vực trong đó Krol đúng là có tài, nếu không muốn nói là đại tài: làm tình là thế mạnh của anh ta. Bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu. Từ đầu hôm cho tới sáng. Rất dai và đủ mọi tư thế, mọi kiểu cách. Anh ta có thể chơi từ đằng trước, từ đằng sau, từ bên cạnh, từ dưới lên, trồng cây chuối. Còn nếu thay vì anh ta, chị hãy tưởng tượng mình đang làm tình với Người khác... Bay đến tận ngôi sao Alfa Centauri rồi quay trở lại là cái chắc.

Tôi chẳng phải đợi lâu mới có hậu quả. Chẳng nói chẳng rằng tôi cho Krol xem que thử thai, trên đó hiện rõ hai vạch hồng. Anh ta đón nhận tin mới này một cách thản nhiên - "chúng mình cưới nhau là xong", tôi nhún vai và một tháng sau - cho đến bây giờ tôi vẫn còn ngạc nhiên với sự ngu ngốc của mình - chúng tôi bí mật đăng ký kết hôn.

Khi đã cầm giấy giá thú và đeo nhẫn trên tay chúng tôi mới đến nhà bố mẹ, mang theo tin mới màu nhiệm này.

Bố mẹ tôi có phần... bức mình: "Kinga ơi, sao lại như vậy hả con? Còn chuyện học hành thì sao?", Bố mẹ chống tôi thì sốc... khi biết tin này. Câu đầu tiên bố anh ta nói mà tôi nghe được là thế này: tôi là một con đi, có thai với

con trai của họ chẳng qua là nhằm đưa con trai của họ vào tròng, hay là - họ biết tiếng tăm của tôi mà - biết đâu đó chẳng phải là con của hắn? Rằng, một kẻ như tôi thì cần phải thiện. Hoặc đốt trên giàn thiêu. Hoặc cả thể này cả thể kia - thứ tự hình phạt tùy ý. Rằng, mắt mũi để đâu mà con trai của họ lại tự trói mình vào một con đĩ, kẻ sẵn sàng giạng háng cho bất kỳ thằng đàn ông nào - chỗ này tôi phải nói chen: "Tôi đã không giạng háng cho ông, hay là vấn đề là ở đó?", và chỉ thiếu chút nữa là tôi ăn cái tát của bố chồng - vân vân và vân vân.

Ngay lập tức tôi bỏ chạy ra cầu thang, nhưng qua cánh cửa đóng kín của căn hộ có gác xếp trong chung cư cao cấp, tôi nghe được toàn bộ đoạn còn lại: cậu con trai òa khóc, bà mẹ an ủi: "Để xem có cách nào giống như ly dị", ông bố liền gọi điện hỏi các luật gia nổi tiếng nhất, liệu có vô hiệu hóa lễ cưới được hay không? "Không chẳng? Vì quan hệ tình dục vợ chồng đã được thực thi chẳng? Nếu đó không phải con của hắn thì sao nhỉ? Cũng không chẳng? Dù mẹ, luật pháp ở cái nước này như con bu...!!!

Có lẽ phải tới lúc này, đứng ngoài cầu thang tối om tôi mới nghe oang oang bên tai: Kinga, tại sao nhà người lại tự chuốc khổ vào thân như vậy hả? Cho đến hôm nay tôi vẫn còn nhớ, mình đã ớn lạnh cả xương sống, đã sợ vãi linh hồn. Sau đó tôi khom lưng, nôn ọe xuống nền gạch óng ánh và... tôi xuất huyết.

Tôi đã mất đứa con, vẫn còn chồng và bố mẹ chồng chẳng ưa tôi.

Nãy giờ Aska im lặng lắng nghe, bây giờ cô chủ nhà mới nói một cách thận trọng:

- Một khi... một khi không còn đứa con nữa, mà chị và Krol không hề yêu nhau... thì có lẽ chị nên ly dị chẳng?

Kinga nhìn cô chủ một hồi lâu.

- Ai bảo với chị rằng tôi không yêu anh ta?

- Tôi đã nghĩ... Chị đang nói như vậy về anh ta...

- Bây giờ. Đương nhiên bây giờ tôi đang căm thù anh ta và tôi có lý do để như vậy, nhưng hồi đó... hồi đó hai đứa chúng tôi hoàn toàn êm thấm: chúng tôi có nhà riêng, ở không xa mẹ chồng, người hết ngày này sang ngày khác rì tai con trai một cách ác độc rằng, hẳn đã vớ phải con đi như thế nào, còn bố chồng thì nói đi nói lại rằng, Krol sẽ là ai nếu không bị con điểm đưa vào tròng vợ chồng - tất nhiên họ phun ra những lời bịa đặt đó khi vắng mặt tôi, lúc cãi nhau chồng tôi lặp lại y chang những lời đơm đặt của bố mẹ mình, đối với tôi bố mẹ chồng tựa hồ thám báo. Tôi vừa học đại học vừa làm việc, làm việc say sưa nhằm biến ước mơ thành hiện thực chứ không phải làm hùng hục, cho dù Aska,

chị hãy tin tôi, việc cuốc đất trong vườn, trồng vài chục cái cây đó là công việc nặng nhọc. Nhưng đó là niềm vui lớn. Nó giúp tôi quên đi đứa con đã mất, quên đi tuổi trẻ và tự do đã mất và vẫn không có, cho dù Krol vẫn tiếp tục là kẻ sợ vợ. Cả lưỡi biếng nữa. Sự phân chia là rõ ràng: bố mẹ chồng chỉ một nửa tiền lương để nộp tiền nhà, chỗ còn lại tôi có trách nhiệm thanh toán. Cậu con trai của họ phải được sạch sẽ, ăn no, tiền nhà hàng tháng không phải lo. Tiền điện, nước và tiền thuế đất... sẽ tính, nghĩa là Kinga lo liệu. Chị muốn thằng đàn ông hư đốn, thì đó.

- Lạy Chúa Giêsu, - Aska thét lên, không dám tin. - Nhìn chị thì chị không phải là một người phụ nữ dễ dàng cam chịu khổ sở như vậy.

Kinga nhếch miệng cười. Bên chiếc bàn phủ khăn trắng như tuyết, với dao, đĩa bạc trong tay và bộ váy lụa thêu viền đăng ten trên người, nom người đàn bà này như một tiểu thư bước ra từ bức tranh lãng mạn của họa sĩ, chứ không phải là một cô gái mà vì nền nếp gia phong bệnh hoạn nào đó hay vì hoàn cảnh nào đó mà Aska chưa biết, đã phải lách vào nhà chứa rác cùng với một chai rượu, vốc thuốc ngủ và con mèo mướp.

- Không ai đuổi tôi cả. Ít ra là không đuổi thẳng thừng. Người ta ra tối hậu thư đối với tôi, còn tôi đã

chấp nhận các điều kiện của tối hậu thư này. Tôi mà nói “không”, thì chắc chúng tôi sẽ lang thang hết nhà thuê này đến nhà thuê khác và... cũng có khi lại hay.

- Chị Kinga này! - Bỗng Aska sốt ruột. Cô chủ nhà nói giọng thẳng thắn, cho cảm giác là cô ta không thể tin nổi chuyện vừa nghe. Đằng sau câu chuyện về gái trinh và con ngựa giống ẩn giấu điều gì đó! Câu chuyện của cặp vợ chồng không bình thường này còn có một lớp đáy khác nữa! Aska muốn biết điều này hơn là nghe kể dài dòng về Krol và bố mẹ chồng bị thần kinh! - Chị có thể dối trá như vậy với bất kỳ ai! Với tòa khi ly dị, với bố mẹ chị bị nát tan cõi lòng vì số phận của cô con gái, với người lái xe tắc xi chở chị từ nhà cũ của chị ra gầm cầu, chỉ có điều không phải với tôi! Tôi đã từng nghe hàng trăm, nếu không muốn nói là hàng ngàn, câu chuyện đau lòng, nhưng chuyện của chị... xin lỗi, chị bạn ơi... chuyện của chị khiến tôi phát buồn nôn! Chị cho rằng, hai chúng ta đã hiểu rất kỹ người đàn ông này. Sao chị còn định nhắc lại cho tôi, tôi đã ngủ với chồng chị không phải chỉ một, hai lần. Anh ta đã phản bội chị, nhưng tôi thông hiểu chuyện này vì tôi muốn anh ta làm như vậy. Là tình nhân tôi không muốn nghe những lời tung hô ngợi ca người vợ bị bội tình. Chỉ có duy nhất một điều anh ta không thể cáo buộc chị, đó là, chị là một người đàn bà ngu ngốc. Từ câu chuyện chị kể

tôi rút ra kết luận thế này: chị là một người đàn bà cực ngốc, làm việc cật lực để nuôi gã chồng lười biếng, khi hắn đi nhậu về lại còn mang dép ra hâu hấn! Chị Kinga này, chị hãy nói, chị là một người đàn bà như vậy đi: ngu một cục, thôi... tôi để chị ngồi chơi với con mèo mướp của chị, còn tôi đi dạo một lúc đây. Toàn bộ câu chuyện này không hợp với chị đâu! Chị phải có bộ dạng của một người đàn bà thông minh, chứ không phải một con dần!

Kinga bình thản lắng nghe bài diễn thuyết. Nàng không chớp mắt trước những lời thóa mạ không thương xót. Trong đời mình đâu phải chỉ một lần nàng đã lắng nghe những bài dạy đời như vậy. Và đâu phải chỉ một lần nàng đã để ngoài tai. Bây giờ, quan sát cô chủ nhà với đôi mắt lim dim, nàng suy nghĩ: nói hay không đây? Thú nhận một tội lỗi tệ hại hơn gấp trăm lần so với chuyện có bầu một cách ngu xuẩn với Krol, hay để sau này hằng tiết lộ bí mật này nhỉ?

Kinga khẽ nhếch miệng cười. Chẳng biết Aska sẽ phản ứng thế nào với tiết lộ tiếp theo này...

Chẳng đợi câu trả lời, cô chủ nhà đứng phắt dậy, quăng chiếc khăn ăn xuống bàn và đi ra phòng phụ để ra ngoài dạo chơi một lúc như đã tuyên bố.

Kinga đứng ở cửa, nhìn Aska bọc vội khoác chiếc áo ấm lên vai, xỏ giày, quấn khăn quanh cổ và đội mũ.

- Tôi để chìa khóa ở chỗ nào được nhỉ? - Kinga hỏi cô chủ nhà, giọng hoàn toàn lãnh đạm.

- Chị ăn cho xong bữa sáng đi nhé! Tôi sẽ quay lại đây! Tôi tổng cổ mình ra ngoài vài phút, chứ không tổng cổ chị!

Khi Aska đã đặt tay lên quả đấm cửa, Kinga khẽ nói:

- Đó không phải là đứa con của anh ta đâu.

Bàn tay cô chủ nhà tự động buông ra. Chính Aska đã nghĩ như vậy. Kinga đã nói dối Krol là mình có bầu và cưới chạy, nhưng... đó không phải là đứa con của anh ta. Nếu không phải của anh ta thì là của ai?

- Kẻ đã rất yêu tôi, nhưng sau đó đã xúc phạm tôi rất dã man - Kinga trả lời câu hỏi không được nêu ra. - Tôi có bầu... cưới Krol... là để trả thù hấn ta, - người đàn bà nói giọng nhát gừng, lệ trào trên khóe mắt. - Krol chỉ là công cụ của cuộc trả thù. Bây giờ chị có thể xóa lỗi của mình và lên án tôi, - Người đàn bà vô gia cư lạnh lùng nói nốt.

Aska nhìn chăm chăm vào cánh cửa một hồi lâu. Sau đó cô chủ ngẩng đầu lên.

- Chị đừng nói thế! Tôi sẽ không lên án ai cả! Chị đã sám hối tội lỗi của mình, tôi cũng vậy. Chỉ có điều kẻ hưởng lợi lại chính là Krol: được ở với mẹ, sống như vua nhờ khoản tiền bán nhà của hai vợ chồng và tiếp

tục chẳng làm gì ngoài việc ngồi chuyển kênh truyền hình. Rồi tiếp tục thay đổi bạn tình, ngày càng trẻ hơn. Hay là... hay là chúng ta chộc tức anh ta chút xíu đi chị? Chị có tính đến một cuộc trả thù nho nhỏ, lần này là trả thù Krol?

Nụ cười thường trực nãy giờ trên gương mặt cô khách thành linh tắt ngấm.

Nàng, Kinga, hoàn toàn không có quyền trả thù. Còn chồng cũ của nàng vẫn tiếp tục túm cổ nàng. Đường phố là lối thoát duy nhất của nàng. Đáng tiếc là dọc theo các tuyến phố bây giờ không còn những rãnh nước, vì rằng chỗ cho những người như Kinga là ở đó...

Kinga nhìn quanh phòng tìm quần áo của mình. Nàng lột chiếc váy đen tuyệt đẹp ra, đập vào người những thứ quần áo cũ rách, hết lớp nọ đến lớp kia, để chạy ra khỏi ngôi nhà lạnh lẽo của nữ nhà báo Aska, đến nơi không có những câu hỏi mà câu trả lời đọng lại mãi trong tâm hồn, trong con tim và trong não bộ.

- Này, Kinga! Bình tĩnh lại đi nào! Chị không muốn thì thôi! Chẳng sao. Thôi, chúng mình quay lại bàn đi, coi như chẳng hề có chuyện gì cả và chị sẽ kể chuyện khác cho tôi nghe vậy.

Kinga cảm nhận cái đụng chạm của bàn tay cô chủ vào vai mình. Nàng rung mình. Nhưng đồng thời

nàng cũng đã rửa sạch những hồi tưởng đau lòng. Nàng để cho cô chủ nhà dắt tay trở vào phòng ăn, nàng ngồi xuống ghế, vuốt ve, âu yếm con mèo, con mèo ngay lập tức nhảy lên đùi nàng, rồi nàng nói, giọng kiên quyết:

- Tôi thổ lộ như vậy là tạm đủ rồi. Bây giờ đến lượt chị.

Chị có biết, làm việc trong cái nghề báo vô ơn tôi đã khám phá ra điều gì không nào? Tiền tài, sự đố kỵ và hận thù đang thống trị thế giới. Chỉ cần chị có, dù chị là một trong ba con bài như vậy là chị đã thắng cả ván bài. Chị muốn viết bài phê phán một người đàn bà nổi danh về những chuyện như vậy chẳng, nhưng người đàn bà này lại không chịu trả lời phỏng vấn, vì chị ta coi trọng chuyện riêng tư và những chuyện ngu ngốc đại loại như vậy? Chị hãy đến trò chuyện với người bạn tâm giao của chị ta, người bạn này nhất thiết phải làm việc cùng cơ quan với chị ta, và qua người này chị hãy tìm hiểu đối tượng của mình rồi ghi chép lại. Chị còn muốn biết nhiều hơn thế chẳng? Chị hãy mua chuộc người lái xe, người thường trực và người tình của chị ta. Nếu cảm thấy vẫn còn ít thì chị hãy gọi điện cho kẻ thù không đội trời chung của người đàn bà này, chị sẽ được nghe nốt những gì còn lại. Còn nếu thiếu tư liệu để viết một bài báo hay, hay đến nỗi dân

chúng sẽ tranh nhau đọc...? Đây là lúc cần óc sáng tạo! Chị có thể hư cấu và viết những câu chuyện giật gân, rất đổi phi thường. Cùng lắm chị cho cải chính những điều nhầm nhứ ở số báo sau, ở trang cuối, và in chữ nhỏ.

Chúng sẽ đánh vào cái tôi của nạn nhân của chị chẳng? Chúng sẽ hủy hoại quan hệ vợ chồng hay đường công danh của hẳn ta chẳng? Xin lỗi! Đó chẳng phải là ngoi lên địa vị cao đâu! Chẳng ai bắt ai phải trở thành người nổi tiếng cả, đúng không nào? Thay vì hành nghề “các người hãy xem này, tôi đẹp và toàn tài như thế nào”, có thể là một thí dụ về một con sói báo chí, đúng vậy không? Không ai chụp hình bêu riếu tôi, không ai viết về tôi: “Joanna Reszka có người tình mới”. Thật đáng tiếc... Có khi lại cần cho tôi.

Chị Kinga ơi, chị có biết không? Khi tôi nhìn chị như thế này, đúng lúc này, trong bộ váy này và với mái tóc này, thì tôi nghĩ, chị xứng đáng được đưa lên trang nhất của các báo. Chị không nghĩ mình là một nghệ sĩ hay sao? Chị mà trau chuốt thì quả là một người đẹp thật sự. Chị có thể là ngôi sao điểm tình M kế tiếp. Chị có thể là người tình của một ông lão nhà giàu, người đủ khả năng bảo bọc đoạn đời còn lại của chị.

Chị Kinga ơi, chị đang hoài phí đời mình dưới gầm cầu này đó. Chị hãy nghĩ kỹ đi. Đường phố hăng cứ đợi đấy. Chị mà muốn thì tôi sẽ thu xếp cho chị gặp một lão nhà giàu... Cho dù lão ta thích gái trẻ. Chị hơi bị già. Ha ha ha.

Chị Kinga ơi, chị đừng giận! Đó chẳng qua chỉ là những câu nói đùa trái khoáy của dân làm báo mà thôi! Đám nhà báo chúng tôi thường hay đùa dai như vậy mỗi khi chờ lên đường gặp những người nổi tiếng hoặc chờ những người nổi tiếng đến gặp mình: ai, với ai và nhằm mục đích gì. Trong cái thế giới nhỏ bé này không có chỗ cho tình yêu thật sự và chân thành đâu.

Có lẽ không chỉ như vậy... Càng sống lâu tôi càng trở nên vô liêm sỉ... Đến nỗi tôi mà nhìn thấy cô dâu chú rể - cô dâu mặc váy trắng, cực kì mãn nguyện, chú rể vận com lê, xúc động, nhưng sắm vai kẻ cam chịu - tôi liền nghĩ bụng, khi nào chú rể lần đầu "vượt quá giới hạn", còn cô dâu không còn xinh đẹp và mãn nguyện như thế nữa, thì chú rể sẽ nộp đơn ly dị. Và chẳng biết trước đó cô nàng đã từng phải cầm hòng dù chỉ một lần, hay là đích thị cặp vợ chồng này chẳng bao giờ có chuyện thượng cẳng chân hạ cẳng tay với nhau.

Chị ạ... đã bao nhiêu lần tôi viết về những đề tài như thế này rồi. Biết bao nhiêu lần tôi nghe kể về những tên vũ phu hành hạ vợ vô cùng tàn nhẫn trong phòng khóa trái cửa, được hàng xóm và gia đình ngấm tán thành... Nhưng chị có biết điều gì khiến tôi vô cùng phẫn nộ không? Gần đây nạn bạo hành phụ nữ đã vượt quá giới hạn. Tệ hơn, trẻ em cũng là nạn nhân bị bạo hành: cả những đứa trẻ bán thiu, yếu hèn, trẻ sơ sinh, bị các bà mẹ hành hạ. Tôi chỉ

muốn giết chết ả chó cái nữ đập đầu con mình xuống nền nhà. Đứa con này mà vẫn còn sống thì mẹ ta dùng tay bóp cổ cho đến chết.... Tôi đã gọi tòa án của chúng ta không phải là cán cân công lý mà là sự bất công vô hạn, đó chỉ là trò cười tại phiên tòa. Kẻ sát nhân khốn kiếp chỉ bị kết án năm năm tù treo vì tòa đánh giá mạng sống của đứa trẻ bị bạo hành là ngần ấy, nói chung người ta không cấm tù bọn giết người khốn kiếp, vì người đàn bà kia hành động trong cơn sốc hậu sản... Đây, Kinga, chị bị làm sao vậy hả?! Có lẽ chị sẽ không ngắt xiếu ở nhà tôi chứ!! Chị uống... một chút gì đó đi nào. Rượu vodka chẳng hạn! Sao chị quá xúc động như vậy? Đó chỉ là những chuyện lạ mà thôi! Chính tôi sẽ phải làm việc với các nhà tâm lý học chết tiệt, chứ không phải chị! Lạy Chúa, con người thời nay mới lạ lùng làm sao. Một số kẻ đang tâm hành hạ người khác, một số kẻ thì thậm chí không nghe nổi chuyện này.

Chị có khăn mùi soa không, cho tôi mượn, tôi đang rơi lệ đây này! Không, không phải vì lý do những đứa trẻ tội nghiệp đâu, tôi đã quen chịu đựng rồi mà. Tôi bị dị ứng. Chắc dị ứng lông mèo.

Lẽ ra phải nói về tôi chăng? Đúng rồi. Chắc hẳn chị là nhân vật rất hấp dẫn trong câu chuyện của tôi, hấp dẫn còn hơn cả kẻ đã đốt cháy... Thôi được, cho tôi rót một ly rượu, vì không có rượu trợ giúp thì chẳng thể nhúc nhích chút nào được. Liệu con mèo của chị có thể thôi làm

cái việc tè vào dép của tôi được không, trong khi tôi đã lo cho nó một chiếc đĩa đi vệ sinh có đựng cát bốc trộm ngoài công viên? Và thỉnh thoảng nó cũng nên tỏ vẻ, cho dù là giả vờ, thích tôi một chút. Vì chẳng nào thì tôi cũng đang nuôi nấng nó. Xin lỗi, Kinga, tôi cũng chỉ đùa thôi. Tôi thích cả chị và cả con mèo đáng trách này, cho dù nói thật với chị tôi chẳng hiểu tại sao...

Chị có biết tại sao tôi lại quen đức ông chồng của chị hay không? Chị không biết là cái chắc. Chị rất muốn nghe tôi kể chuyện này, đúng không? Chúng tôi cùng đi thang máy, lên tầng trên cùng của tháp văn phòng họ, nơi tôi phải giải quyết thủ tục bảo hiểm bồi thường hư hỏng, còn anh ta chắc cũng vậy. Lúc đầu thang máy chật ních người. Krolík⁽¹⁾ - sau đó tôi gọi anh ta bằng cái tên như vậy - đứng ngay sau lưng tôi, tôi cảm nhận đuôi anh ta áp sát đuôi tôi và... chị đã có lý khi nói rằng anh ta rất thành thạo chuyện ấy, và lúc đó chắc anh ta đã tiết ra chất pheromone như giống cái, bởi vì bỗng dưng tôi thấy nóng bừng trong háng. Tiếp nữa tôi cảm thấy cái ấy của người đàn ông này đóng mạnh vào đuôi tôi. Đáng lẽ tôi đã phải tránh ra, khi thật, bình thường thì chắc tôi đã làm như vậy! Có khi tôi còn thét lên, chẳng hạn như “đồ khốn nạn”, nhưng mà không... tôi nhích người chút xíu rồi áp mạnh vào anh ta, đến nỗi cái cục lồi cứng còng ấy nằm

⁽¹⁾ Con thỏ (thỏ nhà).

chính giữa hai đùi tôi. Kinga... xin lỗi, tôi không nên kể cho chị nghe chuyện này mới phải... khi người khách cuối cùng ra khỏi thang máy - chị phải biết rằng thang máy ốp kính, chỉ cần một người nào đó ngó đầu vào là nhìn thấy hai đứa chúng tôi - Krzys dùng thang máy giữa hai tầng nhà, mở khóa quần, lôi thẳng bé ra rồi chơi tôi mạnh đến nỗi trước anh ta và cả sau anh ta sẽ chẳng có ai địch nổi. Anh ta phải lấy tay bịt miệng tôi, vì trong cơn cực khoái tôi hét lên như một con điên.

Sự việc kéo dài chừng hai phút.

Anh ta kéo khóa quần, còn tôi vuốt thẳng váy. Thang máy chạy tiếp. Khi ra khỏi thang máy tôi đưa danh thiếp của mình cho anh ta. Anh ta cất vào túi ngực. Có thể chị không tin tôi, nhưng suốt thời gian đó anh ta không nói một lời nào. Một ngày sau tôi mới nhận ra giọng anh ta khi anh ta gọi điện thoại cho tôi, bảo rằng anh ta đang ở gần chỗ tôi. "Cho anh vào chỗ em vài phút được không?".

Tôi đã cho anh ta vào.

Và cũng như lần trước, cuộc làm tình kéo dài vài phút. Phải mấy ngày sau tôi mới hoàn hồn, anh ta quần tôi mạnh đến nỗi... Chị có biết tôi cảm thấy như thế nào không? Như một con nghiện lên cơn.

Tôi không biết người đàn ông này. Thậm chí tôi không biết tên anh ta là gì, và anh ta ở đâu. Số điện thoại của anh ta không có trong sổ danh bạ. Tôi không biết khi nào

anh ta quay lại và rút cuộc liệu anh ta có quay lại nữa hay không, hay là anh ta ra đi từ hành tinh có tên gọi Một Cú Làm Nhanh, chơi tôi xong anh ta lại quay về chỗ của mình, còn tôi, một con ngốc, không tài nào quên được. Tôi vẫn còn thèm chơi. Chơi nhiều hơn thế. Tôi kinh ngạc về thằng bé của anh ta. Nó chẳng phải là của một người đàn ông - tôi chỉ nhớ mang máng gương mặt anh ta, vì cả hai lần đó anh ta đều ôm tôi từ đằng sau...

Một tuần sau, anh ta lại gọi điện và báo trước là mười lăm phút nữa sẽ đến, sau vài lời ngắn gọn và súc tích tôi hôn chiếc điện thoại, chị có hình dung nổi không nào? Điện rõ, đúng tôi là đồ điên rõ!

Kinga lặng im nghe chuyện. Việc Aska kể chuyện cô ta làm tình với gã đàn ông lúc đó đang thuộc về nàng, là chồng của nàng, chắc phải... làm tổn thương hay chí ít cũng gây xúc động. Hoặc tức giận? Nhất là hồi đó, khi Kinga đang là một người vợ mẫu mực, lẽ dĩ nhiên là xúc phạm rồi. Còn bây giờ?

Sau những gì nàng đã phải chịu đựng nửa năm sau đó thì sự phản bội của tên khốn nạn kia chả là cái đình gì. Nàng đã nói với Aska như vậy. Cùng với sự ngạc nhiên của mình thay vì thờ phào nhẹ nhõm, nàng đã nhận ra vẻ mặt thất vọng của cô chủ nhà. Nàng hiểu rằng, "lời thú tội" này chẳng hề dễ dàng với Aska chút

nào, suốt nhiều tháng trời cô ta đã bị giằng xé giữa thú tính, sự hổ thẹn và cảm giác tội lỗi.

Nàng có thể làm cử chỉ tốt bụng đối với cô chủ nhà của mình, cho phép cô ta được sám hối. Nàng có mất gì đâu, đúng vậy không nào? Kinga tự nhủ. Thực ra xóa tội được xưng ra từ miệng kẻ sắp bị ném vào vạc dầu thì chẳng bõ bèn gì, nhưng nếu làm vậy mà lại giải thoát được cho ai đó...

- Tôi hiểu chị, - Kinga nói nhẹ nhàng. - Hẳn làm vậy đối với mọi phụ nữ. Sau vài năm nếm trải cuộc sống tình dục với hắn, nói chính xác là thỏa mãn thú tính mọi lúc, mọi nơi của hắn, tôi phát ngấy đến tận cổ, tôi bèn đẩy hắn ra, buộc hắn phải đi tìm chỗ khác. Và hắn đã nhằm trúng chị. Tôi chỉ có thể đồng cảm với chị mà thôi, vì tôi hiểu rằng, sự tình ngộ của chị đau đớn chẳng khác gì sự tình ngộ của tôi?

Aska gật đầu, rớm lệ.

- Một hôm hắn đến, vẫn không báo trước như mọi khi. Tôi bị... tôi cảm thấy người không được khỏe. Chị biết không bữa đó tôi đến ngày đèn đỏ. Tôi chẳng muốn làm chuyện ấy. Tôi nói với hắn điều này và sự việc bắt đầu. Tôi hét toáng lên rằng hắn coi tôi như con đi không công, lẽ ra hắn đã phải ly dị và cưới tôi làm vợ, hắn nhìn tôi một cách khinh bỉ, còn khi rốt cuộc tôi khóc thì hắn bắt đầu cười một cách đê tiện, ác độc, vô

liêm sỉ... “Đằng nào thì anh cũng đã phải coi em là một thứ hàng trẻ hơn. Em xuống sắc như vợ anh. Em chấn chỉnh lại mình đi, em đến thẩm mỹ viện đi. Da em nhăn nhoe, mi mắt chảy xệ, bụng em mỡ dày cộm. Chỉ có loại khách như anh khi có nhu cầu thì mới chạy đến với em mà thôi, cho nên em đừng hòng đi kiếm khách khác. Gần đây em có soi gương không đấy? Rất may là không. Em có gặp những cơn ác mộng hay không”. Hắn sửa soạn bước ra ngoài - tôi đứng như trời trồng, để cho hắn nói nốt, thay vì vợ chiếc chảo đập vào mõm tên dê tiện - hắn bảo tôi rằng hắn đổi số điện thoại, tôi mà đến nhà hắn thì hắn sẽ gọi cảnh sát. Tôi còn lại một mình trong phòng phụ, mắt nhìn vào cánh cửa đã đóng kín.

Kinga im lặng một hồi lâu, nhìn những giọt nước mắt uất ức và nhục nhã lăn trên hai má cô gái.

- Có lẽ hắn đã thuộc lòng những câu nói này - rất cuộc người đàn bà cất lời. - Lúc ra về hắn cũng nói hâu như y nguyên từng chữ như vậy với tôi. Hắn cũng có nói vài chuyện khác nữa, nhưng hoàn toàn không đáng gì đến chủ đề...

- Tệ hại nhất là, - Aska ngược đời mắt đắm lệ nhìn Người đàn bà vô gia cư, - khi hắn quay lại, xin tôi tha thứ thì tôi lại mở rộng vòng tay đón hắn.

- Và chẳng phải chỉ có mở rộng vòng tay thôi đâu, - Kinga cải chính.

- Aska bật cười.

- Thế còn chị thì sao? - Cô chủ nhà hỏi Người đàn bà vô gia cư này giờ chăm chú lắng nghe như nuốt lấy từng lời, không hề nhếch miệng cười. - Chắc chị đã làm lành với hắn?

Lần này Kinga bật cười.

- Không đâu, chị bạn của tôi ơi. Chị có thể hoàn toàn yên tâm về chuyện này. Giữa tôi và chồng cũ của tôi có một cái gì đó còn hơn cả sự phản bội. Nếu nói một cách chính xác thì tôi cũng phản bội hắn ta và trong một trận cãi lộn, tôi đã kể cho hắn biết, người đàn ông nọ hơn hắn ở điểm nào. Hóa ra cái gì cũng hơn. Vì thế gã đã không thể bỏ qua cho tôi. Gã thể rằng sẽ triệt hạ tôi và gã đã giữ lời.

- Nay, Kinga, chị đừng có nói là chị đã bỏ nhà ra ngoài đường, nghĩa là ra sống dưới gầm cầu, vì tên dê tiện đã đuổi chị ra khỏi nhà! Chị đâu phải là kẻ hèn kém đến nỗi nếu không có đôi tay gầy còm của Krzys Krol trợ giúp thì chị không làm nổi trò trống gì. - Aska nhìn người khách của mình với thái độ vừa nghi ngờ vừa thương hại. - Cho dù tôi chưa đi sâu vào đề tài vô gia cư, nhưng tôi có nghe người ta truyền miệng nhau một câu nói về cuộc sống: bạn không có gì thì chẳng kẻ nào có thể lấy được gì của bạn. Một sự tự do hoàn toàn. Không bảo hiểm, không thuế khóa, không tiền

thuê nhà, không trả góp khoản tiền mua ô tô... Nào chị nói đi, tình cảnh của chị cũng y chang như vậy. Sau những năm tháng hầu hạ Krol, chị thêm được tự do hoàn toàn, thoát tiên chị đắm vào mồm Krol, sau đó chị đập cửa, và người ta thấy chị được ngân ấy. Có đúng như vậy không?

- Tôi đã muốn được như vậy, - Kinga nhẹ nhàng đáp. - Tôi đã muốn đó là sự lựa chọn của tôi. Nhưng chị thấy đấy... suốt nửa năm trời tôi nằm trong bệnh viện, khi được ra viện thì tôi chẳng biết mình phải sống tiếp như thế nào.

- HIV chẳng? - Aska mau miệng nói.

Kinga sừng sốt ngược nhìn, lắc đầu.

- Bệnh loạn thần hưng trầm cảm.

Aska ngã vật xuống thành ghế, người cô chủ nhà lún dần xuống, miệng không nói nên lời, cô choáng váng.

“Nhưng chính người đã mời khách đến nhà đón Giáng sinh cơ mà”, một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô chủ. “Rất lạ là người vẫn còn sống, vì người điên này có thể cắt cổ người trong khi người đang ngon giấc”.

Kinga đọc được ý nghĩ hiện trên gương mặt của cô chủ nhà, như trong cuốn sách đang mở. Tất cả mọi người, chính xác tất cả mọi người, đều phản ứng như vậy, vì: hoảng sợ, hoảng sợ và hoảng sợ.

Để một bệnh nhân với triệu chứng như vậy không bị những ông chủ tiềm năng sa thải, người ta đã nghĩ ra một tên gọi khác: bệnh hiệu dụng hai cực - dễ nghe hơn, đúng vậy không? Tuy nhiên Kinga không hề thương xót người đối thoại và ngay cả bản thân mình, nàng nói thẳng: “Tôi là một con điên nguy hiểm, tôi bị bệnh loạn thần hưng trầm cảm, chẳng biết khi nào bệnh tái phát, chẳng biết khi nào tôi lại khùng khùng điên điên, lại hung dữ”. Đó là cây thánh giá của Kinga, cây thánh giá mà nàng sẽ giương cao cho đến tận ngày nàng nhắm mắt xuôi tay. Đó là sự sám hối của nàng. Tòa án đã xóa tội cho nàng - tòa án của nhân từ, nhưng chính lương tâm của nàng lại không xót thương như vậy.

- Chị có thể tìm việc cho một người bị tâm thần chẳng? Chị có thể cho một người tật nguyền như vậy thuê nhà chẳng? - Người đàn bà vô gia cư hỏi một cách nhẹ nhàng, nhìn vào đôi mắt tối đi vì choáng của cô nhà báo.

Cơ sở dần dần qua đi. Aska cũng lấy lại được ý thức. Gương mặt tái mét của cô nàng hồng hào trở lại.

- Chị cần gì phải nhắc chuyện đó, - cô chủ nhà đáp lại. - trên trán chị không hề ghi rằng chị đã điều trị tại bệnh viện tâm thần. Một khi người ta đã cho chị ra khỏi nhà thương điên thì có nghĩa là chị đã lành bệnh

và an toàn đối với cộng đồng, không phải vậy sao? Đêm đêm chị không cầm dao chạy trên đường phố và chị không chém giết những ông chồng bội tình, đúng vậy không nào?

- Không.

- Thôi, chuyện này như thế coi như là xong. - Aska ra bộ thở phào, tuy nhiên mắt cô chủ nhà vẫn cảnh giác.

- Tôi cũng đã định nói như vậy. - Kinga chùi tay rồi nói luôn - Thôi, chuyện này như thế coi như là xong...

- Lệ trào trên khóe mắt nàng.

- Chị Kinga này, tôi biết, chị đang nghĩ về cảm nhận trước kia khi Krolík đã nói thẳng với chị rằng chị là đồ bỏ đi, rằng hắn sẽ đi kiếm người đàn bà khác và tiếp nữa hắn đã đuổi chị ra khỏi nhà. Đến tôi cũng phải điên tiết. Chắc tâm lý chị mềm dẻo hơn, chị không gặp loại bệnh lý như tôi, cho nên tôi hiểu chị. Chị đã có quyền nản lòng và... và tôi rất lấy làm tiếc rằng tôi đã nhúng tay vào tội lỗi. Nói thật với chị, tôi mà kéo lùi được thời gian thì thay vì hiến thân cho tên khốn nạn trong thang máy, tôi phải đá vào hòn d. hắn rồi gọi bảo vệ, thậm chí tôi có thể tố cáo tên đĩ đực này phạm tội cưỡng dâm, cho nên chị Kinga ơi, chị bỏ qua cho tôi và... chị hãy ở lại đây với tôi thêm vài ngày nữa. Mặc kệ căn bệnh tâm thần này đi chị - cô chủ nhà nói chân thành, dấu vân gượng gạo.

Kinga nhìn khuôn mặt trái xoan của người bạn gái mới, đôi mắt đầy lo âu và bàn tay đang gặt tóc xõa trên trán.

“Chị nghĩ là tôi đã đến bệnh viện tâm thần hay sao, vì Krol đuổi tôi một cách nhục nhã chứ gì? Tốt thôi. Chị cứ nghĩ tiếp như vậy đi. Cho đến khi tôi lấy lại can đảm và kể cho chị nghe, tại sao họ đã giam tôi trong khoa giám sát chặt chẽ và giữ tôi ở đó suốt nửa năm”.

- Chị Kinga này, hay là chúng ta làm một cái gì đó hoàn toàn khác đi, được không chị? Chúng ta sẽ đi tìm một căn hộ độc thân nho nhỏ giá rẻ, chị sẽ ở đó cùng con mèo của chị, chúng ta sẽ tìm cho chị một công việc khiêm nhường nhưng lương thiện, để chị có tiền mua bánh mì với bơ và hộp thức ăn khô cho con mèo...? Chị thấy thế nào? Chị biết không, có đêm tôi đã nghĩ liên miên về việc làm cho chị, bước đầu chị không cần làm việc gì to tát, chị có thể làm người quét dọn nhà cửa. Nhà tôi hoặc nhà của những người thân của tôi, được không nào? Bây giờ khó kiếm được một người giúp việc thật thà, mà chị là một người thật thà chứ còn gì, đúng vậy không nào? Chị không ăn cắp...

- Tôi ăn cắp đó, - Kinga nói chen. - Tôi mà đói là tôi ăn cắp.

Aska thở dài náo nuột.

- Lạy Chúa, chị bạn ơi, chị nữ làm người định giúp chị cụt hứng hay sao. Làm gì có chuyện tôi sẽ nói với các bạn tâm giao của tôi: "Này, cậu ơi, tớ vừa mới kiếm được một người quét dọn cực kì chăm chỉ, cái gì cũng OK, phải cái chị ta có tính ăn cắp vặt"! Thế khi chị ăn no chị có ăn cắp hay không? - Cô chủ hỏi giọng trịnh trọng.

- Không. Lúc no thì không. - Kinga cố kìm nén để không bật cười. Thánh Joanna đã tìm mọi cách để cứu cuộc đời của Người đàn bà vô gia cư. Thánh Joanna không hiểu một sự thật đơn giản: có một số người không tài nào cứu nổi, biết làm sao đây!

Thậm chí nếu Kinga có chỗ dung thân và có cái nhét vào bụng thì những con quỷ giằng xé tâm hồn nàng cũng không hề biến mất. Tổ ấm và bát cơm đầy chẳng thể lấp được chỗ trống. Aska, người đàn bà cô đơn đón Giáng sinh trong căn hộ hạng sang của mình, phải biết rất rõ điều này.

- Thế nào, chúng ta vào mạng tìm một căn hộ dễ thương cho chị được không nào? - Biết rằng Kinga không phải là người đàn bà chuyên trộm cắp, cô chủ nhà đã bật đứng dậy, bắt tay vào việc.

- Sao chị lại không đón Giáng sinh cùng gia đình vậy hả? - Người đàn bà vô gia cư hỏi thay cho câu trả lời, sau đó nhìn Aska đang nhỏ dần, biến mất khỏi ghế sofa

như quả bóng bay bị chọc thủng. - Lòng chân thành đáp lại lòng chân thành, chị Aska ơi.

- Nhưng điều này sẽ ở lại mãi mãi với hai chúng ta được không? Chị sẽ không phản bội tôi và tôi sẽ không phản bội chị?

Kinga gật đầu một cách trịnh trọng. Nàng dám chắc rằng nàng có nhiều điều cần giấu kín hơn là cô chủ nhà Aska Reszka.

Lòng chân thành đáp lại lòng chân thành, chị Kinga yêu quý ơi, và lòng tin đáp lại lòng tin... Trong thời gian tôi nghiện chồng của chị, - tức kẻ đã tuyên bố “anh sẽ ly dị vợ”, - tôi là một phụ nữ hoàn toàn khác bây giờ. Chị nhìn tôi mà xem, chị thấy tôi như một con cá voi cái trầy da xước thịt, còn hồi đó người tôi mảnh mai như một cô nai cái, năng lượng bị hao tổn trong những cuộc làm tình man rợ đã khiến người tôi mảnh khảnh như vậy, ngoài chuyện ấy ra tôi chẳng thêm bất cứ thứ gì khác. Chị biết tôi hồi đó rồi còn gì, chị đã xem ảnh của tôi, và tôi dám bảo rằng, chẳng phải chỉ một lần, chẳng phải chỉ hai lần chị đã rình chồng mình bội tình và chị đã đích mục sở thị hấn ngoại tình với ai. Tôi đoán vậy có đúng không nào? OK. Tôi kể tiếp đây...

Tôi nổi bật vì tôi kêu gọi, tôi xinh đẹp và tôi tự tin. Tôi từng là một ngôi sao của làng báo lá cải. Tôi là người

nổi bật tại các sảnh phòng, không một cuộc vui nào, không một buổi tiệc tùng nào mà khách mời là lũ người vô liêm sỉ nổi tiếng có thể diễn ra nếu không có sự hiện diện của Aska Reszka. Tôi từng viết những bài báo cực hay, biết những tin đồn cực độc, tôi là người đầu tiên biết kẻ nào đi theo kẻ nào và kẻ nào từ bỏ kẻ nào. Còn nếu tôi mà không biết thì tôi vẫn cứ viết như thế, tôi quả là một ả chó cái thối thị và dối trá đê tiện. Tôi đã từng như vậy đó.

Cho đến cái ngày con ngựa giống của nước Cộng hòa (chị nhớ nhắc tôi, tôi đã thấy gì trong con người lòng lang dạ thú này?) chưa đá tôi, bằng những lời không úp mở gã đã biện minh, tại sao gã không muốn đồng hành với tôi nữa.

Lạy Chúa, Kinga ơi, chị rút tiếp đi, vì tôi không thể nói khi còn tỉnh táo. Bây giờ mới là chuyện cực hay đây này.

Chị biết không... ngày hôm đó chẳng hề có chuyện tôi bị đèn đỏ, cũng không có chuyện tôi bị hội chứng tiền kinh nguyệt; tôi... buổi sáng tôi sử dụng que thử thai và kết quả là hai vạch. Như một con bò thiến. Tôi chạy ra hiệu thuốc mua que thử thứ hai và kết quả vẫn y hệt như vậy. Tôi khỏi cần sử dụng đến que thử thứ ba, vì từ hai tuần nay sáng sáng tôi nôn mửa như mèo và ngân ấy đủ để khẳng định tôi đã có thai.

Hôm Krzys của tôi - của chị tạt vào nhà tôi đi tàu nhanh, tôi gí vào sát mặt gã que thử thai phù thủy bằng nhựa hóa học với hai vạch và tôi tiết lộ:

- Chúng mình sẽ có em bé.

Thế là hấn đâm vào mặt tôi!

Chị tin tôi đi, chị Kinga, tên súc sinh đâm trúng. Chị thừa biết hấn còn gì. Tôi ngã vật xuống ghế và cả tôi cả chiếc ghế đổ vật xuống nền nhà, tôi thu mình che kín người. Tôi định ninh là hấn đã đâm vỡ quai hàm tôi, nhưng không. Tôi đứng dậy, tôi rất sợ tên khốn nạn, tôi lắng nghe hấn nói, tôi xuống sắc, tôi dâm dăng và già nua như thế nào, chẳng nói chẳng rằng tôi tiến gần ra cửa và khi gần đã ra về thì tôi bật khóc. Tôi hét lên sung sướng - vì hấn chỉ đâm tôi mà thôi, trong khi hấn có thể giết chết tôi vì căm tức. Và vì hấn hối hận về sự ngu xuẩn của mình. Tôi đã ảo tưởng rằng, chúng tôi sẽ cưới nhau và nuôi nấng đứa con của chúng tôi trong sung túc, yên bình và hạnh phúc, còn Krzys Krol sẽ là người chồng chung thủy yêu thương, đồng thời cũng là một người cha biết chăm sóc... Xin chị đừng chê cười tôi, tôi rất xấu hổ về ảo tưởng này... Mà chị cứ chê cười tôi đi! Tôi thích thế đó! Tôi cứ tưởng chị là một mẹ đàn bà ngu xuẩn, làm cho Krzys đau khổ cho nên hấn phải đi tìm niềm an ủi trong vòng tay của tôi, vậy thì bây giờ chị có thể trả thù và khinh bỉ tôi như tôi đã từng khinh bỉ chị hồi trước...

Không. Tôi thấy chị khó xử.

Tôi hy vọng tên khốn nạn đã không đánh đập chị, đúng vậy không hả chị? Hấn có làm vậy không chị? Tên khốn nạn...

Tôi còn lại một mình với kết quả thử thai dương tính - cũng may đó không phải là kết quả thử HIV - với bộ mặt sưng vù, tôi chợt nghĩ: làm gì bây giờ đây?! Liệu tôi có thể sinh con ngay lúc này không trong khi đường công danh của tôi đang rộng mở! Nói chung tôi sẽ không sinh con đâu! Cả bây giờ và cả mai sau, vì tôi không biết làm mẹ! Tôi chẳng bao giờ bị những đứa trẻ ngọt ngào cuốn hút, chẳng bao giờ tôi nhìn vào những chiếc xe trẻ em do các bà mẹ đẩy và chẳng bao giờ nựng đứa con sơ sinh của người khác. Không đâu! Trẻ con là thứ cuối cùng tôi ưa thích. Có lẽ trừ phi sử dụng chúng làm chiếc lưỡi câu để câu tên Krzys, và khi đó tôi có thể quăng cho chúng những bà bảo mẫu hay đại loại như vậy. Nhưng tôi đành bó tay chẳng? Tôi đơn thương độc mã chẳng? Cô gái một thân một mình nuôi đứa con thơ chẳng? Nhất là đây lại là đứa con của một thằng đàn ông đê tiện mà tôi căm thù đến tận xương tủy?! Không đâu, đừng hòng...!

Tôi bí mật đi hỏi những chỗ cần hỏi, tôi tìm được địa chỉ của một bác sĩ tội hạnh nghề nạo thai và tôi đã phạm sai lầm tiếp theo. Tôi nhờ mẹ tôi cùng đi. Chị biết không, việc nạo thai được thực hiện sau khi gây mê... Ôi, chị Kinga ơi, lại gặp trục trặc chẳng?! Chị cũng dị ứng với hai từ "nạo thai", chứ gì?! Chị ơi, là một phụ nữ ba mươi tuổi đầu chuyên mò mẫm tới các nhà chứa rác, những chuyện như vậy liệu có khiến chị động lòng hay không?! Chị Kinga ơi,

chị hãy tha thứ, xin chị đừng mắng mỏ tôi! Rằng tôi đã nói ra những chuyện như thế.

Aska gần như khóc, tìm cách ôm lấy Người đàn bà vô gia cư, nhưng nàng đã đẩy cô chủ nhà ra rồi khóc nức nở, tì trán vào hai bàn tay đan vào nhau.

“Lạy Chúa, chị ta đã kể là chị mất đứa con rồi còn gì”, nếu có thể thì có lẽ Aska đã phải vả vào miệng mình, trước khi nói ra những lời như vậy. “Nhà người thiếu suy nghĩ mất rồi! Phải an ủi chị ta đi chứ!”

Tiếng khóc im dần. Kinga bình tâm trở lại.

- Tôi xin lỗi, - rốt cuộc người đàn bà nói nhỏ. - Tôi chẳng biết mình bị làm sao. Chị đã làm chuyện đó hay sao?

Người đàn bà ngược nhìn Aska, hai mắt đăm lệ.

Cô chủ nhà chỉ gạt đầu, cảm nhận trong họng những giọt nước mắt chưa tuôn trào.

- Và không bao giờ chị hối hận chứ?

Aska lắc đầu.

- Điều duy nhất tôi hối hận là tôi đã nói chuyện đó với mẹ tôi, - cô chủ nhà nói nhỏ nhẹ. Bố mẹ tôi tha thứ cho tôi nhiều lắm, tôi không phải là một đứa con ngoan, cũng chẳng phải là một cô gái dễ thương. Tôi đã làm bố mẹ phải khốn khổ vì tôi. Tôi cũng đã

làm bố mẹ thất vọng trong chuyện chọn trường đại học, nhưng rồi bố mẹ tôi cũng chịu đựng được. Nhưng khi mẹ tôi biết tôi định phá thai... Không, mẹ tôi không tát vào mặt tôi đâu. Chỉ bảo rằng, bà sẽ không cho phép kẻ giết trẻ thơ bước qua ngưỡng cửa nhà bà. Rằng tôi có thể suy nghĩ trước, chứ không phải sau. Rằng tôi có thể cho đứa trẻ làm con nuôi, để một cặp vợ chồng vô sinh ao ước có đứa con như vậy được hạnh phúc. Rằng đứa bé mà tôi muốn giết đã có đầu, có bụng, có tay và có chân, rằng... Khi thật, tôi căm thù mẹ về những điều mẹ đã nói với tôi lúc đó. Và căm thù cả chính tôi nữa, rằng để chọc tức mẹ tôi đi phá thai một mình và tôi đã làm như vậy. Tôi đã phá thai. Phá cả đầu, cả tay và cả chân thai nhi. - Aska tựa lưng vào ghế một cách khó nhọc, chiếc ghế đối diện với Kinga, người đang im lặng chăm chú lắng nghe và nước mắt chảy ròng ròng y như Người đàn bà vô gia cư lúc nãy. - Tôi nhìn thấy nó, chị biết không? Tôi nhìn thấy đứa bé... Nó bị xé nát như người ta vẽ trong các bức tranh quảng cáo chống phá thai... Và, chị Kinga ơi, tôi chẳng thể tha thứ cho bản thân chuyện này. Nó có thể sống. Tôi có thể trao nó cho người khả dĩ yêu thương nó. Chính tôi cũng có thể yêu thương nó. Nhưng mà không. Chọc tức mẹ và Krol tôi đã phá thai. Chị nhìn gì mà dữ vậy hả?! - cô chủ nhà sốc mạnh ngược đôi mắt sưng vù vì khóc

nhìn Kinga. - Cả chị nữa, bây giờ chị cũng sẽ khinh bỉ tôi chứ gì?! Kinga thiêng liêng, kẻ ôm chặt những con mèo vô gia cư, có quyền nhổ vào mặt con đi dối trá, kẻ chuyên viết bài về sinh nở của người khác vậy mà dám tự giết con mình! Nào chị nhổ vào mặt tôi đi, chị bạn, chị nhổ đi nào!

Kinga đau lòng ngồi im không nhúc nhích, mắt nhìn cô chủ nhà đang nức nở, lệ tuôn trào và bất thành hình nàng đứng bật dậy, mạnh đến nỗi chiếc ghế đầu lăn quay xuống nền nhà, khiến Aska hốt hoảng, rồi Người đàn bà vô gia cư đi vào phòng ngủ, cởi chiếc váy đen và bắt đầu xếp - cái nọ lên cái kia - những bộ quần áo của mình, của Người đàn bà vô gia cư. Áo lót, áo cánh, áo gi lê, khăn mùi soa và cuối cùng là áo gió. Kinga đi ngang qua Aska rất dỗi ngờ ngàng ngoài hành lang, bế lên tay con mèo dưới nền nhà rồi đặt bàn tay run run lên quả đấm cửa. Trước khi Người đàn bà vô gia cư mở cửa để mãi mãi vĩnh biệt cô chủ nhà, Aska nằm lấy vai chị bạn lùi lại phía sau. Cô chủ nhà mặt tái mét và choáng váng y hệt Người đàn bà vô gia cư lúc này.

- Kinga ơi, tôi xin lỗi chị. Chị đừng bỏ đi như thế. Chị không nên im lặng như vậy. Chị hãy nhổ vào mặt tôi đi, hãy tát tôi đi, nhưng tôi van chị, chị đừng bỏ tôi như mẹ tôi.

- Không... - Kinga cắt lời, cố gắng bắt cuống họng đang bị thít lại nói lên dù chỉ vài lời. - Tôi không... tôi không có quyền phán xét chị đâu. Vì tôi... còn làm những điều tệ hại hơn chị rất nhiều. Chị hãy chăm sóc nó. - Người đàn bà vô gia cư ấn con mèo vào tay Aska rồi chạy vụt ra ngoài, đóng sầm cánh cửa sau lưng.

Kinga

Không bao giờ tôi lại nghĩ trong đầu, kể cả những người biết tôi hồi trước, là tôi sẽ chết trên đường phố. Bố mẹ tôi, tức đôi vợ chồng Drabicz, sinh hạ được hai người con gái bình thường, thương yêu nhau, mà tôi là đứa thứ hai. Hai chị em tôi lớn lên trong một gia đình bình thường, không nghèo mà cũng chẳng giàu. Chúng tôi có một ngôi nhà ở ngoại ô thành phố Bydgoszcz⁽¹⁾, bố tôi bán buôn thực phẩm, mẹ tôi làm kế toán cho một công ty. Bố mẹ tôi đủ sức nuôi hai con ăn học đến nơi đến chốn: chị tôi tốt nghiệp Khoa Toán Đại học Tổng hợp Torun, còn tôi tốt nghiệp Khoa Kiến trúc phong cảnh Đại học Nông nghiệp. Ngay sau khi tốt nghiệp đại học, chị Ala sang Mỹ và định cư ở bên đó, còn tôi cưới Krzys và sinh sống tại Warszawa. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi vào

(1) Thành phố lớn thứ tám của Ba Lan, nằm ở phía bắc, cách Warszawa 302km đường ô tô, dân số khoảng 362.000 người, diện tích 176 km².

làm việc tại một công ty lớn về quy hoạch không gian cây xanh. Như thế là ổn.

Có thể không phải đến cùng và không phải mãi mãi, vì ông chồng mê li của tôi đã làm tôi khổ, nhưng phải công nhận không bao giờ anh ta thương cảm chân hạ cẳng tay với tôi. Hồi đó vẫn chưa như vậy.

Anh ta chỉ cần nhà cửa sạch sẽ tinh tươm, tủ lạnh lúc nào cũng đầy ắp thực phẩm và tối nào cũng có món nóng để nhậu - ban ngày anh ta rất bận - còn ban đêm anh ta có thể ngủ với vợ. Quả thực anh ta là người ít đòi hỏi. Còn tôi... tôi sống thụ động. Tôi cười ở công ty, tôi cười ở nhà, tôi cười ban ngày và tôi cười ban đêm. Đó là bề ngoài. Trong lòng tôi là một nỗi đợi chờ lớn lao, vì tôi biết, người mà tôi đã yêu, đang yêu và sẽ yêu cho đến hết đời mình... sẽ quay trở lại. Người bạn của tôi từ thời thơ ấu, cùng tôi chơi những trò con nít, mối tình đầu của tôi và thất vọng đầu tiên của tôi, và cuối cùng... người cha của đứa bé này, đứa bé tôi đã phá bỏ, và của cả đứa bé tôi đã sinh ra.

Và quả nhiên anh ta đã quay trở về.

Anh ta quay trở về để xúc phạm tôi lần thứ hai và lại bỏ mặc tôi... Còn tôi không thôi yêu anh ta.

Đàn bà thường ngu xuẩn một cách vô vọng. Nhớ cái hôn đầu tiên, trong khi đàn ông đã quên cái hôn cuối cùng...

Nếu tôi nói rằng việc mừng tượng lại những cái hôn của anh ta đã giúp duy trì sự sống của tôi sau cơn ác mộng

mà tôi từng ném trái, thì có lẽ là đối trá. Nằm điều trị trong bệnh viện tâm thần, trong căn phòng giám sát nghiêm ngặt lặng lẽ như tờ, nơi người ta không cho vào thăm ngay cả những người thân thiết nhất trong gia đình nếu không có nhân viên bệnh viện đi cùng, tôi chỉ nghĩ một điều: làm thế nào đánh lừa được tay nhân viên chết tiệt này để tôi làm cái việc tự tử. Không hề đơn giản chút nào, tại vì tay “nhân viên chết tiệt” đâu chỉ lần đầu chạm trán với người như tôi, anh ta đã từng đối mặt với nhiều cú đánh lừa của đám bệnh nhân điên khùng.

Người ta canh gác tôi cả ngày lẫn đêm, chẳng khác gì Szeherezada⁽¹⁾ bởi cái chết vì những gì tôi đã làm chỉ là một hình phạt nhẹ nhàng. Người ta canh gác tôi cho nên tôi có thể sám hối nếu cần. Sáu tháng dài dằng dặc tôi bị nhốt trong căn phòng tứ bề song sắt... Nếu ở nhà tù thì tôi còn được hưởng chế độ thăm nom, được nhận quà cáp, được ra ngoài dạo chơi, được vào thư viện, thậm chí còn được đi phép. Còn ở đó, tại bệnh viện tâm thần, tôi bị tước mọi ưu đãi, mọi chế độ.

Tôi chỉ có thể gào thét, chửi rủa, hoặc quăng quật những thứ nằm trong tầm tay mình - nhưng đó chỉ là khi tôi chưa bị vô hiệu hóa, chưa bị trói vào giường. Khi tôi trở nên dũ tợn, chẳng hạn tôi la hét điên loạn, người ta nhốt tôi vào phòng cách ly, trói tôi trần truồng vào chiếc bàn

⁽¹⁾ Nhân vật chính trong truyện Ngàn lẻ một đêm.

sắt và hắt nước vào người tôi, bất kể trời lạnh, cho đến khi tôi im lặng mới thôi. Tôi cảm họng khá nhanh vì sau trận hưng cảm, tôi rơi vào trạng thái trầm cảm nặng đến nỗi ngủ li bì hoặc mắt chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà. Hằng tuần như vậy.

Đôi khi tôi tỉnh lại, ngơ ngàng nhìn xung quanh.

Nhà người làm gì ở đây vậy hả, cô gái?!, tôi tự hỏi mình. Và ngay lập tức tôi nhận được câu trả lời... Lúc đó tôi bật dậy khỏi giường, tôi nhảy ra cửa song sắt và đâm như điên vào đó, đến nỗi máu bắn tung tóe lên tường trắng, và tôi hét lên: “Các người hãy thả tôi ra! Tôi phải tìm được nó! Tôi phải tìm được đứa con bé bỏng của tôi! Thả tôi ra ngay!!!”

Chuông báo động rung lên, hai tay tôi bị người ta bẻ quặt ra sau rồi họ tiêm vào vai và... sau chốc lát tôi lại im lặng, điềm tĩnh trở lại, tôi lại có thể tiếp tục nhìn chăm chăm trần nhà bệnh viện.

Sau sáu tháng điều trị tích cực bệnh tình của tôi bằng việc áp dụng những thành tựu y học mới nhất, ông bác sĩ già Izbicki yêu mến của tôi bảo rằng “chị Kinga sẽ tự chẩn đoán bệnh tình”, và cùng với nụ cười động viên, bác sĩ đưa cho tôi tờ giấy để điền vào đó, rồi đưa tiếp cho tôi tệp đơn thuốc, vì tôi vẫn phải tiếp tục uống thuốc tâm thần.

Rất tiếc ông bác sĩ không kẹp vào đơn thuốc khoản tiền mua chỗ thuốc này, vì trong túi tôi không còn một xu nào.

Tôi rời khỏi bệnh viện, nơi người ta đã chờ cấp cứu tôi đến, trong tình trạng: áo khoác lấm đầy đất, không ví, không tiền, không giấy tờ tùy thân. Chiếc quần jean và áo sơ mi tôi đang mặc là của một bệnh nhân khác, vì nếu không thì tôi phải mặc áo ngủ bên trong áo khoác: khi bỏ chạy khỏi nhà tôi ăn mặc như vậy - áo khoác choàng lên áo ngủ, kho báu lớn nhất của tôi áp chặt vào ngực tôi.

Bây giờ tôi đang đứng trước bệnh viện, ngôi nhà dài và ảm đạm, ngôi nhà suốt nửa năm tôi cư ngụ - cũng là ngôi nhà tôi căm thù, và... gì nữa đây?

Cô y tá, người có chút cảm tình với tôi đưa cho tôi mấy đồng zloty để đi xe buýt. Nửa giờ sau tôi đứng trước cửa nhà, nơi tôi sinh ra và lớn lên, với hy vọng nhỏ nhoi rằng, sẽ có người chờ tôi ở đây. Tôi chỉ bắt gặp cửa nhà đóng kín và cửa sổ nát tan. Trên tường kẻ nào đó viết dòng chữ bằng sơn đen CON GIẾT NGƯỜI!

Tôi hiểu là tôi hoàn toàn đơn độc một mình. Bố mẹ tôi đã chuyển nhà - đi đâu? Tôi chẳng thể biết được. Lỗi đâu phải tại tôi. Chắc họ không chịu nổi dòng chữ viết trên tường mặt tiền... Tôi quay gót, có kẻ lấp ló sau tấm màn che cửa nhìn theo tôi, tôi đi đến chỗ, nơi kể từ ngày hôm đó tôi thường xuyên quay trở lại, tháng này sang tháng khác: tôi đi vào rừng. Ở đó từ lúc rạng đông cho đến hoàng hôn, suốt một ngày dài vô tận, tôi sẽ tìm kiếm nơi tôi đã đào hố chôn đứa con gái của mình.

Sáng ngày hôm sau, tôi gõ cửa nhà cô bạn cùng học thời phổ thông. Sau một đêm ở trong rừng, hai tay tôi lấm đầy bùn đất, nom tôi chắc chẳng khác gì một con điên, vì cô bạn Iza vội vàng ấn vào tay tôi mấy tờ bạc và yêu cầu tôi đừng đến nhà cô ta nữa, nói đoạn cô bạn đẩy tôi ra ngoài cửa. Tôi thật sự cảm ơn cô bạn về khoản mấy trăm bạc này. Có lẽ chính tôi sẽ chẳng cho tôi được một xu nhỏ nào: nhà người hãy chết đói đi, cùng với lời chúc chân thành của Kinga gửi tới Kinga.

Tôi thề với cánh cửa đã đóng kín rằng, tôi sẽ không bao giờ quay lại đây nữa, tôi cảm ơn cô bạn đã cho tiền, rồi tôi đi Warszawa. Ở đây tôi cũng đã có nhà cơ mà.

Tôi đã có.

Một người đàn ông vẻ mặt ngờ ngàng ra mở cửa cho tôi, anh ta mua căn nhà này vừa mới cách đây không lâu và hoàn toàn do ngẫu nhiên.

“Chị có thể vào nhà uống ly cà phê chẳng?”, mắt người đàn ông nhìn tôi bán tin bán nghi, còn khi tôi bước vào trong nhà với hy vọng giải thích vài điều, tôi từ đầu đến, tại sao, khi nào, tại sao anh ta lại ở trong ngôi nhà của tôi, một bàn tay liền tóm lấy vai tôi.

“Con bóng cút khỏi đây ngay!”

“Thậm chí tao không thèm đụng vào mày, đồ dơ bẩn!”

“Tao cũng vậy đối với mày!”

Sau vài lời qua lại, gã đẩy tôi ra ngoài cửa và tôi lại đứng ngoài đường, người run bắn vì choáng váng. Khi tôi bình tâm trở lại, tôi nhận ra rằng: tôi không còn nhà nữa rồi, tôi không còn gia đình nữa rồi và tôi cũng không còn bạn bè nữa rồi, ngay cả đến chiếc quần lót để thay tôi cũng không còn nốt. Tôi chẳng còn bất kỳ thứ gì. Tôi hoàn toàn tự do và tự do thứ thiệt.

Tôi chẳng còn quan tâm bất cứ điều gì. Tôi càng chóng chết thì càng hay. Chẳng có ai khóc tôi đâu.

- Kinga yêu thương ơi, đợi tôi với nào! Đi chậm lại nào, Kinga!!! - Aska mệt nhoài, thở hổn hển, phải đến ngã tư thứ hai cô nàng mới đuổi kịp Người đàn bà vô gia cư. Người đàn bà này không hề nghĩ rằng cô chủ nhà đi gần như chạy, vì nàng đắm chìm trong những suy tư về quá khứ. Kinga đứng như trời trồng, lắng nghe tiếng gọi tên mình.

Cô phóng viên lao nhanh về phía Người đàn bà vô gia cư, rồi đặt một tay lên vai chị ta. Aska kẹp nách con mèo mướp lúc này ra chiều ăn năn đang nhìn bà chủ.

- Nó... nó... - Aska cố nói điều gì đó nhưng cô nàng bị hụt hơi. - Nó nhớ chị đó! - Rốt cuộc cô chủ nhà nói to với giọng trách móc, rồi trao con mèo cho Người đàn bà vô gia cư. Kinga vội ôm lấy con mèo. - Nó muốn có nhà cửa! Và có chị! Chị hiểu không?!

Kinga gật đầu. Cuống họng nàng thít lại, nàng không nói nổi một lời.

- Chị quay lại chứ?

Nỗi sợ hãi hiện lên trong đôi mắt của Aska. Cô gái bằng lòng với cuộc sống, cô nhà báo lừng danh, sợ cái gì nào? Sợ cô đơn chăng? Cô ta có thể mua một lúc năm con mèo như vậy cơ mà. Cha mẹ cô ta còn sống, bố mẹ còn sống thì còn hy vọng được tha thứ...

- Chị chẳng hiểu về tôi tí nào cả, - Kinga nói nhỏ nhẹ.

- Tôi không quan tâm chuyện đó, - Aska trả lời, cũng nhỏ nhẹ như vậy.

Hai người đàn bà vai kề vai, cùng với con mèo đáng yêu luôn miêng kêu meo meo trên tay Người đàn bà vô gia cư, họ trở lại căn hộ hạng sang tại phố Narbutta.

Tối hôm đó, họ tìm kiếm trên mạng internet và tìm được một căn phòng nhỏ rẻ tiền, cách đó vài phố. Tiền thuê nhà giá ba trăm zloty cộng với các khoản phí - nếu làm công việc quét dọn nhà cho người khác thì Kinga đủ sức trang trải khoản này. Căn hộ rộng mười sáu mét vuông, nhưng có nhà tắm riêng biệt, góc đặt bếp, có chỗ kê tủ lạnh và chậu rửa bát, có cả lối ra mảnh vườn nho nhỏ, nhìn trong ảnh đẹp đáo để. Buổi đầu như thế là tốt rồi, Người đàn bà vô gia cư và con mèo mướp còn muốn gì hơn nữa nào?

- Chị ơi, tôi không có tiền đặt cọc đâu, - Kinga nói, giọng run lên vì xúc động, sau khi xem ảnh họ gọi điện cho chủ nhà và hẹn ngày đến xem nhà.

- Tôi biết rồi. - Aska nhún vai. - Chị chẳng có gì, ngoài con mèo và vài bộ quần áo. Nhưng mà tôi tin chị, chị Kinga Krol. Chị khỏe mạnh và thông minh. Một năm trời chị lang thang trên đường phố. Chị đã vượt qua tất cả để quay trở lại trong vòng tay của cộng đồng. Thoạt đầu chị chịu khó lao động chui, nhưng sau đó... chị có thể quay về công ty của mình, đúng không? Có lẽ người ta sẽ nhận lại chị thôi, phải vậy không?

Kinga cười thân thiện.

- Tôi sẽ là một nữ nhân viên làm vườn bị bệnh loạn thần hưng trầm cảm chẳng?

- Bác sĩ đã xác nhận chị khỏi bệnh rồi còn gì, - Aska nhấn mạnh.

- Ông ấy đã xóa tên tôi khỏi hình phạt hai năm án treo chưa nhỉ? - Câu hỏi của Kinga được bật ra bằng giọng của một người vô tội như lửng lơ trong cái im lặng chết người.

Aska quan sát Người đàn bà vô gia cư một hồi lâu. Cô nhà báo nhìn không chớp mắt. Sau chót cô nàng thờ dài bất lực.

- Chị còn làm tôi bất ngờ chuyện gì nữa không, hay là tạm thời ngán ấy là đủ rồi?

- Chị không hỏi tôi bị kết án vì tội gì hay sao?

- Tôi nghĩ, rồi chị khắc kể cho tôi nghe.

- Tôi sẽ kể.

Hai người đàn bà nhìn nhau nửa thù nửa bạn.

- Một khi chỉ hai năm tù thì chị không thể phạm tội nghiêm trọng được.

- Không có gì nghiêm trọng. Tôi đã đánh cảnh sát. Trong đó...

Aska cười thân thiện, lắc đầu không tin.

Kinga cũng cười, nhưng ngay lập tức nụ cười tắt ngấm. Làm sao nàng có thể cười đùa với những chuyện mình đã làm? Phải chăng con tim nàng không còn làm nàng rung động? Phải chăng nàng đã tự tha thứ cho mình rồi? Hay là nàng bắt đầu lãng quên? Vài hôm nữa là đến thứ Năm đầu tiên của tháng. Đến ngày nàng đi tới cánh rừng ở ngoại ô thành phố Bydgoszcz. Biết đâu lần này nàng sẽ tìm được dù chỉ là một mẩu kỷ niệm về sinh linh nhỏ bé yêu thương của nàng... Nàng chẳng mong muốn gì hơn.

Kinga nghĩ bụng, căn hộ độc thân này rất cần cho khởi đầu cuộc sống mới một cách suôn sẻ, còn nếu so với chiếc ghế dài ngoài Ga xe lửa Trung tâm, hay so với hang ổ trong nhà vườn, thì nó là tột đỉnh của sự xa hoa.

Con mèo cũng rất thích sự đổi đời này. Đuôi cong tón, nó đi lại quan sát cơ ngơi mới của mình, rồi nhảy phắt lên chiếc đi văng cũ đã bị long các mối hàn, đi văng cùng với tủ, bàn con và ghế tựa là những thứ đồ gỗ được trang bị trong căn hộ nhỏ xíu này, miệng kêu meo meo ra chiều ưng bụng.

Kinga có vẻ ít tự tin hơn. Nàng đứng tại ngưỡng cửa, bên trong có góc bếp, cửa vào nhà tắm và cửa ra vườn... nàng sợ đi một bước về phía trước. Việc tiếp nhận món quà này của Aska đã trở thành một sự cam kết - vì trước khi trả tiền đặt cọc và tiền thuê nhà tháng đầu tiên thì đây là quà tặng - một bước đi về phía trước buộc Kinga phải sống. Ràng buộc nàng. Chấm hết cảnh lang thang thiếu suy nghĩ trên đường phố, chấm hết những bữa ăn từ thiện do Brat Albert ban phát, chấm hết những hang ổ trú đêm hôi hám do chính tay nàng đào bới, lột đem nát và giẻ rách.

Quay trở lại cuộc sống, Kinga trở thành một nữ thành viên cộng đồng của một xã hội văn minh với mọi nhược điểm và ưu điểm của nó. Không lâu nữa kho bạc sẽ nhắc nàng nộp thuế, rồi nộp bảo hiểm xã hội và... giấy tờ của cơ quan nhà nước sẽ tới tập gửi đến nhà nàng. Rồi nàng sẽ còn phải làm thẻ căn cước, thẻ thành phố - lần cuối cùng nàng đập vé tàu xe là khi nào nhỉ? - cả làm sổ nộp tiền thuê nhà nữa. Các loại hóa

đơn tiền nước, tiền điện... sẽ bắt đầu được gửi đến... Trong cơn hoảng sợ, nàng sẽ thụt đầu vào bên trong cánh cửa, nhưng với Aska thì nàng không làm những trò như vậy được!

Aska đẩy Kinga mạnh đến nỗi người đàn bà lao thẳng vào giữa phòng và muốn hay không muốn thì Người đàn bà vô gia cư đã nằm trong vòng tay của cộng đồng.

- Chị cứ yên tâm ở đây. Chị hãy tiếp quản căn hộ từ lâu không có người dọn dẹp này, còn tôi sẽ gọi điện cho bạn bè, người thân xem có ai cần người quét dọn tốt tính và thật thà hay không. Chị Kinga, chị đừng có giở trò gì với tôi nữa nhé, được không? - Aska đặt hai tay mình lên đôi vai người đàn bà và nghiêm túc nhìn vào mắt nàng.

- Tôi sẽ không làm như vậy, - Kinga cũng nghiêm túc đáp lại.

Aska hát hàm chỉ vào chiếc túi du lịch mà hai người mang theo.

- Chỗ quần áo kia là của chị, chừng nào chị chưa gây bốt, chị khỏi cần phải may thêm, OK.

- OK.

Aska đã định ra về thì câu hỏi của Người đàn bà vô gia cư, người mặc dù đã có một mảnh nhà riêng nhưng trong đầu vẫn nghĩ là mình không nhà, giữ chân cô nàng lại.

- Sao chị lại làm như vậy hả? Chị có nợ nần gì tôi đâu nào, mà có khi chính tôi cần phải đa tạ chị mới đúng, vì chị đã giải thoát tôi khỏi tên đê tiện, còn... tôi không xóa tội cho chị vì những gì chị đã làm đâu.

Aska thở dài thiếu tự nhiên. Gần đây cô nàng thường có những cử chỉ và thái độ nhiệt thành thái quá.

- Tôi cảm thấy mình cần cho người khác chăng? Tôi có người để chăm sóc chăng? Làm sao tôi có thể biết được?! Chị suy nghĩ hơi bị nhiều đó. Hay hơn cả là chị hãy bắt tay vào việc đi, thay vì hỏi những câu ngu ngốc.

Aska ra về, để lại Kinga và con mèo, khi cánh cửa căn hộ đã sập lại đằng sau lưng, cô nàng nhà báo lăm lăm với chính mình:

- Chị bạn của tôi ơi, chị có thể nhận ra điều này, mà cũng có thể là không: chị là tư liệu tuyệt vời cho một thiên phóng sự. Tôi vẫn chưa khai thác hết chị đâu...

Kinga

Đứng giữa căn nhà nho nhỏ khả dĩ là chốn nương thân của mình trên mặt đất, ta cảm thấy sợ. Y hết hôm gã đàn ông có bàn tay nhớp nháp đuổi ta ra khỏi nhà của ta, ngôi nhà mà gã chồng cũ khốn nạn của ta đã lén lút bán đi mà không cho ta biết. Nhà người có nhà - nhà người không có nhà. Vì cách đây một năm tại phòng công chứng, nhà người đã cho gã chồng cũ ghi câu này, chứ không phải câu khác, vào văn bản: "Căn nhà số 2 tại phố Nowogrodzka là căn nhà trước khi cưới thuộc quyền sở hữu của người đàn ông hiện nay giả đồ là người chồng thương yêu, nhưng mai kia sẽ là một gã chồng cũ khốn nạn và anh ta sẽ tước ngôi nhà này của chị, mặc dù chị đang có quyền sở hữu một nửa".

Lúc đó ta ngu ta ngốc và để được yên thân nên đã đồng ý tuốt tuốt. Còn bây giờ... bây giờ ta cũng đồng ý cho Aska điều khiển ta, vì ta cũng lại ngu ngốc và thờ ơ với những gì

tương lai khả dĩ đem lại cho mình, như cách đây sáu năm vậy. Không có gì tệ hại hơn là những việc ta đã làm chẳng mang lại lợi lộc gì cho ta. Vậy tại sao ta lại cảm thấy sợ hãi cơ chứ?

Bởi vì có lẽ ở đâu đó trong sâu thẳm con tim, ta đã quyết định cho bản thân mình một cơ hội chẳng? Cơ hội duy nhất và cuối cùng trở lại với cuộc sống bình thường chẳng? Cơ hội... tha thứ chẳng?

Bác sĩ Izbicki giảng giải cho ta rằng, những gì ta đã làm xét cho cùng không phải lỗi của ta. Rằng đôi khi vẫn xảy ra như vậy. Bác sĩ khoa tâm thần, người suốt sáu tháng trời chữa trị cho ta cũng nói y hết như vậy. Tòa án đã không kết tội về lời cáo buộc chính yếu. Linh mục mà ta từng đến xưng tội đã tha tội cho ta. Có lẽ chính ta cũng cần tha tội cho bản thân mình chẳng?

Chưa hết. Bởi vì sự bình tâm và hài lòng với cuộc sống sẽ không bao giờ quay trở lại nếu ta không bao giờ nhìn vào hình mình trong gương và ta sẽ không nói:

- Kinga ơi, nhà người là một người tốt. Ta yêu nhà người.

Tuy nhiên... ta có nhiều cách để sám hối tội lỗi của mình. Chẳng hạn giúp đỡ những người vô gia cư khác, những người cách đây vài hôm vẫn còn cùng khổ với ta trên đường phố... Giúp đỡ Những người mẹ đang nếm trải địa ngục như ta... Biết đâu cũng vì thế mà Chúa đã sai Aska Reszka đón đường ta, còn trước đó là mi, Mèo mướp ơi, để ta có

được cơ hội duy nhất, vì Chúa ban cơ hội này cho ta, đúng vậy không nào? Tại vì ta chưa đến ngày tận số.

Có lần ngồi với bác sĩ Izbicki ta đã tính, cho đến lúc đó ta đã bao nhiêu lần tìm cách tự tử. Thì ra tới tám lần. Mèo mướp ơi, hay là ta cũng như mi, mười phần đã sống hết chín và chỉ còn lại phần cuối cùng nên ta không được phí hoài.

Có phải ta đang sợ điều đó khi đứng trong căn nhà rách nát này: rằng, ta sẽ không bỏ phí cơ hội cuối cùng để giành lại danh dự và nhân phẩm?

Đúng là kẻ không nhà đang bị mất thứ này: nhân phẩm. Và bị mất ngay từ buổi đầu lang thang đường phố của mình, khi diện mạo nhà người vẫn còn hoàn toàn bình thường và không ai bảo rằng, nhà người đã bị gạt ra ngoài lề xã hội. Khách đi đường vẫn chưa khinh bỉ nhà người, sự khinh bỉ này còn đang ẩn giấu bên trong con người nhà người. Nhà người co chân co tay, nhà người cúi đầu. Nhà người tìm cách để mình trở nên vô hình, và thật hoàn toàn phi lý khi nhà người khoác lên người những bộ quần áo được người ta cho không, chẳng khác gì con sên hay con rùa giấu phần cơ thể mềm mại của mình bên dưới lớp vỏ cứng. Chính nhờ mớ quần áo cũ này mà nhà người trở nên vô hình.

Trong con mắt thiên hạ, nhà người như thể một tấm kính trong suốt và người ta sợ rằng một cái nhìn thẳng sẽ xui khiến nhà người chìa tay xin vài đồng zloty. Khi nhà

người chặn đường họ để ăn xin nhà người nhìn thấy sự khinh bỉ, có khi căm giận, trong đôi mắt của họ. Hiếm khi người ta đồng cảm. Tại vì nhà người vẫn đang còn là một người đàn bà trẻ trung cơ mà. Nhà người có thể tự kiếm tiền nuôi bản thân mình, cho dù bán tròn nuôi miệng. Tại sao nhà người lại nheo mắt cười xin vài đồng zloty để mua bánh mì? Trong khi chỗ tiền này nhà người chỉ dùng mua rượu...

Đây là một câu hỏi hay: tại sao ta lại đi ăn xin, mặc dầu sợ bị thiên hạ khinh bỉ hoặc những lời nói, những cử chỉ mắng nhiếc tục tằn, trong khi ta có thể đi thu gom chai lọ, nhặt sắt vụn, hoặc làm gái gọi? Aska nói có lý, ta có thể kiếm một đại gia giàu có và sẽ sống xa hoa như một con vợ hờ của người ta - ta chẳng xấu xí, chẳng ngu dốt gì cho cam, ta biết như vậy nhờ những trải nghiệm với người chồng đầu tiên, làm thế nào để thỏa mãn mọi thèm muốn của người đàn ông, để anh ta được thăng hoa bên dưới trần nhà. Ta có thể nhận một công việc nào đó thông qua người môi giới, cho dù là rửa bát thuê, tại vì không có gì nhục nhã hơn việc lang thang trên đường phố, ăn của thừa vớt trong các thùng rác dưới tầng hầm các siêu thị lớn... Ta chẳng biết những người vô gia cư khác họ như thế nào vì ta và họ không trò chuyện với nhau về những đề tài này... thực ra ta muốn thiên hạ người ta khinh ta. Về những gì ta đã làm. Ta đáng bị

khinh bỉ. Đáng bị căm ghét. Và ta muốn được nhận sự khinh bỉ và căm ghét này. Mi biết không, Mèo mướp ơi? Ta cần một bản án.

Và ta đã tự kết án mình.

Khi lần đầu tiên ta thò tay vào thùng rác lấy miếng pizza do một cô gái trạc tuổi mình vừa ném vào ngay trước mắt ta, ta cắn miếng bánh có pho mát và sốt cà chua, vẫn còn nóng và ngon lành... nước mắt lăn xuống hai gò má ta, một cục bánh mắc lại trong họng ta, cho nên ta phải nhè ra, vì có thể ta sẽ nôn mửa trên đường phố. Chẳng phải vì ta kinh tởm cô gái này mà là ta kinh tởm chính mình.

Một người đàn bà mặt buồn, không nhà, người đàn bà đã đứng ra giúp đỡ ta, và ta có thể gọi người này là người bạn gái, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng ta, để ta có thể nhổ miếng bánh ra. Bằng cử chỉ giúp đỡ và thông cảm, người đàn bà cất giọng khàn khàn sặc mùi thuốc lá và loại rượu vang rẻ tiền:

- Lần đầu bao giờ cũng khó khăn. Nhưng sau đó càng ngày càng dễ hơn, nàng công chúa ơi.

Và chị này nói đúng.

Lần thứ hai ta thò tay vào thùng rác, lần này lấy một nửa miếng kebab⁽¹⁾ do một gã béo ục ịch ném vào, thì ta thấy dễ dàng hơn. Nuốt xong miếng thứ nhất ta nuốt tiếp miếng thứ hai.

⁽¹⁾ Món ăn Thổ Nhĩ Kỳ gồm thịt nướng với hành, trứng, hạt tiêu v.v...

Ta không bị đói đau. Hồi đó - trong những ngày không nhà đầu tiên - ta bước đi trên đường phố, mắt dính chặt xuống vỉa hè, đầu óc hoàn toàn trống rỗng và ta chẳng cảm thấy gì hết. Hoàn toàn thờ ơ và hoàn toàn trống rỗng. Nỗi sợ hãi ban đầu đã qua đi.

Khi thấy mệt ta đi tới nhà ga, chấp hai tay lên đầu gối và ta cứ ngồi im không nhúc nhích như vậy chừng nào nhà ga chưa đóng cửa. Thoạt tiên ta cho thiên hạ cảm giác ta là nữ hành khách bị nhỡ chuyến tàu cuối cùng, nhưng chỉ vài ngày sau công an và cảnh sát khu vực nhận ra ta và xem ta như là tàn dư của đám vô gia cư: họ đuổi ta hết chỗ nọ đến chỗ kia.

Cho đến hôm nay ta vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa của câu này: "Cút ngay, không được ngồi đây". Tại sao cảnh sát cứ bám riết những người vô gia cư, đuổi họ đi chỗ khác? Chẳng lẽ lúc họ ngồi chỗ khác thì nom họ khá hơn chăng? Họ ít hôi hám hơn chăng? Ta nghi ngờ điều này. Hay đơn giản chỉ là tại đám vô gia cư kích động sự hung hãn của "những người bảo vệ pháp luật", vì những người bảo vệ pháp luật này không thể dùng dùi cui đánh dân không nhà, mặc dù họ đâm đá, họ giằng xé và họ đuổi ra chỗ khác?

Rất ít khi ta đến ngồi tại các nhà ga. Có lẽ chỉ thời kỳ đầu, choáng váng đầu óc vì mất tất cả, ta đi lang thang trên đường phố. Khi đó - cũng như các "bạn" mới của ta - ta quần tẩm chần rách, ngồi co ro trong xó và ta cố ngủ chừng nào cảnh sát chưa đến bảo rằng ta ngủ quá lâu.

Khi đầu óc ta tỉnh táo trở lại được chút đỉnh, ta đến nơi có những thửa vườn hoang, tìm một túp lều vườn bỏ không, thế là ta có việc cho cả tháng: ta đào mồ cho chính mình. Đích thị hang ổ cho ta ở. Ta làm công việc này vào ban đêm để không bị ai bắt quả tang. Chẳng phải vì ta sợ cảnh sát ập tới đâu - cùng lắm thì ta lại đi đào hang chỗ khác, chẳng sao cả - mà là ta không muốn dính vào những cuộc viếng thăm của lũ khách không mời. Đã mấy lần chúng định hiếp dâm ta tại đây, tại "nhà ta", cho nên ta không muốn mạo hiểm. Khi hang đã đào xong, ta đi kiểm những tấm đệm người ta quăng đi lôi về hang, ta ôm về đó những bộ quần áo cũ của Hội chữ Thập đỏ Ba Lan, kể cả những loại quần áo mà ngay đến dân vô gia cư cũng không dám mặc vì xấu hổ, ta cũng đã được ban phát một chiếc chăn bông không đến nỗi tồi và... ta đã có nhà mới! do chính tay ta đào, do chính tay ta lót đệm thái và giẻ rách. Ngôi nhà chỉ của riêng ta!

Kinga Krol chuyển từ căn hộ hạng sang trong ngôi nhà gạch đến ở tại hang đất đào dưới lều vườn. Bây giờ nhớ lại niềm vui của ta hôm hoàn thành N-1 của mình, ta trào nước mắt - hồi đó, chỉ cần một chút xíu thế thôi là ta đã sung sướng lắm rồi...

Ta đã có nhà. Có những bữa ăn nóng tại các nhà ăn từ thiện dành cho những người vô gia cư - xúp, ăn bao nhiêu tùy thích, món thứ hai được chia đều, nước trà loãng hoặc

nước quả để uống (và ta có thể bảo rằng, các món đó chẳng hề tệ hơn và kém ngon hơn các món ăn tại quán bình dân). Cho bữa sáng và bữa tối thì ta luôn luôn kiếm được thứ gì đó trong thùng rác - thiên hạ phí phạm không biết bao nhiêu thức ăn mà kể! Hỡi tên khốn kiếp, tại sao nhà người đi mua miếng kebab to bằng cái đầu hói của mình để rồi sau đó đem vứt đi một nửa? Nhà người nói đi, tại sao nào? Và nhà người phải đi nhét chỗ thừa đó vào giữa thùng rác, rồi nhìn trực diện vào mắt ta hay sao? Nhà người không thể đặt miếng thịt bên cạnh, hoặc đưa luôn cho ta hay sao?

Điều ta lo lắng nhất chính là: thừa thời gian và... tiền mua vé đi Bydgoszcz mỗi tháng một lần.

Chuyện có vẻ lạ, nhưng đúng là, ta chúa ghét, khi không có việc gì làm, đi lang thang vô bổ trên đường phố, hay ngồi la cà với đám người vô gia cư. Tất nhiên không kể sự khinh bỉ của thiên hạ. Ta không phải đi nhặt chai lọ, đồ hộp, sắt vụn hoặc giấy vụn, vì ta không uống rượu, không hút thuốc. Cứu tế xã hội lo ăn cho ta, Hội Chữ thập Đỏ Ba Lan lo mặc cho ta. Vậy ta biết làm gì suốt một ngày dài đây? Phải đem xuống ta mới lên về hang ổ của mình...

Một ngày đầu xuân ta chợt nảy ra một ý tưởng: ta chui ra khỏi ngôi "nhà" của mình, ta quan sát xung quanh vườn hoang trống vắng và một người đàn bà làm vườn bỗng thức dậy trong ta, người đàn bà mà ta đã từng là như

vậy. Ta bắt đầu chăm sóc thửa vườn không phải là của mình: ta dọn cỏ, tưới cây, bứng cây, trồng cây, tía cành (trong túp lều hoang có treo những dụng cụ làm vườn đã han gỉ, đêm đêm ta đem mài cho sáng loáng...). Từ đó "thửa vườn của ta" càng ngày càng xanh tốt.

Thình thoảng ở những thửa vườn lân cận xuất hiện chủ của chúng. Họ đón chào ta niềm nở như người thân của họ vậy, họ mời ta sang vườn nhà họ uống trà và ăn bánh ngọt. Ngồi trên những chiếc ghế dài chịu dầm mưa dãi nắng lâu ngày, ta cùng họ chuyện trò.

Ta không kể cho họ nghe chuyện riêng tư của ta đâu nhé. Ta bảo rằng, ta ở trong chung cư gần đó và ít khi ra ngoài. Mi bảo họ có tin không nào? Chắc là không, vì nom ta không phải là một cô gái mặt mũi bình thường, ăn mặc tinh tươm, cô gái có phòng riêng và nhà tắm riêng ở đó, trong chung cư. Nhưng ta không làm phiền bất kỳ ai, còn để đáp lại tấm thịnh tình của họ, ta giúp họ dọn cỏ vườn rau hoặc tía cành cây ăn quả...

Những người mới quen của ta - những người làm vườn - thỉnh thoảng đưa tiền cho ta để đáp lại sự giúp đỡ, và ta nhận những khoản tiền nhỏ mọn đó với sự biết ơn, điều ta cố gắng thể hiện. Mi có biết không Mèo mướp: một khi ta ở nhà chung cư, ta có việc làm và ta hoạt động ở đây, cứ cho là xã hội đi, thì ta không nên cảm ơn về khoản năm đồng zloty người ta ấn vào tay mình với nụ cười ra chiều xin

lỗi rằng người ta chẳng thể trả nhiều hơn. Họ chẳng thể vì bản thân những người già này cũng chẳng được ăn uống no nê, có lần ta nhìn thấy một cụ già thò tay vội vào thùng rác lấy một mẩu bánh mì cất vào túi và ăn ngấu nghiến sau vài phút. Mèo mướp ơi, chúng ta đang sống trong một đất nước, nơi những người về hưu cả đời làm việc mệt nhọc phải đi kiếm thức ăn thừa vớt trong thùng rác để ăn thêm...

Có lẽ ta không nên lấy tiền của những người như vậy dù chỉ một xu, thế nhưng ta lại cần những đồng tiền này. Rất cần là đằng khác. Suốt cả tháng ta phải gom tiền để mua vé xe. Bởi vì toàn bộ thế giới của ta xoay quanh một ngày: ngày thứ Năm đầu tiên của mỗi tháng.

Ta, người đàn bà vô gia cư, sống qua ngày đoạn tháng, chẳng nên bận tâm những chuyện, tí như một quyển lịch, tuy nhiên trong hang ổ của mình ta có cuốn sổ tay nhật được và trong đó ta đánh dấu từng ngày rất cẩn thận. Cuối mỗi tháng quyển sổ "nhắc" ta. Nếu ta tích góp chưa đủ số tiền cần thiết thì ta phải đi ăn xin, những khi như vậy ta phải làm ra vẻ đói khát và ta cầu xin, những người no đủ họ sẵn lòng cho ta một hay hai đồng zloty. Khi đã nhiều hơn hai mươi đồng ta thở phào nhẹ nhõm và đợi đến ngày thứ Năm.

Đến ngày này ta mặc vào người bộ quần áo tinh tươm nhất - Mèo mướp ơi, mi biết không, lắm khi thiên hạ họ ném vào thùng đựng quần áo cũ những bộ quần áo còn rất ngon lành, chỉ có điều sau đó ta gặp phiền toái với chuyện

giật giữ - thế là ta đi ra bến xe liên tỉnh, ngồi vào chiếc xe buýt chạy chuyển đầu tiên đi Bydgoszcz, và ta lên đường.

Không, không phải ta đi về ngôi nhà của gia đình ta đâu, ngôi nhà vẫn tiếp tục hoang vu và tọa lạc ở đó với dòng chữ đen ngòm từ xa đã hô lớn CON GIẾT NGƯỜI.

Ngày hôm đó ta phải vào rừng cho bằng được, để kiểm tìm đứa con gái bé bỏng của ta, đứa con gái mà ta đã đào hố chôn vào một đêm tháng Năm tại khu rừng này.

Mèo ơi, ngày mai là thứ Năm rồi. Tiền cần cho chuyển đi ta ăn cắp của Aska. Rồi ta sẽ kiếm tiền để đền. Mi ở lại ngôi nhà mới của chúng ta, mèo nhé, còn ta sẽ đi đường vòng của riêng ta. Ta sẽ đào tuyết, ta sẽ bới đất đến gãy nát móng tay, rồi ta sẽ la hét và tru tréo suốt đêm. Và biết đâu lần này... biết đâu lần này ta sẽ tìm được, dù chỉ một mảnh nhỏ xương cốt, để ta có thể đem đến nghĩa trang và chôn cất bên dưới tấm bia nhỏ với dòng chữ: "Alusia Krol, đã sống hai tuần lễ".

Aska dùng chìa khóa riêng mở cửa căn hộ của Kinga - Người đàn bà vô gia cư bây giờ không còn vô gia cư nữa rồi!, không chút ngần ngại Aska đã trao cho chị ta một bộ chìa khóa, đăng nào thì cô nhà báo cũng đã thuê căn hộ này, đã trả tiền nhà tháng đầu tiên và tiền đặt cọc - nhưng chỉ gặp mỗi mình con mèo mướp đang ở nhà.

“Tôi đi xa hai ngày. Chiều thứ Sáu sẽ về. Tôi sẽ quét dọn nhà cửa cho chị. Kinga.” - Aska bắt gặp mảnh giấy này trên bàn.

- Chẳng biết cô chủ của mi đi đâu. - Aska vừa thầm hỏi vừa gãi nhẹ vào tai con mèo, còn con mèo miệng kêu meo meo đáp lại.

Móng tay cô gái vô tình chạm vào chiếc vòng đeo trên cổ con vật. Kinga đã kể cho Aska biết, trong đêm Giáng sinh con mèo cứu mạng sống của nàng như thế nào, cho nên cô nhà báo thừa biết con mèo này cũng vô gia cư như chị bạn của nó, vậy chiếc vòng đeo cổ ở đâu ra?

Bí mật này không khiến cô nhà báo tò mò bằng chuyện Kinga bỗng nhiên biến khỏi nhà hai ngày liền, còn Aska đang kiên nhẫn chờ đợi tư liệu và tư liệu này chính là câu chuyện mà Người đàn bà vô gia cư sẽ kể cho cô nghe - cho nên Aska không còn câu đố nào khác để mà tìm lời giải nữa, cô ta quyết định đưa con mèo đến trạm thú y, có khi con mèo được gắn chip điện tử cũng nên - tất nhiên là con mèo, chứ không phải bác sĩ thú y - và ở nơi nào đó chủ nhân của con mèo đang thương nhớ nó, đang mong đợi nó chăng? Có khi Kinga sẽ được nhận tiền thưởng vì đã tìm thấy con mèo được này cũng nên?

Có lẽ không bao giờ Aska tự thú nhận với chính mình là cô ghen tị với Kinga vì Kinga có người bạn thân

tình, người bạn đã tè vào giày của Aska, và chỉ có điều này, chính đó là lý do của phản xạ “vị tha” tiếp theo.

Aska kiểm một thùng các tông. Nhốt con mèo đực cực ngoan vào đó rồi buộc thùng lại.

- Mi có hay đi đến phòng khám như thế này hay không hả mèo? - nói đoạn cô nhà báo đi tới trạm thú y gần nhất.

- Con mèo bị lạc vào nhà tôi, - Không hề chớp mắt, cô nhà báo nói dối nữ bác sĩ thú y. - Tôi muốn nuôi nó, nhưng có khi chủ nhân của con mèo đang tìm nó cũng nên.

Bà bác sĩ thông cảm gật đầu, lấy từ ngăn kéo ra chiếc máy đọc, áp vào ngực con mèo đang run như cây sậy ngồi trên bàn và... Bíp!

- Đúng! Nó được gắn chip điện tử. - Nữ bác sĩ ngồi trước màn hình máy vi tính, đọc dữ kiện, đoạn quay mặt sang Aska tay đang giữ con mèo. - Đúng là chủ nhân của con mèo đang tìm nó. Các dữ kiện cá nhân bị khóa, nhưng tôi có thể cho chị số điện thoại dùng cung cấp cho người tìm thấy con mèo.

Bác sĩ đưa cho Aska mảnh giấy có ghi số điện thoại.

- Hay lắm! - cô nhà báo mừng rỡ, cho dù cô nàng chẳng biết tại sao mình lại mừng như vậy. Kinga chắc sẽ không cảm ơn Aska rồi... - Hay là cần tắc vô áy náy, nếu số điện thoại không còn giá trị nữa, còn chủ nhân

của con mèo mướp không muốn tìm nó nữa, thì chúng ta tiêm chủng cho con mèo được không ạ? Thưa bác sĩ: tiêm chủng, diệt rận, thậm chí tắm cho nó nữa được không ạ? Mì có đồng ý tắm không nào, mèo cưng?

Con mèo sợ sệt như mọi con vật vẫn sợ sệt khi đến trạm thú y, nó để cho người ta tiêm chủng và diệt rận, nhưng còn tắm cho nó thì Aska phải để đến khi khác, vì ngoài trời thời tiết đang âm mấy độ, không tốt cho sức khỏe của con mèo.

Aska chân thành cảm ơn bà bác sĩ, trả tiền khám bệnh rồi chở con mèo về nhà của Kinga, ngay lập tức nó chui vào gầm tủ, còn cô nhà báo dùng điện thoại di động bấm số do bác sĩ cung cấp.

Cuộc gọi được chuyển đến hộp thư thoại.

Không được. Cô nhà báo sẽ gọi lại lần nữa. Cho đến khi gọi được mới thôi.

Aska Reszka mà đã quyết định làm gì đó thì cô nàng như thể con chó pitbull⁽¹⁾: không nhượng bộ dù chỉ là một bước, gầm gừ càng lúc càng dữ tợn.

Hai ngày sau, trong lúc đợi Kinga trong căn hộ nhỏ của nàng, để cho đỡ buồn Aska nghĩ việc ra làm,

⁽¹⁾ Pitbull là giống chó nhà có nguồn gốc từ châu Mỹ, được nuôi ở Anh để làm vật giữ nhà, cũng có khi được sử dụng trong các cuộc chọi chó.

cô nhà báo bèn bơi xi và đánh bóng nền nhà gỗ cũ kĩ. Nghe tiếng chìa khóa kêu lạch cạch trong ổ khóa Aska ngẩng đầu, miệng cười rộng hết cỡ, cô nàng đứng dậy từ thế quỳ. Đầu lười cô nhà báo đã có sẵn câu hỏi: “Chị Kinga, chị bỏ đi đâu vậy hả?”, nhưng... cô nhà báo không nói thành tiếng câu hỏi này. Nụ cười tắt ngấm. Kinga, người đang đứng ở cửa, không còn là người đàn bà mà cô nhà báo nhìn thấy cách đây hai ngày. Nếu như cho đến trước lúc này, chị ta đã mang diện mạo của một người đàn bà vô gia cư, thì bây giờ người đàn bà này nom chẳng khác gì một con ma đáng sợ.

Miếng giẻ đánh bóng nhà rơi khỏi tay Aska. Cô gái lùi về sau một bước, trong đầu chỉ còn lại cụm từ: “Loạn thần hưng trầm cảm”.

Người Kinga tím tái vì lạnh, mắt đỏ ngầu như mắt chó dại, tóc dưới mũ trùm đầu trời lên, nom như tóc mù phù thủy, các ngón tay khum lại như móng vuốt, móng tay gãy, bê bết đất.

Kinga bước vào trong phòng, đóng cửa lại, chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng vào nhà tắm.

Aska vẫn đứng không nhúc nhích bên cửa sổ, tai nghe tiếng nước xả vào bể tắm. Không chút bận lòng, con Mèo mướp, hoàn toàn vô tâm, đi lại phía cửa phòng đóng kín, miệng kêu meo meo, nó xin vào.

Cách đây hai ngày thì chắc có lẽ Kinga cho nó vào hoặc trò chuyện tình cảm với nó rồi - Aska biết rằng, trong sâu thẳm con tim, Người đàn bà vô gia cư yêu thương con mèo mướp này - nhưng đó là cách đây hai ngày. Bây giờ con ma cái trong nhà tắm đang chửi thề con mèo. Con mèo im thin thít, hai mắt xanh nhìn quả đấm cửa như thể đang tính: vào hay không vào.

- Mi đừng có vào, - Aska nói nhỏ. - Chúng ta hãy để cho chị ấy hoàn hồn cái đã, chắc có chuyện gì đó đã xảy ra. Có thể do lạnh. Ta sẽ đi pha trà nóng cho chị ấy uống, còn mi, hay hơn cả là hãy chui vào gầm tủ.

Mười lăm phút sau Kinga ra khỏi nhà tắm, mặt mũi nom khá hơn. Nhưng mắt vẫn đỏ ngầu.

- Không tìm thấy nó, - Kinga nói nhỏ, ngồi đối diện với cô nhà báo. - Chẳng tìm thấy nó.

Gục đầu lên hai cánh tay, Người đàn bà vô gia cư òa khóc.

- Lần sau rồi chị sẽ tìm thấy thôi mà, - Aska tìm cách an ủi chị bạn, nhưng Kinga vò đầu bứt tóc thét to:

- Cầm mồm ngay đi! Chị cầm mồm ngay đi! - và lại khóc nức nở.

Cô nhà báo nhìn xuống mặt bàn, nghĩ về sự vô ơn của con người. Giá không có câu chuyện mà Kinga giấu kín...

Tiếng khóc im dần. Sau chót Người đàn bà vô gia cư cầm lấy cốc trà uống một ngụm, rồi ngụm thứ hai. Aska đưa cho nàng chiếc đĩa nhỏ với bánh mỳ kẹp thịt mà mình đã kịp làm, nhưng người đàn bà lắc đầu. Ngay cả đến nước trà còn khó lọt qua cái họng đang bị thít lại vì cơn động kinh.

Hai người đàn bà ngồi trong im lặng, khi con mèo còn chưa nhắc họ về nó. Con vật rón rén đi lại chỗ Kinga, nó nhìn vào mặt người đàn bà, khi nhận ra ánh mắt man di của người đàn bà đã tắt, nó nhảy tót lên đùi nàng. Kinga vuốt ve đầu con mèo. Con vật kêu meo meo. Cuống họng nàng lại bị thít chặt. Liệu có khi nào nỗi thất vọng của nàng sẽ qua đi?

- Con mèo tên là Kacper, - bất thành linh cô nhà báo nói.

Kinga ngược đôi mắt sưng vù vì khóc nhiều nhìn cô chủ.

- Con mèo chị nhặt được ấy mà. - Aska nhìn vào con mèo. - Nó có chủ và người chủ này đặt tên nó là Kacper. Chị biết không, tôi đã từng bảo rằng, cần phải chăm sóc bạn của bạn chúng ta, và tôi đã mang con mèo đến trạm thú y, để làm gì chị biết không, để tiêm chủng, để diệt rận và khám bệnh cho nó, nhưng tiện thể bà bác sĩ đã kiểm tra xem con mèo có được gắn chip điện tử hay không, và chị có biết không, có đấy! Bà bác

sĩ đọc các dữ kiện của chủ nhân con mèo, người đã thông báo rằng con mèo của mình bị mất tích, nhưng bà ấy chỉ có thể cung cấp cho tôi số điện thoại và tên thôi. Tên con mèo. Kacper.

Kinga im lặng lắng nghe cô nhà báo, tay vuốt ve con mèo đang luôn miệng kêu meo meo.

- Tôi đã nhiều lần gọi cho số điện thoại này, nhưng không ai bắt máy. Cuối cùng tôi nhấc tin và...

Đúng lúc này chiếc điện thoại di động đặt trên bàn đổ chuông.

Aska chớp ngay điện thoại đoạn lao sang chỗ Kinga:

- Chủ nhân của con mèo! Chính số điện thoại này đó! - sau đó cô nhà báo nói vào điện thoại: - Halo? Vâng, tôi. Đúng, tôi tìm thấy Kacper. Nó lạc đường đến chỗ bạn gái của tôi... - Lúc này Kinga trở mặt nhìn. Nàng và Aska là bạn thân của nhau ư? - Nó đang ở đây, ở nhà chúng tôi. Phố Dabrowskiego. Vâng, ông có thể đến chỗ chúng tôi. Chắc con mèo sẽ mừng lắm đó. Dabrowskiego 7, nhà số 2. Vâng, chúng tôi đợi. Hẹn gặp ông.

Aska bỏ điện thoại xuống, mắt sáng bừng nhìn Kinga.

- Chị thấy chưa! Đã tìm thấy chủ nhân của con mèo mướp của chị rồi đó! Có khi chị sẽ được nhận tiền thưởng cho mà xem!

Tay vẫn tiếp tục vuốt lưng con mèo, Kinga nghĩ bụng, nàng chẳng muốn bất kỳ phần thưởng nào, nàng chỉ muốn giữ con mèo lại, vì... đúng rồi, vì nó đã cứu mạng sống của nàng. Vì nó đang chờ đợi nàng. Vì miệng nó đang kêu meo meo khi tay nàng vuốt ve nó. Vì từ cái đêm khủng khiếp nọ nó vẫn luôn luôn ở bên nàng. Vì nàng không còn phải cô đơn nữa. Nàng có kẻ để chăm sóc và có kẻ đang chăm sóc nàng. Người đàn bà vô gia cư nghĩ vậy trong đầu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đợi chờ của Aska, nụ cười thoát biến mất, nỗi thất vọng hiện hình trong đôi mắt, nàng nói to thành tiếng:

- Hay lắm. Tôi cảm ơn chị. Cả con Kacper cũng cảm ơn chị.

Để chứng minh cả hai cùng mừng, Kinga vẫy vẫy một chân con mèo về phía Aska.

Một lát sau có tiếng gõ cửa. Cô nhà báo đứng bật dậy lao ra mở cửa. Kinga đứng dậy, ôm chặt lấy con mèo như thể nàng muốn nhớ mãi hơi ấm của cơ thể nó. Cánh cửa hé mở, Aska dang rộng hai tay mời khách vào trong nhà, người đàn ông bước một bước về phía trước và... đứng sững lại như trời trồng. Kinga mặt tái mét. Con mèo tụt khỏi tay nàng.

- Thì-ra-là-em, - người đàn ông thốt lên.

Aska hết nhìn người này rồi lại nhìn người kia, chẳng hiểu gì, nhưng... cô nhà báo chợt nghĩ. Phải chăng...?

- Anh đã đi tìm em. Anh muốn xin lỗi, - người đàn ông không quen biết thốt lên. Không quen biết đối với Aska, còn Kinga có lẽ biết rõ người này. - Anh đã đến Bydgoszcz, nhưng bố mẹ em không chịu nói chuyện với anh. Địa chỉ ở Warszawa anh không biết, nhưng anh đã tìm cách... Kinga, em nói gì đó đi, - người đàn ông nói giọng van xin, hoàn toàn không phù hợp với một người thoát nhìn đã nhận ra anh ta phải là giám đốc của công ty nào đó. Aska thừa sức đoán định. Thế nhưng, thế nhưng: một người đàn ông như thế này và một con mèo mướp bình thường ư? Một người đàn ông như thế này và Kinga ư? Lòng thương!

- Anh vào nhà đi. Đừng đứng ở cửa mở toang như thế, - Kinga, người đàn bà đang vô cùng ngỡ ngàng về cuộc gặp bất ngờ này, nói. Có phần coi thường bản thân, vì lẽ ra Kinga nên ấn con mèo vào tay gã đàn ông, rồi chửi thề..., nhưng... những gì anh ta đã làm không còn quan trọng nữa. Còn điều mà nàng đã làm...

Chủ nhân của con mèo bước vào phòng, còn Aska trở mắt nhìn. Một người đàn ông to cao, thân hình cân đối, bảnh bao. Tóc vàng, mắt nâu, nghĩa là những gì đám sư tử cái cực thích. Nhưng chắc không phải đám sư tử cái vô gia cư, vì trong cái nhìn của Kinga chẳng thấy một chút thèm thuồng nào, ngạc nhiên lại càng không.

Họ bắt tay nhau. Có lẽ Aska sẽ không phản đối nếu Czarek nắm tay nàng lâu hơn chút xíu so với mức cần thiết, tuy nhiên anh ta chỉ nhìn thấy mỗi mình Kinga. Cô nhà báo cảm thấy mình như thứ đồ gỗ không cần thiết. Aska biết rằng, cô nên chào họ rồi ra về, để hai người ở lại với nhau, vì chắc họ có nhiều chuyện phải thanh minh với nhau, chỉ có điều... người đàn ông này là một phần câu chuyện của Kinga, còn Aska lại phải biết cho bằng được toàn bộ câu chuyện. Cho nên cô nhà báo lặng lẽ ra ngồi ở góc đi vắng, nhường toàn bộ không gian cho Kinga và gã bạn cũ của nàng.

- Em biết không, câu tục ngữ “tình yêu cũ không bao giờ han gỉ” có rất nhiều cái đúng, - người đàn ông nói, tiếp tục đứng đối diện với Kinga, vì nàng không mời anh ta ngồi. Cũng chẳng hỏi anh ta có uống trà không. - Anh yêu em từ hồi hai đứa chúng mình cùng học phổ thông cơ sở, em còn nhớ không, trong giờ ra chơi anh đã chạy đuổi theo em để kéo bím tóc đuôi sam của em? Phải cái hồi đó em ghét anh... - người đàn ông cười khe khẽ.

“Và chắc chắn chị vẫn tiếp tục căm ghét hẳn”, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Aska. “Chị mà lịch sự với gã khách này thì chị, Kinga, không phải...” Chắc anh ta cũng nghĩ vậy trong đầu, vì nụ cười tắt ngấm.

- Kinga ơi, anh chẳng thể nào quên em được đâu. Kể cả hồi đó, kể cả sau này. Anh biết anh đã xử sự như một

thằng đàn ông khốn nạn, khi em nói cho anh biết là em có thai, còn anh... - Sự hổ thẹn hiện rõ trên gương mặt anh ta. - Còn anh đã gọi em là cô gái hư đốn rồi anh đã cụp đuôi bỏ chạy ra nước ngoài. Nhưng em đã tha thứ cho anh cái ngày xưa ấy rồi còn gì. Còn việc anh đã làm khi gặp lại em... thì liệu em có tha thứ cho anh không? Kinga ơi, anh đã đi tìm em, vì anh vẫn yêu em. Lần thứ ba anh sẽ không phạm lỗi nữa đâu. Anh sẽ không phản bội em đâu. Anh thế...

- Im đi, - Kinga nói ngắn gọn.

Người đàn ông im bất luận, có lẽ tại gã thấy kinh ngạc. Gã không ngờ lời nói được thốt ra bằng thứ giọng không một chút cảm xúc nào. Kinga mà nổi giận hoặc bật khóc thì có lẽ đó là chuyện thường tình. Gã sẽ tìm cách van xin nàng, hoặc dỗ dành nàng. Đằng này chỉ hai từ cộc lốc “im đi”?

- Anh đừng có thể thốt bất kỳ điều gì và với bất kỳ ai, vì tôi dám đặt cược với anh bằng toàn bộ số tiền tôi đang có rằng, anh sẽ phản bội lời thề của mình và phản bội nhanh hơn anh tưởng, - Kinga lại nói và có lẽ phải tới lúc này Cezary Grabski mới nhìn thật sự người đàn bà mà gã đã yêu (có đúng như vậy không?) suốt cả đời mình, xem diện mạo của nàng bây giờ ra sao. Đó là hình bóng của Kinga Krol ngày trước. Hình bóng của hình bóng người yêu. Kinga không còn cho cảm giác

nàng khủng khiếp y hệt một con ma, như cách đây nửa giờ đồng hồ, lúc nàng làm Aska phát hoảng, khi nàng trở về sau chuyến đi bí mật, tuy nhiên tất cả những chấn động cuộc đời mà Kinga đã nếm trải trong những năm qua vẫn còn hằn sâu bằng những nếp nhăn hiện trên gương mặt gầy còm của người đàn bà trẻ này. Nàng trẻ hơn gã hai tuổi, nhưng nàng có con mắt của một bà già, mệt mỏi vì cuộc đời.

Gã đàn ông choáng váng lặng im.

Kinga đã chán ngấy. Chán ngấy cái lặng im này, chán ngấy gã đàn ông này và chán ngấy cái ngày chết tiệt này.

- Con mèo là của anh. - Kinga nhắc con mèo đang nằm dưới chân mình lên rồi đưa cho người đàn ông.

Gã vuốt ve đầu con mèo, mắt không rời khỏi gương mặt Kinga.

- Anh thấy nó đã kịp yêu em, - gã nói nhẹ nhàng. - Nếu em muốn giữ nó lại... Anh sẽ lui tới thăm con Kacper, nếu em đồng ý cho anh làm như vậy.

Kinga định nói điều gì đó, nhưng gã đã bước một bước về phía nàng, cầm bàn tay nàng và nâng lên môi mình.

- Kinga ơi. Hãy cho anh cơ hội.

Còn Kinga... miệng cười. Đó chẳng phải là nụ cười vui vẻ. Lệ nàng long lanh trong khóe mắt rồi lăn xuống hai gò má.

- Tôi phải cho anh cơ hội ư? Tôi?! Anh biết không, tôi là một con điên vô gia cư, được Aska bảo bọc! Cách đây vài hôm tôi còn đi lục lọi các thùng rác, nơi con mèo của anh đã bắt gặp tôi. Và vì thế tôi phải cho anh cơ hội ư? Anh hãy biến ngay, như anh đã làm vậy hai lần. Anh không thích tôi, Czarek⁽¹⁾, và chắc chắn là anh không yêu tôi nữa rồi. Anh yêu Kinga, người không còn tồn tại nữa rồi. Kinga đã chết cách đây một năm rưỡi, trong cánh rừng ở ngoại ô Bydgoszcz, anh biết không? Anh cút đi! Đơn giản là cút đi! Anh xéo ngay!

Người đàn bà vô gia cư hét to những lời cuối cùng này, đoạn chạy vào trong nhà tắm. Nàng đóng sập cánh cửa rồi chốt chặt. Tiếng nước nở từ khuôn miệng ngậm chặt khăn tắm của nàng vọng ra ngoài phòng.

Gã đàn ông hướng cái nhìn choáng váng về phía cô nhà báo đang ngồi co ro trong góc. Cô gái gật đầu.

- Đúng vậy đó, - cô nhà báo khẽ nói. - Em bắt gặp chị ấy và con mèo của anh trong nhà chứa rác. Vào đêm Giáng sinh. Hình như lúc đó chị ấy tìm cách tự tử...

- Lạy Chúa! - Gã thốt lên trong lúc nhìn vào cánh cửa nhà tắm đóng kín.

- Ôi, lạy Chúa. Theo em anh nên đi ngay, như thế anh không hề xuất hiện ở nơi này, vì có lẽ chị ấy không thích anh đâu. - Aska thì thầm, không hề suy nghĩ,

⁽¹⁾ Tên gọi thân mật của Cezary Grabski.

chẳng biết Kinga có thích lời khuyên thực tâm này hay không, hay là chỉ có Aska thích mà thôi, cô nhà báo đang ghen tị chẳng những về con mèo mà còn cả về gã đàn ông bánh bao.

- Tôi đã hai lần phản bội. Bây giờ tôi làm tất cả để giúp đỡ nàng, - người đàn ông nói nhỏ, cảm thấy ghét cô nhà báo một cách lạ lùng, mặc dầu cô ta đã cứu sống cả Kinga lẫn con mèo Kacper, gã hiểu ngầm như vậy, ít ra là từ lời nói của cô nhà báo này.

- Vậy nếu chị ấy sẽ không muốn sự giúp đỡ của anh thì sao?

- Thì cô ấy phải tự mình nói ra điều đó với tôi, - gã đàn ông trả lời có phần thô thiển.

Tiếng nấc đã im bật.

Czarek bước lại phía nhà tắm và gõ nhẹ vào cánh cửa.

- Kinga, anh sẽ quay trở lại. Và anh sẽ quay trở lại cho đến khi em sẵn lòng nói chuyện một cách điềm tĩnh với anh. Chỉ thế thôi. Được không?

Chẳng cần đợi trả lời, gã đàn ông chào Aska một cách lạnh lùng.

- Ôi, cái sự vô ơn của con người! - gã vuốt ve con mèo của mình để chào tạm biệt nó.

- Chị Kinga ơi, chị có thể ra ngoài được rồi đó. Anh ta đi rồi, - Aska nói, khi tiếng chân của gã đàn ông đã im bật ngoài cầu thang.

- Chị cũng về đi. Để cho tôi được một mình, - lời nói vọng ra ngoài từ phía bên kia cánh cửa. - Tôi xin lỗi, nhưng tôi đã có một ngày nặng nề, một đêm nặng nề. Tôi phải... trấn tĩnh lại mình.

Aska, có phần bình tĩnh, lắc đầu với sự thông cảm và sau chốc lát chỉ còn một mình Kinga ở lại trong căn hộ của nàng.

Không. Không phải một mình. Còn có cả con mèo Kacper nữa cơ mà. Người bạn nâu xám của Kinga.

Kinga bước ra khỏi nhà tắm, ôm chặt con mèo, nàng muốn ôm chặt lấy nó để bảo đảm với nó rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi. Một ngày nào đó. Có thể phải vài năm nữa, nhưng rồi sẽ có ngày mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Nàng sẽ tha thứ cho mình, còn bố mẹ nàng sẽ tha thứ cho nàng... Đúng thế. Có thể nàng đang có một tương lai nào đó trước mắt.

Còn nếu nói về Czarek...

Mỗi người xứng đáng có cơ hội thứ hai, tuy nhiên liệu anh ta có xứng đáng được nhận cơ hội thứ ba hay không?

Ozarek

Tôi yêu Kinga là do đâu. Chắc chắn là do cái hố cát thân quen gần nhà, vì chúng tôi là láng giềng của nhau, thường chơi trò đuổi bắt ở ngoại ô và trên các ruộng cỏ bao quanh thành phố Bydgoszcz, thậm chí còn xa hơn - ở trong rừng - cả một hội. Tôi chỉ huy cả hội, Kinga, một cô gái vui tính, luôn tươi cười, mặc áo phông, quần sờn rách, chân trần xước, là một thành viên trong hội chúng tôi.

Trong hội, tôi là đứa cãi nhau nhiều nhất với nàng, tôi là đứa đã đẩy nàng ngã xuống ao cạnh nhà, tôi là thằng con trai nàng khó chịu nhất. Hồi học phổ thông, khi lũ con trai cùng trang lứa xúm quanh nàng, tôi thường làm mọi cách để nàng chỉ để ý đến tôi mà thôi. Quả thực tôi là thằng con trai cực kì khó chịu đối với nàng, tôi thường hay trêu chọc làm nàng khóc, hoặc nổi cáu, thế nhưng hôm tôi bị tai nạn, phải nằm viện ba tuần liền, cả người tôi bó bột, băng bó, thì chỉ có nàng ngày nào cũng vào viện thăm tôi. Kinga quả là một cô gái thủy chung.

Tôi thì ngược lại.

Chúng tôi cùng học phổ thông. Học sinh trong trường đứa nào cũng biết công thức này: "Czarek + Kinga = Tình yêu Vĩ đại". Giờ ra chơi, sau khi tan học, lúc nào hai đứa cũng kè kè bên nhau. Các thầy cô cho gọi bố mẹ tôi và bố mẹ nàng để cảnh tỉnh các cụ rằng, hai đứa trẻ thường hay ôm ấp nhau trong các xó xỉnh, hư thân mất nết, làm sao bây giờ? Tình yêu có cái quyền của mình.

Chẳng bao lâu, đối với tôi, chỉ hôn nhau, chỉ ôm ấp nhau thôi là chưa đủ. Tôi là một đứa con trai tuổi mới lớn đầy thèm khát và tôi khát thèm người yêu của mình như là một người đàn ông thực thụ, chứ không phải một thằng nhóc tuổi học trò. Còn Kinga giữ gìn trinh tiết của mình cho đến tận ngày nàng tốt nghiệp trung học phổ thông.

Hôm nàng nhận bằng tốt nghiệp, chúng tôi đã làm chuyện ấy trên trắng cỏ trong rừng và... tình yêu với Kinga đã bất thành linh thuận buồm xuôi gió đối với tôi. Đã ổn, đã tự do.

Kể từ đó ngày nào chúng tôi cũng làm tình với nhau, cho đến mãi tận tháng Mười - nàng càng ngày càng yêu tôi say đắm, còn tôi thì càng ngày càng vội yêu - rồi sau đó chúng tôi đi học đại học: Kinga lên Warszawa, còn tôi đi Torun. Trước khi ra đi tôi cho nàng hay rằng, từ nay hai đứa chúng ta được tự do, ngoài những phút giây diệu kỳ từng hiện hữu trong tổ tình của chúng ta, không có gì gắn

bỏ chúng ta với nhau cả, cho nên nàng có thể đi tìm người con trai khác, còn tôi... chả biết chừng tôi đã có em nào đó rồi cũng nên.

Tại sao tôi lại là một thằng đàn ông dẽ tiện thiếu suy nghĩ như vậy chứ? Tôi chẳng biết nữa.

Tôi thích làm tình với những cô gái khác, còn Kinga tôi dành làm món tráng miệng. Vào các ngày nghỉ cuối tuần tại nhà nàng, tại Bydgoszcz. Và đã diễn ra đúng như vậy.

Cho đến khi Kinga thú nhận với tôi rằng nàng quen một anh chàng nào đó ở trường đại học, một anh chàng nào đó có nghĩa là đối với nàng càng ngày càng nhiều, và... Bỗng nhiên tình yêu của tôi với Kinga quay trở lại. Tôi lại chỉ thích mỗi mình nàng mà thôi. Tôi gọi điện, tôi viết những email hừng hực lửa tình, tôi nhắc lại những cuộc hoan lạc đầy xúc cảm của hai đứa ở trảng cỏ trong rừng, và không chỉ ở đó, nói thật là chúng tôi làm tình ở bất kỳ chỗ nào mỗi khi cơn khát dục của tôi ập đến... Tôi đã hy vọng là gã Krzys Krol sẽ đọc những bức thư điện tử này của tôi và Kinga sẽ lại thuộc về tôi, nhưng sự việc có diễn ra như vậy hay không? Tôi cũng chẳng biết.

Tôi biết mình đã cám dỗ Kinga vào mỗi dịp nghỉ cuối tuần, còn nàng không dựa nổi vào tôi. Càng ngày nàng càng buồn hơn, càng ngày nàng càng bị giằng xé giữa việc chung thủy với gã con trai kia và việc nàng say tôi như điên như dại, tuy nhiên tôi chẳng hề để tâm những chuyện đó.

Tôi ôm bạn gái của mình mỗi khi nàng xuất hiện trong tầm tay.

Cho đến một ngày, tay run cầm cập nàng trao cho tôi que thử thai, trên đó nhìn thấy rõ hai vạch đen.

Tôi giả vờ là một thằng ngốc.

- Cái gì vậy hả?

Kinga tròn xoe hai mắt sợ hãi nhìn tôi chăm chăm. Nàng mới hai mươi tuổi xuân, trước mắt nàng là cả cuộc đời và... đứa con trên đường. Con của tôi chẳng?

Tôi ném que thử thai này vào mặt nàng, tôi chửi nàng là đồ đĩ thõa, tôi bỏ mặc nàng đang sốc mạnh và vẫn chưa tin vào điều tôi nói ở nơi chúng tôi gặp nhau, và rồi ngày hôm sau không còn thấy tôi đâu nữa cả. Vài tuần sau đó, hôm Kinga gõ cửa nhà tôi, bố mẹ tôi cười niềm nở báo cho nàng hay rằng, thằng Czarek nó đi sang Mỹ học đại học rồi. Quả là chuyện thần kỳ khi nó được cấp thị thực nhanh đến như vậy, cháu nhi?

Quả là chuyện thần kỳ khi sét không giáng xuống đầu tôi giữa lúc trời quang mây tạnh, vì những gì tôi đã làm đối với nàng.

Những năm sau đó tôi vẫn theo dõi nàng Kinga của tôi.

Tôi biết nàng đã cưới thằng khốn nạn kia, nàng đã làm hẳn sa bầy có con. Tôi biết nàng đã sảy thai, và... tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Tôi cũng biết rằng, sẽ có ngày tôi quay trở lại và nàng sẽ không cưỡng lại tôi, tôi chỉ cần đợi cho đến khi cơn giận, nỗi đau khổ và thất vọng của nàng qua đi, và như là một bạn cũ thời niên thiếu nàng sẽ hồi âm một cách bình thường, trả lời một vài trong số những bức email tôi đã gửi.

Khi điều đó xảy ra vào ngày tôi trở về nước.

Tôi đi ngay đến nhà Kinga ở Bydgoszcz.

Nàng đang ở đó. Nàng đã đợi tôi.

Chúng tôi bắt đầu mọi thứ lại từ đầu: những cuộc gặp nhau bí mật, những cuộc làm tình như điên như dại tại các nhà nghỉ, nơi không ai quen biết chúng tôi, và không kẻ nào đi mách đứ ông chồng bị bội phản rằng hắn bị mọc sừng. Nhưng gần ấy thì vẫn còn quá ít đối với tôi. Tôi muốn thẳng cha kia biết được chuyện của hai đứa chúng tôi. Kinga rất thận trọng. Tôi không biết địa chỉ của nàng, trong túi nàng không có sổ ghi số điện thoại. Trong điện thoại của nàng, chiếc điện thoại đặc biệt chỉ sử dụng gọi cho mình tôi, không có bất kỳ một số điện thoại nào khác... Đúng thế đó. Kinga cực kỳ cẩn tắc.

Tiếc rằng nàng không cẩn tắc được như vậy nếu nói về khâu tránh thai, hay là nàng chẳng muốn cẩn tắc?

“Em sẽ uống thuốc mà”, nàng nói vậy mỗi lần tôi lòi bao cao su ra. “Em thích cảm giác không dùng thứ này”.

Anh cũng thích vậy.

Anh rất thích.

Cho đến khi lần thứ hai nàng đặt lên bàn trước mặt hai đứa chúng tôi que thử thai với hai vạch sinh động.

Lạy Chúa, tôi có thể có nàng. Tôi có thể có Kinga của tôi từ giờ phút này cho đến mãi mãi. Tại sao lần thứ hai tôi trở thành thằng đàn ông ngu si, dẫn độn và khốn nạn như thế nhỉ?! Tôi đã nói với nàng chính xác, chính xác đến từng lời một, câu tôi đã nói với nàng lần trước. Rằng một khi sống buông thả với bất kỳ thằng đàn ông nào thì hãy đi mà gánh lấy hậu quả. Trước khi chia tay tôi nói thêm:

- Biết đâu lần này em cũng lại sảy thai.

Nàng đâm mạnh vào mặt tôi, - phải như thế với nhà người mới được, đồ khốn kiếp, - quả đâm khủng khiếp đến nỗi cho đến hôm nay tôi vẫn còn cảm nhận sức mạnh của nó, cho dù má tôi đã hết sưng vù.

Cũng như lần trước, tôi bỏ mặc nàng ở lại một mình trong căn phòng nhà nghỉ xa lạ và lạnh lẽo, chẳng thèm ngoái lại đằng sau, tôi lại chuẩn ra nước ngoài, thành đạt tại một công ty quốc tế và nhân cơ hội càng ngày tôi kiếm càng nhiều tiền. Tôi ngủ với bất kỳ cô gái nào nào lọt vào mắt xanh của tôi, vì... cứ cho là như vậy đi, tôi có lobby. Tuy nhiên, không một cô nàng nào khiến cho tôi có được thứ cảm xúc mà nàng Kinga đã dâng hiến cho tôi.

Khi tôi ý thức được điều này, khi tôi hiểu được tôi đã yêu cô gái này sâu sắc như thế nào... thì đã quá muộn.

Kinga biến mất. Bố mẹ nàng không cho tôi bước qua cửa. Tôi bắt đầu đi tìm tình yêu của tôi ở Warszawa, cho dù tôi không dám chắc là tôi sẽ tìm được nàng ở đây, vì nàng đã mất tâm như hòn đá ném xuống nước vậy. Rốt cuộc thám tử tư mà tôi thuê đã tìm thấy địa chỉ nhà ở của nàng, hóa ra căn nhà đã có chủ mới và người chủ này không biết tí gì về Kinga Krol, còn hợp đồng thì người này đã ký với chồng của nàng, chính là gã chồng cũ.

Điều này làm tôi hí hửng - Kinga lại tự do, nhưng tìm nàng ở đâu bây giờ? Liệu một con người có thể biến mất, không để lại một dấu vết nào?

Tôi đã tìm thấy Krzys Krol, nhưng gã đóng sầm cánh cửa ngay trước mũi tôi và cảnh cáo rằng, tôi mà lại xuất hiện trước cửa nhà gã lần nữa thì gã sẽ gọi cảnh sát. Gã không hé một lời nào về vợ cũ của mình.

Tôi mất dần hy vọng, cho dù anh chàng thám tử vẫn không chịu bó tay.

Và đây... tôi đã tìm thấy nàng rồi đây này!

Tôi đã tìm thấy Kinga của tôi!

Nói đúng hơn là tìm thấy bóng nàng...

Năm nay tôi ba mươi hai tuổi, tôi muốn lập gia đình. Tôi muốn có nhà to, một đàn con ngoan mà nàng sẽ là mẹ của chúng. Và tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để lại có được Kinga. Và tôi sẽ không bao chạy xa bay lần thứ ba nữa đâu, vì nếu làm vậy chắc tôi sẽ tự bắn vào đầu mình.

Đa tạ mèo Kacper vì mi đã bỏ chạy khỏi nhà ta bữa đó. Đa tạ Aska đã gọi điện cho anh. Đa tạ Kinga đã không đuổi anh ra khỏi cửa ngay lập tức - nàng hoàn toàn có quyền làm như vậy cơ mà.

Chỉ có điều... những câu nói này có nghĩa là gì: "tôi là con điên vô gia cư" và "chị ấy đã tìm cách tự tử".

Aska cùng Czarek đã bàn mưu tính kế. Đương nhiên không phải để chống lại Kinga mà vì lợi ích của nàng: khi Aska ghé vào thăm Czarek, cô nhà báo đã báo hiệu cho gã đàn ông này và chỉ vài phút sau gã xuất hiện. Aska mở cửa cho gã, cô nàng mừng như thể gặp lại bạn cũ và vui vẻ mời gã vào nhà. Kinga chỉ có thể lặng lẽ quan sát người đàn ông này. Nàng vẫn tiếp tục sống nửa nương nhờ cô nhà báo nửa tự lực cánh sinh. Aska đã thanh toán khoản tiền đặt cọc và tiền thuê nhà tháng đầu tiên, còn khoản ăn uống của Kinga và con mèo của nàng thì nàng tự lo, nàng đã nhận quét dọn thuê nhà Aska mỗi tuần hai lần, và nhà cô bạn của Aska vào thứ Sáu hàng tuần.

Món tiền công đầu tiên - năm mươi zloty - nàng đem trả cho Aska.

- Tôi đã móc ví ăn trộm của chị năm mươi zloty để có tiền đi xe, - Kinga nói, không nhìn vào mắt cô nhà báo. Nàng xấu hổ, cực kì xấu hổ, nhưng lúc đó nàng

buộc phải có chỗ tiền này, và nàng đã liều ăn trộm tiền của người đã chìa bàn tay nhân ái giúp đỡ mình để có thể đi đến cánh rừng ở ngoại ô thành phố Bydgoszcz.

Kinga từng nghĩ rằng, nếu lần đầu tiên, ngày thứ Năm đầu tiên duy nhất của tháng có gì đó trở ngại giữ nàng lại và nàng không thể vào rừng để tìm đứa con, thì nàng sẽ vĩnh biệt đoạn đời còn lại của mình. Còn bây giờ nàng lại muốn sống, khi nàng có nhà cửa và một sinh linh để cho nàng có thể chăm sóc.

Dần dà nàng lấy lại lòng tin đối với Czarek.

Từ lâu nàng không còn nghĩ đến tình yêu - nàng chẳng thể yêu nữa rồi - nhưng nàng cho phép gã lui tới, để chơi với con Kacper, để ngồi trên đi văng, để hỏi có gì mới hay không, hoặc tự pha trà cho mình, mời Aska và Kinga ăn bánh gạo mua ở cửa hàng bánh kẹo gần đó.

Hoặc họ buồn chuyện hoặc họ lặng im.

Về những chuyện vặt vãnh, về những lo âu đời thường: chuyện tắc đường, hễ tuyết rơi là y như rằng phố xá hoàn toàn bị tê liệt... Rồi chuyện thực phẩm càng ngày càng đắt đỏ, điều Czarek và Aska thậm chí không nhận ra, vì mỗi tuần họ chỉ vào đại siêu thị mua hàng một lần, chi hàng trăm zloty một lúc, trong khi Kinga phải tính toán từng xu, như thế đó... Về công trình mới của công ty của Czarek: khu chung cư nhà kính ở Wilanow sẽ mang tới cho gã một tài sản lớn.

Cuối cùng về công việc của Aska, người đã viết bài về những người vô gia cư, đề tài mà thoạt tiên Kinga không muốn giúp cô nhà báo.

- Chị khỏi cần phải tiết lộ các bí mật! - cô nhà báo sốt ruột, nghĩ xấu trong đầu: "Dân lang thang thì lấy đâu ra bí mật!". - Chỉ cần chị kể về cuộc sống thường ngày theo cách nhìn của một người đàn bà vô gia cư, chị hiểu không nào?

Đương nhiên Kinga hiểu, nhưng không nhất thiết nàng phải chia sẻ với một nửa nước Ba Lan sự hổ thẹn và thấp hèn của mình.

- Chị biết đó, có khi nào tôi lại tiết lộ tên của chị chứ! Chị vẫn là một nguồn khuyết danh. Việc gì chị phải sợ nào? Chị khả dĩ bị choáng váng vì chuyện gì nào? Ai chả biết, dân vô gia cư là dân đi ăn xin, là dân uống rượu, hôi hám. Và trộm cắp, nếu họ không đủ tiền uống thứ rượu vang mạt hạng.

- Một khi ai cũng biết những chuyện như vậy thì việc gì chị còn phải viết, phải kể nữa chứ? - Kinga hỏi, mặt nàng tái mét vì bức tức, điều mà Aska chẳng hề nhận ra.

- Vì chị có thể kể về họ từ mặt khác. Mặt tốt hơn.

- Chẳng có mặt tốt hơn đâu! Kinga thét to. - Lẽ dĩ nhiên chúng tôi là những người dưới đáy xã hội rồi! Chị nghĩ tôi chìa tay xin chị như con chó cái chui ra từ chiếc mũ hoàng tử, người đã hóa thành tên ăn mày

nhưng trong sâu thẳm con tim nóng bỏng vẫn là một chàng quý tộc lãng mạn hay sao? Đường phố đông đúc. Suy đồi. Chị không bị bắt buộc gì cả, chị chẳng phải sợ ai, chẳng kẻ nào có thể làm gì được chị. Người ta bắt quả tang chị ăn trộm ư? Càng tốt! Chỉ ít đêm hôm đó chị được ở trong phòng giam ấm áp, nơi người ta sẽ phải cho chị ăn, nơi chị có thể tắm rửa bằng xà phòng hắc hoi. Chúng dùng dao đâm chị trong cuộc ẩu đả của dân say ư? Cũng lại tốt nốt! Chị sẽ được vào nằm viện chữa trị vài hôm, nơi có đầy đủ tiện nghi. Người ta diệt chấy rận cho chị, người ta tắm rửa cho chị, người ta chữa trị vết thương do lạnh cóng gây ra trên da chị và người ta cho chị xuất viện càng nhanh càng tốt, vì chị có bảo hiểm đâu nào. Suốt ngày chị cùng đám dân vô gia cư như mình ngồi co ro trên những dây ghế dài, hoặc - nếu trời lạnh hơn - thì chị ngồi lì trên xe buýt chừng nào người lái xe hay người soát vé chưa đuổi chị xuống. Chị lang thang vô định, chỉ ao ước đọc một điều: chai rượu, vì những mẩu thuốc lá hút dở thì lúc nào chị cũng có thể kiếm được. Cái mà chị sợ chí chết là bị lũ suy đồi tấn công, những tên cướp từ “những ngôi nhà tốt”, những kẻ để bày trò giải trí, chúng đổ xăng vào người chị rồi chúng đốt, chúng đánh đập bằng gậy bóng chày hoặc đá cho đến chết, còn nếu là đàn bà thì trước tiên chúng hãm hiếp - không, không phải bằng dương vật, vì chúng sợ bị lây bệnh, mà

chúng dùng cán chổi hoặc chai thủy tinh. Đấy, chị lấy đầu ra mặt tốt nào, hỡi đồ ngu?!

- Chị mới là đồ ngu. - Aska đâm vào xương mỏ ác của Kinga. - Chị đã thoát khỏi vũng bùn này và bắt đầu cuộc sống mới.

- Vì chị đã giúp đỡ tôi.

- Vì chị muốn như vậy.

Ngồi nép mình trong góc đi vắng, Czarek im re nghe chuyện, gã xúc động mạnh, chẳng khác gì Aska, bây giờ gã không còn kiềm chế được nữa.

Czarek đứng bật dậy, ôm chặt lấy hai vai Kinga. Gã cảm nhận toàn thân nàng run bắn, hay là chính gã đang run.

- Em thể đi, anh van em, em hứa đi, là em sẽ không quay về đó nữa, - gã nói thì thào, cố gắng kìm nước mắt. Rằng em sẽ không biến mất tăm và anh sẽ không phải đi tìm em ở các nhà ga, các công viên, các nhà chứa rác, anh sẽ chết vì sợ rằng có kẻ xúc phạm em như em kể...

Khi Kinga không nói một lời nào, gã đặt hai tay lên vai nàng đoạn kéo nàng đứng dậy trước mặt mình.

- Kinga, em về ở với anh đi. Anh có ngôi nhà to đẹp, nơi đang thiếu bàn tay phụ nữ, bàn tay em. Chúng ta sẽ chung sức làm lại từ đầu. Em và anh. Nếu trong vài tháng đầu, mọi việc thuận buồm xuôi gió, thì chúng ta

sẽ làm lễ cưới, và chúng ta sẽ trở thành một gia đình bình thường hạnh phúc. Em sẽ sinh con...

- Không, - Kinga nói cụt lủn, hất hai tay người đàn ông ra khỏi vai mình, khoác lên người chiếc áo gió, chạy ra khỏi nhà.

Czarek đứng ngẩn người nhìn Aska.

- Có lẽ anh đã nói điều gì đó không phải hay sao?

Cô nhà báo nhún vai.

- Có lẽ tại vì đã hai lần anh bỏ mặc chị ấy khi chị ấy có thai với anh, - cô nhà báo nói giọng trách móc. - Bây giờ hoàn toàn trắng tay, Kinga chỉ cần cơ hội thứ ba để có được hạnh phúc.

- Lần này anh sẽ chăm sóc cả Kinga, cả đứa con chung của bọn anh.

- Anh đi mà thuyết phục chị ấy chuyện này, chứ đừng thuyết phục em. Em mà ở địa vị chị Kinga thì em phải thận trọng, nếu nói về anh cũng như những lời hứa của anh. - Nhìn thấy gã đàn ông mặt đỏ bừng, Aska cười thầm trong bụng.

"Hỡi tên dê tiện, nhà người tưởng là ta sẽ bỏ đỡ nhà người hay sao? Chính kẻ nào, nếu không phải là nhà người, đã làm cho Kinga sống dở chết dở trên đường phố? Nhà người định thuần dưỡng chị ấy hay sao? Nhà người định cho chị ấy cơ hội thứ ba hay sao? Nếu vậy

thì nhà người sẽ phải ráng sức nhiều đó. Còn nếu nói về ta, về cô gái này, nếu mà ta phải đứng về phía nhà người thì nhà người phải đi moi cho bằng được bí mật của người bạn gái của chúng ta, đó là, tháng nào chị ấy cũng vào rừng một lần để tìm kiếm cái gì ở đó - cho dù con này dám đoán rằng, nhà người chẳng thích biết chuyện này đâu - và tại sao đang là một cô gái khỏe mạnh, bình thường bỗng dưng chị ấy lại hóa thành một con diên. Kẻ nào đã làm gì chị ấy đến nỗi người ta đã phải nhốt chị ấy nửa năm liền sau song sắt...

Nhà người mà dụ được Kinga thổ lộ những bí mật như vậy thì nhà người sẽ là của ta. Tất nhiên là bạn của ta. Chỉ là bạn thôi nhé. Bởi vì nhà người đang yêu nàng công chúa này của nhà người rồi còn gì..."

Chẳng hiểu tại sao hết ngày này sang ngày khác Kinga cứ tỏ ra bức mình với tôi. Cách đây không lâu tôi đồng cảm với chị ấy, tôi muốn giúp đỡ chị ấy một cách vô tư, còn bây giờ nhìn vẻ mặt của người đàn bà đau khổ và điều bí ẩn cứ ẩn chứa trong đôi mắt xanh, đẹp của người đàn bà này tôi sinh khó chịu. OK, tôi biết tại sao lại như vậy rồi: sự xuất hiện của Czarek, kẻ nhìn tình yêu tình cờ tìm lại được bằng con mắt mù quáng, đã biến tình cảm nồng ấm mà tôi đã có với Kinga thành... thôi được, tôi xin tự thú điều này với chính mình: máu ghen.

Nàng Công Chúa vô gia cư cùng một lúc có mọi thứ: nhà cửa, việc làm, con mèo, hoàng tử, còn tôi thì sao? Tôi được lợi lộc gì nào? Tôi tiếp tục là cô gái béo tròn, cô đơn, chẳng ai thích. Czarek xem tôi như là một vai phụ cho điện thoại di động của anh ta, nhờ đó anh ta có thể gặp người yêu của mình, ngược lại chẳng biết người yêu này có muốn gặp Czarek hay không. Tôi còn bức mình

chuyện này nữa: Kinga không chịu nhận cái mà phận may ban cho mình - cả tôi nữa. Người đàn bà này vẫn tiếp tục đứng bên cạnh, hoàn toàn thụ động, tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó.

Đúng là Kinga đang làm việc. Thậm chí tôi có thể bảo rằng, chị ấy làm việc cực kì chăm chỉ, nhà cửa của các bạn tôi chị ấy lau chùi bóng loáng, Kinga thực thi bốn phận của mình chu đáo đến mức tôi có thể dọn cơm ăn ngay trên nền nhà, nhưng...

Tôi khỏi phải nói, Kinga cũng chăm sóc căn hộ của mình, căn hộ mà giờ đây chị ấy đã tự mình trang trải các khoản chi phí. Chị ấy cũng đã bắt đầu nấu ăn cho bản thân và cả cho tôi - tôi đã thành quen, hàng ngày sang nhà chị ăn cơm, nhưng tôi có chi thêm cho ngân quỹ khiêm tốn của bà nội trợ này.

Về con mèo mướp thì tôi khỏi cần phải nhắc, vì cái chị điên này xem nó y như con đẻ của mình. Chị ấy ôm chặt con mèo bần thiêu này, nhất là khi có sự hiện diện của Czarek, như thể chị ấy muốn ngấm bảo rằng: bế đi nào, ôm chặt và hôn đi nào. Tất nhiên thông báo này là dành cho gã đàn ông mù quáng ngồi đằng kia, chứ không phải là cho con mèo, và thú thật là tôi không hiểu nổi, tại sao cái gã Czarek - được gọi ý toạc móng heo như vậy - lại không bước tới ôm lấy nàng công chúa của mình và không xoay tròn nàng cho đến khi cô nàng phải thét lên.

Tôi chạnh nghĩ, Kinga đang lợi dụng con mèo, rằng ra bộ hai vai mình đang bận, nếu Czarek có muốn ôm cô nàng, điều này còn chọc tức hơn cả trò “anh ôm em và xoay tròn đi anh”. Nói thật tôi chẳng thể nhìn họ khi hai người ở trong một phòng. Anh chàng thì cứ nhìn chăm chăm cô nàng như thể con chim ác là nhìn chăm chăm khúc xương, còn cô nàng ôm chặt con mèo, hoặc chạy vào bếp. Ối bà con ơi!

Căng thẳng đang treo lơ lửng trong không trung.

Rốt cuộc tôi có đợi nổi những lời thổ lộ của Kinga hay không vậy?

Tôi hiện diện ở đây chỉ nhằm có vậy mà thôi!!!

Linh tính mách tôi rằng nếu rốt cuộc Kinga chịu hé lộ bí mật của chị ấy thì chỉ hai chúng tôi với nhau mà thôi. Chị ấy không muốn thổ lộ với Czarek đâu, vì chị ấy không tin anh ta bằng tin tôi.

Tôi đã sẵn sàng, cho dù Kinga có khi đã biết chuyện này, ra đi ngay tức khắc. Khoác áo gió lên người, xách kẹp con mèo và theo kiểu Người đàn bà vô gia cư, hay ngược lại: cuộc trở lại đường phố vĩ đại. Nhưng đừng nhanh như thế, Kinga yêu dấu ơi, đừng nhanh như thế. Chị còn nợ tôi chuyện cứu mạng sống. Mở máy ghi âm, gõ cửa, mời vào nhà và... chúng tôi đợi.

Đúng vậy. Kinga chẳng hề hay biết, kể từ lúc hai đứa mới quen nhau tôi đã ghi âm hầu như từng lời nói của chị.

Kể từ lúc nhờ giác quan thứ sáu của một cô nhà báo tốt bụng, tôi đã cảm nhận trong Người đàn bà vô gia cư này một đề tài tựa phép màu, con đường đơn giản để nhảy vào trang nhất của các báo, để có giấy phép lui tới các sảnh phòng và có Cành nguyệt quế Vàng trong túi áo.

Đã có lúc tôi gần như, nhưng tôi đã nhầm. Lần này tôi thận trọng. Tôi sẽ ghi âm những lời thổ lộ của Người đàn bà vô gia cư, tôi sẽ kiểm tra các sự việc, lúc đó tôi mới mở thật to, để khỏi lại hạ cánh xuống thùng rác của thế giới nhà báo.

Như đã có lần, tôi, một nữ phóng viên giỏi tay nghề, đã thành công chăng?

Và đây, một cô gái mười lăm tuổi, cùng tên với tôi - Asia Nowak. Một sinh linh xinh xắn, vô tội, từ năm lên mười đã bị người bố hủy hoại. Người bố hủy hoại nghĩa là người bố hủy hoại: Suốt năm năm trời người bố này đã hăm hiếp con gái hết đêm này đến đêm khác. Cô gái này, ngoài ông bố mắc bệnh ấu dâm, có mẹ bình thường. Bình thường là một khái niệm tương đối thôi, giống như "xuất thân từ một gia đình tốt" - điều này tôi xác minh trong khi phỏng vấn hàng xóm: Không một người láng giềng nào có thể nói một lời xấu về gia đình nhà Nowak. Họ là những người tốt bụng, lặn lội, chịu khó làm ăn. Chỉ có đứa con gái đầu lòng gần đây hơi quậy phá, nhưng ai chả biết: tuổi trẻ mà. Tôi không ngạc nhiên khi đứa con

gái này quây phá, tại vì từ khi mười tuổi nó đã là nạn nhân của người bố bệnh hoạn!

Tôi trần trụi, thái độ của người mẹ trước tình cảnh đó như thế nào. Người mẹ chẳng những biết tất cả mọi chuyện, mà còn - cứu tôi với bà con ơi! - dâng đứa con gái đầu lòng cho chồng mình để lão này không chạy theo gái trẻ! Đúng là đồ khốn nạn, chuyện này làm tôi điên tiết! Tôi căm thù những tên ấu dâm, nhưng tôi còn căm thù hơn thế những người mẹ để được yên thân đã làm nhục con gái mình qua bàn tay của lũ người này!

Tôi đã tung ra bài báo như thế nào về gia đình này! Tôi đổi họ tên, tuy nhiên tất cả bọn họ - từ những người láng giềng, đến các giáo viên, cho đến các nhân viên bán thực phẩm (không kể cảnh sát và cứu tế xã hội, vì họ từ cái gì ra?) - đều biết rõ bài báo nói về nhà ai.

Hậu quả đã có thể dự kiến trước. Ngay trong ngày hôm đó người ta kéo tới đánh đập gã đàn ông này. Người mẹ không dám xuất hiện trước mặt mọi người. Các con gái cũng không, vì ông bà đã mang chúng đi. Còn tôi... suốt ba ngày liền hãnh diện vì đã cứu được hai bé gái.

Ngày thứ tư thì bom nổ: cô bé miệng khóc hu hu, cô bé đối trá Asia Nowak, chạy đến nói với tôi rằng, nó đã nói dối tất cả, vì... nó muốn trả thù bố mẹ không cho nó theo người yêu đi cắm trại. Tôi điếng người. Nhưng tôi còn bị sốc mạnh hơn thế nhiều khi một cô bạn "chân thành"

trong tòa soạn báo tin rằng, ông Nowak tự treo cổ và người ta đã cứu sống ông ta tại khoa hồi sức tích cực. Sau đó gia đình này đã khăn gói đi tới vùng cực nam Ba Lan, vì họ không thể sống nổi ở làng nũa - chẳng nào thì cũng chẳng có ai chịu tin lời xin lỗi và cải chính của tôi mà ông tổng biên tập ép tôi phải làm.

Như vậy đó, vì tin vào lời của đứa bé ngu xuẩn, tôi đã hủy hoại một gia đình và chỉ thiếu chút nữa tay tôi đã vấy máu của người vô tội. Tất nhiên người ta đã sa thải tôi, cho dù tôi có thiện ý, họ lôi tôi ra tòa, bản thân tôi phải một thời gian dài mất tự tin, vì tôi vốn là người có lương tâm. Kinh nghiệm này dạy tôi một điều: bạn hãy kiểm tra cẩn thận nguồn tin và... ghi âm tất cả.

Cho nên trước khi gõ cửa tổ ấm của người bạn gái Kinga của tôi, tôi bật máy ghi âm. Và tôi đợi lời kể của chị ấy.

Kinga đi trên đường phố quận Mokotow thành phố Warszawa, tim nàng đập đầy cảm xúc, óc nàng nghĩ suy. Nàng đã muốn tin nhưng nàng không thể. Nàng đã muốn tin, nhưng nàng đã không tin. Không tin bất kỳ một ai và bất kỳ cái gì.

Nàng không tin là số phận của nàng đã đổi thay, và bây giờ số phận này chỉ có tốt hơn mà thôi. Nàng sợ một cái bẫy giăng ra đang chờ nàng - Aska, người đã ký hợp đồng thuê nhà, sẽ bất thành linh hủy bản hợp đồng

này và Kinga lại lang thang trên đường phố; Czarek, kẻ ra vẻ là một thiên thần được nhà trời phái xuống, tuôn ra cả đồng những lời hứa hẹn thể thốt, thực ra là do Krzys phái đến, để làm cho Kinga càng thêm đau khổ - cho dù liệu nàng có còn chỗ để chứa thêm đau khổ được nữa hay không? Nàng cảm nhận rằng toàn bộ ngôi nhà bằng giấy này, ngôi nhà mà nàng đã xây dựng trong suốt mấy tuần qua, sẽ sụp đổ, còn nàng, Kinga, lại quay trở lại nơi mà từ đó nàng đến đây - quay lại nhà chứa rác - và nàng sẽ chẳng thể ra khỏi đó được nữa. Lúc đó ai sẽ là người tìm kiếm Alusia bé bỏng đây?

Như vậy đó.

Sắp đến ngày thứ Năm.

Kinga ra sức chống chọi với giọng nói, giọng nói gọi nàng hãy đến cánh rừng ngoại ô thành phố Bydgoszcz, chống chọi với tiếng khóc, tiếng khóc của đứa con gái bé bỏng, tiếng khóc khiến nàng chẳng thể kìm lòng, không thể chịu đựng nổi. Nàng phải chạy đến đó giúp con thôi! Nàng phải tìm thấy nó, chừng nào nó còn sống!

Ngày thứ Sáu, giọng nói để cho nàng được yên, tiếng khóc ni non của đứa con bé bỏng lặng im. Kinga quay trở về, hoàn toàn thất vọng, như cách đây một tháng, rồi lại một tháng nữa và lại tiếp tục... rồi nàng lại cố sống bình thường tiếp bốn tuần lễ nữa. Cho đến khi lại đến ngày thứ Năm và...

- Giúp em với, Czarek, - nàng thì thầm, đưa tay gạt lệ trào. - Giúp em...

Nàng xuống xe buýt, chiếc xe chở nàng từ Bydgoszcz trở về Warszawa, nàng không về căn nhà ở Mokotow. Nàng biết, cả hai người, Aska cùng Czarek đang đợi nàng ở đó - và lần này họ sẽ không tha thứ nếu nàng không chịu nói ra sự thật. Không kể lại câu chuyện của nàng từ đầu đến cuối.

Đâu phải nàng không thể. Nàng đã kể câu chuyện của mình biết bao nhiêu lần rồi: tại đồn cảnh sát, với ủy viên công tố, tại bệnh viện - với bác sĩ và nhà tâm lý học, tại tòa án này, kia... Thậm chí nàng còn tìm cách kể cho bố mẹ và cho bà chị từ bên Mỹ bay về. Nhưng lần này nàng phải kể cho kẻ mà...

Chưa đâu. Chưa đến lúc.

Chưa đến lúc.

Từ nhà ga Kinga đi đến khu vườn, nàng dễ dàng tìm thấy túp lều cũ của mình, bên dưới có cửa vào hang được ngụy trang - từ mùa thu ở đây chẳng có gì thay đổi - nàng bò vào hang, cho dù toàn thân nàng run bần, vì lạnh và vì đói - từ hôm qua nàng chẳng ăn gì, uống cũng không, cặm cụi đào bới tìm kiếm từng mét rừng, la hét điên loạn và khóc nhiều đến nỗi hai mắt sưng

vù - nàng nằm cuộn tròn bên dưới tấm chăn bông từ thiện và ngủ thiếp, lần đầu tiên từ nhiều tháng nay nàng cảm nhận mình an toàn và bình yên.

Chỗ của nàng là nơi đây, bên dưới túp lều vườn, trong cái hang do chính tay nàng đào bới.

Sáng sớm nàng thức dậy, người cứng đờ vì rét. Thật là quá nhanh, quá nhanh nàng quen với lò sưởi ấm và giường đệm êm lưng.

Mùa xuân, mùa hè và mùa thu hang ổ của nàng là nơi ngủ đêm tuyệt hảo: chật, nóng, ấm cúng, bọc lót chăn đệm y như tổ chim. Tuy nhiên mùa đông băng giá thì không thể ngủ trong đó được.

Kinga phải ngủ trong các nhà ngủ dành cho những người vô gia cư: sặc mùi hôi hám toát ra từ những cơ thể không tắm rửa, mùi rượu - cho dù người ta không nhận người say rượu vào ngủ tại đây - và mùi thuốc lá... Thịnh thoảng lại nổ ra những trận ẩu đả cần sự can ngăn của những nhân viên mềm mỏng. Kinga không chịu đựng được những chỗ như thế, nàng nằm không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền, cầu cho chóng đến bình minh. Bình minh đến, tuy nhiên cùng với ánh bình minh đầu tiên ló dạng thì một câu hỏi cũng đến với nàng: tiếp theo là cái gì đây?

Ban ngày người ta đóng cửa nhà ngủ đêm, dân vô gia cư phải tản về các phố, phải làm cái gì đó để nhét

cho đây một ngày dài, lắm hôm trời lạnh thấu xương. Một số người trong bọn họ leo lên xe buýt và ngồi lì ở đó, chỉ thay đổi tuyến xe để cho các bác tài bớt bực mình, còn hành khách đỡ kêu ca mùi hôi hám tỏa ra từ mấy người vô gia cư hiện diện trên xe; một số người vô gia cư khác lùng sục khắp nơi, kiếm tìm, nhặt nhạnh chai lọ, vỏ hộp và giấy lộn đem bán để có tiền mua chai rượu vang; những kẻ còn lại ngồi lì tại các nhà ga nom như thể lũ bù nhìn, chần rách quần quanh người. Còn Kinga thì sao?

Kinga mặc vào người bộ quần áo thơm tất nhất mà nàng có, rồi đi tới một thư viện nhỏ nàng quen, nơi suốt cả ngày nàng ngồi đọc sách. Thậm chí nàng không dám ra ngoài đi ăn trưa tại nhà ăn từ thiện dành cho dân vô gia cư, vì biết đâu lúc quay về người ta sẽ không cho nàng vào thư viện nữa - nếu người ta yêu cầu nàng cho xem chứng minh thư và...

Tuy nhiên hôm nay nàng khỏi cần giết thời gian trong thư viện. Hôm nay nàng đã có căn nhà ấm áp với con mèo Kacper đang chờ đợi nàng, và cả Czarek cùng cô nhà báo hiếu kỳ.

Nhưng nàng đã làm một việc hoàn toàn ngược lại: nàng đi tới nhà ga trung tâm để gặp chớp nhoáng những người bạn vô gia cư của mình.

Nếu nàng nghĩ là nàng sẽ được họ tiếp đón nồng nhiệt thì nàng đã nhầm. Nàng không còn thuộc về họ nữa rồi, điều này dễ dàng nhận ra ngay sau cái nhìn đầu tiên: Nàng sạch sẽ, thơm lừng mùi xà phòng và dầu gội loại tốt, ăn vận tinh tươm, không còn là người đàn bà mà họ gọi đùa với ý tốt là Nàng Công Chúa.

Nàng đã phản bội.

Nàng đã đào ngũ sang phía bên kia.

Phía những người bên kia.

Toán người vô gia cư chào đón nàng một cách miễn cưỡng. Ngay lập tức vang lên những câu hỏi, có cho bọn này vài đồng zloty mua thuốc hút hay không nào.

Nàng không có. Nàng muốn hỏi họ, tìm Smutaska ở đâu được. Người đàn bà đã từng giúp đỡ Kinga khi nàng ra viện và bị đuổi khỏi nhà, bữa đó trong cơn chấn động nàng đi lang thang trên các phố, gần chết đói.

Như mỗi người vô gia cư, Smutaska cũng có câu chuyện của riêng mình.

Hồi trước Smutaska là một người đàn bà bình thường được quý trọng, sinh sống tại một ngôi làng nhỏ dưới chân núi Karpat. Cô ấy có một người chồng yêu dấu, một con người rất lạ, không uống rượu, chẳng bao giờ đánh vợ. Họ sống vất vả, vì cái nghèo ở vùng quê này luôn luôn gõ cửa nhà họ, nhưng đó

không phải là điều tồi tệ nhất, vì chồng cô ấy, Stach Borowa biết làm và muốn làm việc. Còn cô vợ Alina Borowa cũng chẳng bao giờ phải lặn lội lên tận thủ đô, và có lẽ người đàn bà này đã không trở thành Smutaska, nếu như gã họa sĩ lang thang nợ không xuất hiện tại làng Zagrodzina để đi tìm cảnh đẹp và nguồn cảm hứng.

Gã họa sĩ phải lòng cô chủ nhà bèn đi tìm nguồn cảm hứng giữa hai đồi nàg, dẫn đến kết cục như đã lường trước: gã họa sĩ trở về Warszawa, còn Alina ở lại làng Zagrodzina với cái bụng càng ngày càng phình to. Alina sinh hạ đứa con gái, tên Liliana, tóc vàng, mắt xanh, rõ ràng đây không phải là con của Stach, trước khi nghi ngờ, anh chồng đã tính tới mối liên hệ qua lại giữa các hiện tượng với nhau - gã họa sĩ tóc vàng, kẻ đã ra đi cách đây chín tháng, người vợ trẻ ngày đêm phục vụ gã và đứa bé tóc vàng - Alina đã bỏ mặc cả hai, cả chồng, cả đứa con gái bé bỏng, lên thủ đô Warszawa tìm chàng họa sĩ, tức tình yêu vĩ đại của mình. Và cô nàng đã tìm được gã họa sĩ này khi gã đang bán những bức tranh tồi trên Phố Cổ, chỉ có điều không còn chỗ cho Alina trong đời sống nghệ thuật của gã họa sĩ này nữa rồi - gã đang là trai bao của một mụ doanh nhân, người mà hay hơn cả là không nên biết về mối tình phong cảnh, tạm bợ, của gã trai lơ của mình.

Alina chẳng còn biết đi đâu.

Quay về làng Zagrodzina thì không thể được nữa rồi. Stach sẽ giết chết cô ấy là cái chắc.

Alina chẳng quen biết ai ở Warszawa.

Lang thang trên các đường phố, choáng váng và thất vọng, cho đến khi cô nàng được một người đàn bà vô gia cư rũ lòng thương, y như hồi trước Smutaska rũ lòng thương đối với Kinga. Người đàn bà này dạy Alina phải làm gì để có thể sống trên đường phố, và thế là người đàn bà trẻ, quê mùa này chìm dần xuống đáy. Cô nàng bắt đầu uống rượu. Để được uống thì phải có tiền để mua thứ rượu vang mạt hạng. Cho nên lúc đầu cô nàng làm cái việc *bú c.* để kiếm mười hoặc hai mươi zloty mỗi lần, và vì thế mà cô nàng trở nên rất đáng sợ ngay cả đối với những kẻ cùng đường, tiếp nữa người đàn bà vô gia cư này học ăn trộm, ăn cắp, ăn xin, lục lọi các thùng rác để có thể kiếm những đồng xu nhỏ mọn. Và ngay lập tức cô nàng uống hết sạch chỗ tiền kiếm được.

Sau hơn mười năm trời, dành dụm được một khoản tiền, Alina mua vé xe về quê. Về làng Zagrodzina.

Alina hy vọng điều gì nào? Alina hy vọng ông chồng sẽ mở rộng vòng tay đón mình. Người chồng say xỉn. Đứa con gái - tóc vàng, cực xinh, Liliana Borowa - chửi mẹ như tát nước rồi đuổi người phụ nữ ra khỏi nhà.

Alina tức Smutaska lại ra đi, tuy nhiên cô nàng thấy mừng trong bụng. Đứa con vẫn còn sống, cô nàng có thể quay về cái nơi là chỗ của mình. Và với lương tâm không còn bị cắn rứt, người đàn bà này uống nốt đoạn đời khốn khổ còn lại của mình.

Trên đường xuống địa ngục người đàn bà này còn chăm sóc cả Công Chúa - Kinga.

Bây giờ Kinga muốn được chăm sóc Smutaska để đền đáp.

- Cô ta uống cho đến chết, - Zalabek, ông vua không vương miện của đám dân vô gia cư ở khu ga trung tâm nói vậy. - Bọn này tìm được cô ta khi người đã cứng đờ, bao lâu nhỉ? Cách đây một tuần? Đại loại như vậy. Cho thằng này vay một dycha⁽¹⁾ được không, Công Chúa? Thằng này sẽ trả... - Đó là sự tổng kết cuộc đời và cái chết của Smutaska, người đàn bà có thể còn sống được nhiều năm, nhiều năm nữa, nếu như không có bàn tay của gã họa sĩ và những lựa chọn sai lầm của bản thân cô nàng.

Kinga cho Zalabek "mượn" một dycha rồi nàng bỏ đi trước những cái nhìn thiếu thiện cảm của đám người vô gia cư. Nàng không thuộc về họ nữa rồi.

Nhưng đến một ngày nào đó liệu có khác đi hay không nhỉ?

⁽¹⁾ Tờ bạc hoặc đồng bạc 10 zloty, tiếng Ba Lan.

Nàng có thể trở về nhà ở phố Dabrowskiego, nhưng... vẫn chưa đến lúc. Họ vẫn đang đợi nàng ở đó.

Cho nên nàng đi đến bệnh viện, nơi nàng từng nằm chữa bệnh sáu tháng liền.

Bác sĩ Izbicki mừng thật sự khi gặp lại nữ bệnh nhân. Quả thực ông đã không ngờ là có ngày ông gặp lại Kinga Krol: theo chỉ đạo của bác sĩ trưởng khoa, ông đã phải dẫn lòng ký giấy cho nàng xuất viện - nàng không có bảo hiểm xã hội và bệnh viện không thể cho phép cứ tiếp tục chữa trị cho người ăn bám - khi biết rằng nữ bệnh nhân vẫn còn bị tâm thần và nàng cần phải nằm viện ít ra vài tháng nữa. Tuy vậy, ông Chủ nhiệm khoa vẫn khẳng khái một mực: Chẳng có ai thanh toán viện phí thay cho Kinga cả, trừ phi bác sĩ Izbicki tự nhận, cho nên...?

- Nom diện mạo của chị được đó, chị Kinga! - bác sĩ lấy làm mừng khi nhìn người đàn bà trẻ, người... đã sống. Chính xác là đã sống. Thực ra Kinga chẳng được khỏe như bác sĩ Izbicki mong muốn, bóng dáng bệnh tâm thần vẫn hiện hữu trong đôi mắt nàng, nhưng nàng đã sống. Đó là điều quan trọng nhất.

- Vâng, thưa bác sĩ. Cháu tự xoay sở được, - nàng nói, đưa bàn tay run run gạt bím tóc. Việc quay trở lại bệnh viện, kể cả để có được cuộc trò chuyện ngắn ngủi với bác sĩ quả là rất hao tổn đối với Kinga. - Cháu tự xoay

xở được cả bốn tuần lễ trong tháng, nhưng đến ngày thứ Năm...

Izbicki tựa lưng vào ghế, mắt ông nhấp nháy nhìn nữ bệnh nhân. Ông vẫn nhớ những cơn điên lập đi lập lại vào mỗi thứ Năm đầu tháng, khi một người đàn bà vốn điềm tĩnh, dịu hiền và lặng lẽ bỗng trở nên điên điên khùng khùng, sẵn sàng đập nát tường phòng cách ly, giết chết bất kỳ ai cản đường mình, để thoát được ra ngoài, để đi xe, thậm chí chạy bộ vào rừng tìm đứa con. Dần dà những cơn điên giảm bớt, Kinga thôi không đe dọa những người chung quanh nữa - nếu không phải vậy thì thậm chí ông chủ nhiệm khoa không ép bác sĩ Izbicki phải cho bệnh nhân tâm thần nguy hiểm xuất viện - tuy nhiên thấy rõ, việc chữa trị căn bệnh này vẫn chưa hoàn tất.

- Hồi đó chị xoay sở thế nào, chị Kinga? - bác sĩ bình thản hỏi.

- Hồi đó cháu ăn trộm tiền để đi xe buýt và cháu đi xe. Cháu đã ăn trộm, - Kinga chữa lại. - Bây giờ cháu có căn nhà nho nhỏ, cháu làm công việc quét dọn thuê, cháu tự kiếm tiền. Cháu tự xoay sở được. Tuy nhiên chắc cháu sẽ tự lo liệu cho mình được tốt hơn nếu như không có những cái ngày thứ Năm này. Thưa bác sĩ... bác sĩ có thể kê đơn cho cháu mua thuốc được không ạ?

Bác sĩ Izbicki rất thích lời đề nghị này.

- Chị vẫn tiếp tục bị bệnh rối loạn lưỡng cực - hưng trầm cảm. Chúng ta thử dùng loại thuốc mới nhất, chắc sẽ có tác dụng. Còn với những ngày thứ Năm của chị từng một thời khét tiếng cả khoa tâm thần thì ta sẽ sử dụng thuốc ngủ liều cao. Cụ thể vào cái ngày thứ Năm đó chị sẽ ngủ li bì, được không nào?

Kinga gật đầu.

- Còn điều này nữa, chị Kinga, trong những tuần đầu tiên, loại thuốc trị bệnh trầm cảm này có thể khiến chị lại có tư tưởng tự tử, nghĩa là lại muốn tìm cách lìa đời. Tôi đề nghị chị dặn dò gia đình hết sức chú ý điều này, được không nào? Cả hai chúng ta đều hiểu rằng chị muốn sống, thế nhưng chị đừng có ngủ quá ít. Chị cần phải nhớ rằng, chị là một người đàn bà còn trẻ, thông minh, toàn bộ cuộc sống đang ở trước mặt, nhưng... đây là cuộc sống cuối cùng còn lại của chị.

Kinga lặng im lắng nghe những câu nói của miệng đó. Những câu nói được phát ra từ miệng của bác sĩ Izbicki biết bao lần... Đương nhiên đó là những câu nói thiện ý, bởi vì đúng là ông bác sĩ không chúc người nữ bệnh nhân lắm khi quậy phá của mình điều gì xấu, tuy nhiên... đó chỉ là những câu cửa miệng. Tại vì cả hôm nay và cả mọi khi, ông bác sĩ không hề hỏi Kinga là nàng có gia đình khả dĩ “tác động” tới số phận của nàng hay không...

Con mèo là gia đình duy nhất của nàng.

Thế còn Aska và Czarek...? Kinga sẽ không để họ “tác động”.

Nàng tự thân vận động.

Tự thân.

Giống như lâu nay nàng vẫn tự xoay xở.

Nàng nghe hết mọi lời của bác sĩ, cầm đơn thuốc, bắt tay, đón nhận những lời chúc xuất phát từ đáy lòng, để sau một tháng nữa họ gặp lại nhau trong bầu không khí chắc còn vui hơn, rồi Kinga rời phòng khám và bệnh viện.

Đi trên đường phố nàng thở căng lồng ngực. Nàng quan sát ngôi nhà màu xám, không kém phần mờ nhạt so với nhà tù ở phố Rakowiecka. Chẳng bao giờ nàng quay lại nơi này nữa đâu. Lần sau nàng sẽ gặp bác sĩ Izbicki tại phòng khám tư của ông. Nàng sẽ kiểm tiền cho cuộc khám bệnh lần tới này và thế là ổn.

Kinga mua thuốc. Mua ngay lập tức để không mất động lực. “Ta sẽ sống! Ta muốn sống!”, nàng uống viên thuốc chống trầm cảm đầu tiên và... nàng có thể tiếp tục hoạt động. Theo kế hoạch, hôm nay nàng còn một cuộc viếng thăm. Nếu cả ở đây nữa mà nàng sẽ có được kết quả khả quan thì có nghĩa là Chúa đang đứng về phía nàng và quả là Ngài đã ban cho nàng một cơ hội nữa, cơ hội cuối cùng.

Tại cửa phòng, ông Konrad Wolski tiếp Kinga, người ông coi như là đứa con gái phí hoài trở về sau một chuyến đi xa.

- Lạy Chúa, cô gái ơi, ai xui khiến cô mà cô lại trở về đây vậy hả?! Người ta bảo rằng cô đang lặn lội ở tận miền viễn xứ để kiếm tìm mục đích của cuộc đời!

Quả vậy, hồi đó Kinga nhận giấy phép nghỉ đẻ, rồi sau đó nàng gửi cho sếp bức ảnh của đứa con gái mới sinh, nhận những lời chúc mừng qua tin nhắn, cảm ơn cũng bằng con đường này và... đó là tin cuối cùng mà ông Konrad, người đứng đầu công ty KonGarden, nhận được từ Kinga.

Bây giờ ông đang ôm chặt cô kiến trúc sư giỏi giang nhất, sáng tạo nhất của mình, ông ôm chặt nàng một cách chân thành. Trong cái ôm chặt này không hề có chuyện lợi dụng xác thịt, vì Konrad có một người vợ dễ thương hết mực yêu chồng, trên chục năm nay chị ta vẫn vậy, và bốn đứa con vừa xinh lại vừa thông minh.

- Khi nào cô trở lại làm việc đây? Đến vụ rồi đó. Mỗi đôi bàn tay bây giờ đều đáng quý, đặc biệt là đôi bàn tay rất tài năng của cô.

Kinga chẳng thể trả lời, vì nàng đang phải giằng co với nước mắt. Sự xúc động thít chặt họng nàng đến nỗi không một lời nói nào khả dĩ lọt qua. Konrad buông vai nàng ra, chăm chú nhìn gương mặt người đàn bà.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? Có gì xấu không Kinga?
Nàng gật đầu.

- Có chuyện... với đứa bé chẳng?

Lại gật đầu.

- Nếu tôi có thể giúp được gì đó...

- Chú cho cháu công việc. Một công việc nào đó.
Công việc đơn giản thôi, - Kinga nói lí nhí trong cổ họng.

- Vậy thì cô có việc rồi đó, Kinga. Từ ngày mai.
Thậm chí ngay ngày hôm nay.

- Cảm ơn chú Konrad.

- Cô xem kìa, thậm chí phòng làm việc của cô vẫn y chang như hồi cô nghỉ đẻ. Không ai suy suyển bất cứ đồ vật gì. Chỉ cần bà lao công lau bụi là ổn. Cô mà muốn thì cô cứ ngồi xuống đó và lao ngay vào công việc. Đúng lúc tôi vừa mới nhận được yêu cầu thực hiện một thiết kế đơn giản, bây giờ dành cho cô, như một phát hiện. Cô thấy thế nào?

Ông giám đốc nhìn người đàn và với vẻ đợi chờ.

Nàng mệt mỏi, đói và bẩn thỉu - từ hôm qua nàng không rửa ráy tắm giặt, cũng từ hôm qua nàng chẳng ăn gì - nhưng... nàng muốn được làm việc! Nàng muốn ngồi bên bàn làm việc của mình, bật máy vi tính, nhìn trên màn hình logo KonGarden, gõ mật khẩu và mở chương trình nàng đã thuộc lòng, rồi nàng làm công

việc nàng từng ưa thích: tạo ra một cái gì đó từ không có gì, cho hiện hình một khu vườn đẹp nơi cánh đồng khoai tây.

Nàng cười rụt rè với ông Konrad.

Ông vỗ nhẹ lưng nàng, đưa cho nàng USB PenDrive với các dữ liệu, dẫn nàng vào căn phòng được ngăn thành từng ô cho các kiến trúc sư, ông giới thiệu nàng với mọi người, đa phần trong số họ là những người nàng quen biết, nàng thích và họ cũng quen nàng, cũng yêu thích nàng như vậy, và... nàng có thể quay trở lại với cuộc sống thường nào.

Tuy nhiên trước khi bật máy vi tính, nàng phải khai với thủ trưởng ít nhất là sáu sự thật. Nàng kéo nhẹ tay ông, khi ông cúi khom người, nàng thì thầm:

- Chú Konrad ơi, cháu bị bệnh tâm thần. Cháu đã phải điều trị tại khoa tâm thần.

Người đàn ông trả lời không chút do dự, ông cũng nói nhỏ nhẹ:

- Nếu có chuyện gì xảy ra với con của tôi, thì chắc tôi cũng phát điên thôi. Cô đừng có lo lắng gì cả. Lao động làm nên phép màu. Chỉ cần nói một lời, cô sẽ được giao số công việc đủ để cô quên bém cái bệnh tâm thần, OK?

- OK, - nàng đáp với vẻ hài lòng.

Có thể cô sẽ nhận số công việc đủ để cô có thể quên đi ít ra là cái Ngày thứ Năm Đen tối, cách nhau bốn tuần lễ...

Nàng hồ hởi làm việc tới tận đêm khuya. Hết giờ nợ sang giờ kia, các bạn đồng nghiệp, nam cũng như nữ, đóng cửa ra về, về nhà mình, gia đình mình, cuối cùng chỉ còn sếp Konrad đến chào nàng, với vẻ mặt cảm thông ông ngắm nhìn người đàn bà chăm chú gõ bàn phím, rê chuột trên màn hình vi tính. Kinga đã hoàn thành bản thiết kế mở đầu, nàng thấy lạ là nàng chẳng quên bất kỳ điều gì, nàng nhớ từng chức năng và từng chữ viết tắt trên bàn phím của chương trình phức tạp, sau chót, khi hai mắt nàng bắt đầu không chịu vâng lời, nàng nhìn màn hình qua một màn sương, thì nàng thờ dãi, rồi ngã vật xuống thành ghế.

Bất thành linh Kinga nhìn thấy bì thư gửi cho nàng.

Nàng mở phong bì. Một ngàn zloty. “Khoản tạm ứng”. Ông Konrad ghi như vậy, còn kèm lời cảm ơn chân thành. Và Bản Hợp đồng-Ủy thác ba tháng mở đầu.

- Sếp ơi, sếp quả là đáng yêu, - Kinga nháy mắt cảm ơn.

Nàng đã hẹn với chủ nhà là ngày mai sẽ gặp, để sang tên hợp đồng cho nàng, và như vậy nàng sẽ không còn phụ thuộc vào Aska nữa. Kinga không muốn mình vô

ơn trong quan hệ với cô nhà báo, nhưng nàng muốn mình được tự do, không lệ thuộc. Aska phải hiểu điều này nếu cô nàng coi Kinga là bạn.

Kinga trở về nhà nửa tỉnh nửa mê vì mệt, nhưng nàng cảm thấy sung sướng trong lòng. Nhìn thấy đèn sáng trong nhà, toàn bộ cảm giác sung sướng này biến mất ngay lập tức.

Họ đang ngồi đợi nàng! Cả hai người! Chẳng khác gì hai con kền kền đang kiên nhẫn lượn lơ bên trên nạn nhân, chừng nào nạn nhân này chưa trút hơi thở cuối cùng, để lúc đó chúng lao vào xé xác. Aska chờ đợi cái gì vậy - không còn nghi ngờ gì nữa: cô nhà báo đợi tư liệu để viết một bài báo mới, thật giật gân, thật ly kỳ; còn Czarek, gã đợi cái gì nào? Chắc là làm cho Kinga có chứa lần thứ ba và lại bỏ mặc nàng, người đã từng bị gã gọi là con đi rẻ tiền.

Như thế mỗi bước đi nàng phải trả giá một ngày đời, nàng chậm rãi bước trên cầu thang và hành lang. Cửa vào nhà không khóa, chỉ cần đặt tay vào quả đấm, đẩy cửa là vào được bên trong, nơi cả hai người ngay lập tức xúm lại quanh nàng, tuôn ra hàng tràng câu hỏi và những lời trách móc.

- Kinga đi đâu vậy hả? Không thể báo trước được hay sao? Tại sao hai đêm liền Kinga biến mất tăm, chứ

không phải một đêm như mọi khi? Bọn này sợ hết hồn đó! Bọn này đợi Kinga về ăn trưa, rồi lại đợi về ăn tối! Kinga phải có chút trách nhiệm chứ! Bọn này là bạn của Kinga cơ mà! Bọn này sợ cho bạn lắm đó!

Kinga im lặng, nhũn nhặn lắng nghe những lời quở trách.

Nàng gật đầu khi họ muốn nàng làm như vậy, và nàng phủ nhận khi nàng cần phải phủ nhận, nàng chỉ mong họ xéo đi ngay lập tức. Để nàng còn tắm nước nóng, uống một cốc sữa với mật ong, lăn ra giường đệm, ngủ thiếp đi, và lần đầu tiên từ lâu lắm rồi nàng ngủ mà không hề thấy chiêm bao.

Họ còn hành hạ Kinga nửa tiếng đồng hồ nữa, ép Kinga ăn món Tàu hâm nóng, để rớt cuộc, “nhưng mà Kinga phải thể đi, đây là lần cuối cùng!”, họ để cho nàng được yên. Họ ra về, hứa rằng, ngày mai họ sẽ lại đến, và họ để cho nàng được yên thật.

Kinga đóng sầm cánh cửa sau lưng họ, vặn chìa khóa hai lần, tựa lưng vào một thân cây phẳng phiu rồi òa khóc.

Kinga chẳng hiểu tại sao mình lại khóc, nhưng nàng cảm nhận rằng nàng đã đi từ địa ngục này đến địa ngục khác. Và nàng dừng hòng bỏ chạy khỏi địa ngục thứ hai này.

- Nhà người mệt rồi. Mệt chí mạng rồi, - nàng thì thầm với chính mình. - Nhà người đi tắm đi, rồi đi ngủ như nhà người ao ước. Ngày mai nhà người sẽ làm nốt những công việc còn lại. Trong đó có việc sang tên bản hợp đồng thuê nhà và thay ổ khóa. Aska sẽ không thể vào căn hộ của nhà người như vào nhà mình được nữa. Czarek lại càng không. Còn bây giờ, Kinga ơi, đi ngủ đi. Đi ngủ đi thôi...

Kể từ hôm đó, Kinga dần dà khôi phục lại cuộc sống của mình. Nàng ký hợp đồng mới với chủ nhà, một trong những điều kiện của bản hợp đồng này là phải có khả năng đăng ký hộ khẩu có thời hạn, tuy nhiên: Kinga đã có thể ngay bây giờ làm chứng minh thư mới, và cùng với việc này nàng chính thức được tiếp nhận trở lại với cộng đồng.

Ngày nào nàng cũng uống một viên thuốc chống trầm cảm và cho dù thế giới chẳng thể bỗng dưng biến thành màu hồng, nàng không còn muốn mỗi buổi tối gối đầu lên hai tay bắt chéo, nằm khóc thút thít.

Tại công ty KonGarden nàng làm việc từ sáng sớm cho tới tận đêm khuya - nàng là người đến đầu tiên và là người ra về cuối cùng - làm việc như vậy để nàng chẳng còn thời gian suy nghĩ lung tung, vì khi về đến nhà thì nàng đã mệt nhoài, chỉ còn thêm độc hai thứ:

tắm tấp và giường mềm. Thứ Bảy và Chủ nhật hàng tuần, khi những người bình thường nghỉ ngơi, Kinga với tư cách là tình nguyện viên đến giúp đỡ tại nhà bếp dành cho những người vô gia cư. Cũng từ bình minh cho tới tận đêm khuya.

Lẽ ra Kinga ga phải càng ngày càng kiệt sức, chân bước không vững, người gầy còm, da bọc xương, nhưng... Aska ngỡ ngàng tốt bậc khi đích mục sở thị Kinga mập ra, béo ra! Nỗi thất vọng và khổ đau đã biến khỏi đôi mắt xanh của nàng. Kinga đã tìm thấy... nếu không phải cái nàng tìm kiếm ở trong rừng, thì chắc chắn là chỗ của nàng trên mặt đất.

Tỏ rõ vẻ kinh ngạc, Aska đã nói với Kinga như vậy cách đây ba tuần, trong cuộc gặp gần đây của họ, khi họ làm thủ tục sang tên bản hợp đồng thuê nhà cho Kinga tại nhà ông chủ. Như mọi khi, Czarek cũng có mặt bên cạnh họ, gã ngồi uống trà đựng trong chiếc cốc có vẽ hình những chú mèo.

- Lao động làm nên phép màu. - Kinga nói vậy để đáp lại cô nhà báo.

- Đúng là sự thật sẽ giải thoát chúng ta, - Aska tán thành, mắt nhìn Kinga với sự chờ đợi. Cô nhà báo không muốn nói thẳng thừng: "Chị Kinga yêu quý ơi, chúng mình còn nợ nhau đấy", cô nhà báo hy vọng người đàn bà từng vô gia cư đoán được ẩn ý này.

- Sau... bốn ngày nữa, - Kinga nói sau một hồi lâu suy nghĩ. - Các vị cho tôi bốn ngày, tôi sẽ kể hết cho các vị nghe. Ngày thứ Năm sắp tới đây, ngày thứ Năm đầu tiên của tháng Ba, thay vì đi đến nơi tôi... cần, chúng ta gặp nhau tại đây và... đúng thế, tôi sẽ kể tất cả. Chị sẽ có tư liệu cho thiên phóng sự của mình.

- Đâu có phải vì thế mà tôi giúp đỡ chị! - Aska phản ứng, nhưng nói như vậy là rất không chân thành. - Thôi được, tôi thú nhận là tôi rất tò mò về câu chuyện này và tôi sẵn sàng kể lại, tất nhiên nếu chị đồng ý, nhưng chị hãy tin tôi, tôi làm bạn với chị là hoàn toàn vô tư.

- Vậy thì chị hãy đưa chìa khóa cho tôi, - Kinga nói luôn. - Còn tôi sẽ trả lại chị chùm chìa khóa của chị.

Kinga đi về phía ngăn tủ, lôi ra chùm chìa khóa rồi đem đặt trước mặt cô nhà báo.

- Tôi đã lấy trộm chùm chìa khóa này của Krzys sau khi các người làm tình trên giường của tôi. Tôi đã định chơi lại chị một cú thật ác hiểm, cho nên tôi mới lấy chùm chìa khóa này, tôi đã quan sát căn nhà của chị, tôi đã ném qua cửa sổ tất thấy những bộ quần áo đẹp nhất của chị, nhưng tôi không làm nổi chuyện cực kỳ đốn mạt. Còn chìa khóa, chẳng hiểu tại sao, tôi đã giữ lại. Tôi giữ trong người cho đến khi người ta bắt tôi, và người ta đã trả lại tôi hôm tôi xuất viện. Tôi đã dùng một trong số những chiếc chìa khóa này để mở cửa nhà

chứa rác với ý định sẽ chết thanh thản ở trong đó. Nhưng con mèo Kacper đã không cho phép tôi làm như vậy. Bây giờ - Kinga đẩy chùm chìa khóa về phía cô nhà báo đứng như trời trồng đang lắng nghe những lời nàng nói - tôi trả lại chị tài sản của chị và đề nghị chị trả lại tôi tài sản của tôi.

Kinga chìa tay ra và đợi.

Rốt cuộc Aska miễn cưỡng đặt vào lòng bàn tay Kinga chùm chìa khóa vào căn nhà nhỏ của nàng. Người đàn bà nắm chặt trong tay chùm chìa khóa rồi thét lên trong đầu: “Lạy Chúa! Con đã được tự do!”.

- Còn nếu chẳng may... tôi cũng chẳng biết nữa... chị có mệnh hệ gì? Hoặc chị sẽ phải ra đi? - cô nhà báo tìm cách thuyết phục tiếp. - Giả dụ chị đi bệnh viện hay đi đâu đó, để con Kacper trong căn nhà khóa kín và con mèo tội nghiệp sẽ bị chết đói... Thì chị sẽ ân hận đó, chị có biết điều này hay không?

Ồ, Kinga thừa biết! Nàng từng ân hận rất nhiều...

- Nhất định tôi sẽ báo trước cho chị, nếu tôi có kế hoạch gì đó.

- Chị thể chứ?

- Tôi thể.

Bây giờ là lúc thuận lợi để nàng “tác động” tới những người bạn, tức Aska và Czarek, kẻ này giờ chăm chú

lắng nghe hai người trò chuyện, rằng uống thuốc chống trầm cảm, Kinga có thể “giở trò” gì đó, nhưng... lúc này nàng đang cảm thấy dễ chịu, không nghĩ đến chuyện tự tử, làm việc vất vả cả ngày cho nên đêm nào Kinga cũng ngủ như chết... Không. Họ không bắt buộc phải biết bất cứ điều gì, vì sẽ không bao giờ nàng thoát khỏi tay họ. Họ sẽ tìm cách kiểm soát nàng, kiểm soát Kinga, còn mạnh mẽ hơn cả lâu nay.

Aska miễn cưỡng nhét vào túi áo chùm chìa khóa vào nhà mình và cũng miễn cưỡng đứng dậy, hy vọng Kinga sẽ níu giữ cô nàng ở lại. Sẽ đề nghị cô nhà báo nán lại nửa giờ đồng hồ nữa, tuy nhiên lời mời như vậy đã không được nói ra. Cô nhà báo càng lúc càng ngán ngẩm nghĩ về những người đàn bà vô ơn mà mình đã chìa tay cứu giúp, còn bọn họ đã nhổ toẹt vào bàn tay ấy... Aska nhìn Czarek về thăm dò. Mọi khi họ vẫn thường cùng nhau ra về. Tối hôm đó gã có ý định ở lại: gã lắc đầu.

- Anh ở lại một lát, - gã nói nhỏ, mắt nhìn Kinga với vẻ thăm dò.

Kinga nhún vai đầy ẩn ý.

Aska chẳng còn cách nào khác ngoài việc chào chia tay.

Cả Czarek và cả Kinga đều không muốn níu giữ Aska ở lại.

Khi đã ở bên ngoài cánh cửa của căn hộ càng ngày càng trở nên ẩm cúng, còn căn nhà hạng sang của Aska ở phố Narbutta càng ngày càng trở nên xa lạ và lạnh lẽo, cô nhà báo tức tối và tiếc nuối đến nghiêng răng nghiêng lợi.

- Nhà người sẽ phải trả giá, hỡi mụ đàn bà vô ơn, - Aska lẩm bẩm khi nghĩ về Kinga. - Cả nhà người nữa, thằng khốn nạn, - cô nhà báo lẩm bẩm tiếp, ý muốn nói tới Czarek, sau đó cô nàng tắt máy ghi âm và cuốc bộ về nhà mình ở phố Narbutta, ra sức mừng rỡ trong đầu, bọn họ đang làm trò gì khi chỉ có hai người ở trong phòng với nhau.

Cô nhà báo nghiêng răng nghiêng lợi.

- Các người sẽ phải trả giá về chuyện này đó. Cả hai.

Czarek

Tôi muốn ôm lấy hai vai Kinga và lắc mạnh.

- Em đừng sợ anh! Em hãy tin anh! Anh đứng về phía em!

Tôi muốn ôm chặt lấy nàng. Ôm thật chặt, để tôi nghe được tiếng đập của con tim nàng, và để nàng nghe được tiếng đập của con tim tôi.

- Anh yêu em, cho nên em hãy cho phép anh yêu em. Sẽ chẳng bao giờ anh phản bội, anh bội tình em nữa đâu. Em hãy tin anh đi. Tại sao em nhìn anh lạnh nhạt như vậy hả em? Tại sao em lại đứng lùi ra một khoảng cách an toàn để anh không thể chạm được vào người em? Anh sẽ không xúc phạm em, Kinga ơi, sẽ không bao giờ anh xúc phạm em nữa đâu.

Thay vào đó anh sẽ đặt ấm lên bếp đun nước và hỏi em bằng giọng nói rất đỗi bình thường và đầy xúc động, như thể anh chẳng có chút lẩn tránh nào về em.

- Anh pha trà. Pha cả cho em nữa được không?

Khoanh hai tay trên ngực Kinga dùng câu hỏi trả lời câu hỏi:

- Anh muốn gì ở em nào?

"Yêu em" - Nàng đã định chạy đi khi ngừng lời.

- Anh muốn làm cho em được sung sướng, - tôi nói thành tiếng, dấu biết rằng những lời nói này vang lên như thể tôi đang diễn vở nhạc kịch, nhưng nó an toàn hơn hai lời nói kia, những lời nói mà Kinga có thể hiểu ngược lại. Quả đúng là: tôi khát thèm nàng như chưa từng có bao giờ. Đã từ lâu nàng làm thức dậy trong tôi sự khát thèm - khi nàng vẫn còn là cô gái bất khả xâm phạm, khi nàng từ chối hai bàn tay nóng bỏng của tôi, khi nàng tránh né đôi môi thèm muốn của tôi, khi nàng vùng ra khỏi đôi cánh tay đang ôm nàng của tôi và nàng nói "không". Tối nay tôi lại đang khát thèm nàng y như hồi đó.

Chỉ cần một lời nói của nàng, một cử chỉ của nàng là tôi có thể làm tình với nàng ngay trong nhà bếp này, trên bàn hoặc dưới nền nhà, ngoài phòng phụ, ngoài hành lang, thậm chí trong nhà tắm, hay tựa lưng vào cánh cửa. Tôi có thể làm tình với nàng trên đi văng, dưới nền nhà cạnh đi văng. Chỉ cần nàng chìa tay ra...

Nhưng Kinga lùi lại phía sau một bước, khoảng cách giữa hai chúng tôi càng thêm lớn.

- Kinga ơi, anh yêu em. Cho anh cơ hội đi em, - bằng giọng nhỏ nhẹ tôi thiết tha đề nghị, tôi căm ghét chính

mình về cái giọng van xin này. Có ối đàn bà sẵn sàng hy sinh nửa đời mình chỉ để lên được giường, còn người đàn bà này... người đàn bà này... nàng Kinga...

- Rồi anh sẽ có cơ hội, - nàng trả lời một cách lạnh lùng, không thèm nhìn vào mắt tôi. - Bốn ngày nữa. Em đã hứa rồi còn gì. Anh sẽ nghe những lời xưng tội của em và lúc đó hoặc là anh sẽ xá tội cho em, hoặc là anh sẽ ra đi và không bao giờ chúng ta gặp lại nhau nữa. Anh sẽ có cơ hội, - nàng nhắc lại, ngược mắt nhìn tôi. Có gì hiện hữu trong đôi mắt nàng? Tình yêu và lòng căm thù.

Và nàng đâm vào tôi bằng hai thứ cảm xúc này như thể một thanh sắt nóng.

Tôi nhảy vào nàng, tôi ôm chặt hai cánh tay nàng như tôi vẫn ao ước từ nhiều năm nay, tôi áp chặt môi tôi vào môi nàng, và tôi hôn nàng cho đến khi không còn thở được nữa, mặc kệ nàng cố sức vùng ra.

Tôi vẫn giữ chặt nàng.

Chúng tôi đang đứng mặt đối mặt, chẳng khác gì những đối thủ một sống một chết.

- Anh cần gì phải xá tội cho em. Em chẳng làm gì ghê gớm đến nỗi anh phải tha thứ cho em, em hiểu không nào? - lúc này tôi có thể nói bất cứ điều gì miễn là nàng cho phép tôi đến với nàng. Miễn là tôi khả dĩ có được cái mà vì nó từ nhiều tuần nay tôi đã lui tới nơi này. Khi nàng cứ tiếp tục nhìn tôi chẳng nói chẳng rằng, với tình cảm lẫn lộn

tình yêu và căm thù, thì tôi buộc phải thét to: Trời ơi, em có giết chết ai đâu nào!

Đó là lúc nàng vùng ra khỏi tay tôi, vớ vội chiếc áo gió từ mắc áo và vụt chạy vào bóng đêm. Trước khi tôi kịp mặc áo khoác, Kinga chẳng còn trong tôi, cho dù là một kỷ niệm.

Trong vài giờ đồng hồ còn lại trước tám giờ sáng, Kinga ngồi tại nhà ga. Nàng không còn mang dáng vẻ người đàn bà vô gia cư như cách đây hai tháng, cho nên dân không nhà để cho nàng được yên. Tất nhiên những kẻ sống lang thang nhận ra Kinga mà họ từng gọi là Công Chúa, nhưng lần này họ không bước lại bên nàng để thậm chí chỉ xin vài đồng zloty. Nàng không còn thuộc về họ nữa, hoặc vẫn chưa, vậy cái gì - hay là ánh mắt tâm thần của nàng - đã khiến họ đêm nay tránh xa nàng. Dân ngoài lề xã hội họ đánh hơi cảm xúc của kẻ khác chẳng khác gì lũ chó vô chủ. Họ biết khi nào có thể xán lại gần để đớp lấy khúc xương, họ cũng biết kẻ nào giữ khúc xương, định dùng khúc xương làm mồi nhử để giết bỏ. Hôm nay chớ nên xán lại gần Kinga Krol.

Sáng sớm Kinga đứng dậy khỏi ghế cứng nhà ga và nàng biến mất.

Để xuất hiện tại văn phòng của công ty KonGarden.

- Sếp ơi, cháu sẽ vắng mặt vài hôm. Cháu cần vài đồng zloty - nàng nói, không nhìn vào mắt ông Konrad.

Còn ông giám đốc hoặc không muốn, hoặc chẳng có thời gian để hỏi, Kinga cần tiền để làm gì và nàng sẽ làm gì trong thời gian mấy ngày vắng mặt. Biết đâu ông mà nhìn thấy trong đôi mắt của Kinga cái mà những người vô gia cư đã nhìn thấy, thì có khi ông sẽ hỏi, nàng có thể sẽ mềm lòng và nói ra sự thật. Và có lẽ như thế là đủ. Có thể vào thứ Năm gần nhất nàng khỏi cần nhắc lại câu chuyện của mình cho Czarek và Aska. Có khi điều này sẽ cứu đời nàng...

Tuy nhiên Konrad không hỏi, ông rút ví tiền ra đoạn đưa cho người đàn bà mấy tờ giấy bạc. Còn Kinga chỉ cảm ơn, vẫn không ngược mắt nhìn ông, rồi nàng bước ra khỏi phòng. Ông giám đốc định hỏi, mọi việc ổn cả chứ, nhưng nàng đã biến ra ngoài hành lang, đang đứng cạnh thang máy.

Từ văn phòng, Kinga đi thẳng tới một khách sạn rẻ tiền ở ngoại ô Warszawa, dọc đường ghé vào cửa hàng thực phẩm, nàng trả trước tiền thuê khách sạn bốn ngày, treo ngoài cửa phòng mảnh bìa với dòng chữ "KHÔNG QUẤY RẦY", rút ra chai rượu để trong túi và gói thuốc ngủ mà bác sĩ Izbicki đã kê đơn cho nàng, rồi nàng nuốt một nửa, uống nước, đợi mười lăm phút cho đến khi cơ thể bắt đầu thả lỏng một cách dễ chịu,

và - nàng cảm thấy ngọt ngào, nàng ho - nàng uống một cốc nước.

Không, Kinga không định tự tử.

Nàng muốn ngủ li bì bốn ngày bốn đêm liền, bốn ngày bốn đêm tách biệt nàng với thứ Sáu. Thứ Sáu cứu tinh...

Kinga thức dậy lúc bình minh.

Nàng ngóc cái đầu nặng nề, trong giây lát nàng cố nhớ mình đang ở chỗ nào. Tại hang ổ của mình, nàng thường tỉnh giấc trong trạng thái như thế này, nhưng hôm nay đây không phải là cái hố đào bên dưới túp lều ở ngôi vườn hoang, mà là phòng khách sạn.

Bất thành linh, trong một thoáng nhói đau nàng sức nhớ: nàng đã uống nhiều thuốc ngủ và ngủ li bì đến bất tỉnh, để... đợi. Để ngủ cho qua Ngày Thứ Năm Đen Tối. Nếu làm được vậy nàng sẽ được cứu thoát, nếu không...

Nàng ngược nhìn chiếc đồng hồ báo thức của khách sạn, nàng nháy mắt vì những tia sáng gắt toát ra từ những con số và những con chữ. Lúc đó là bốn giờ rưỡi, ngày 7 tháng Ba năm 2013. Thứ Năm.

Và Kinga cảm thấy, cảm thấy vô cùng sợ hãi. Vì lúc này nàng đã định ninh là mình thua cuộc.

Những gì có trong dạ dày nàng trào hết lên họng. Nàng vội bịt miệng chạy vào nhà tắm nôn ra thứ nước vàng. Hai tay nàng run bắn, chẳng khác gì người nghiện rượu trong cơn mê sáng. Nàng sợ, sợ đến ghê người, y như hồi nàng tỉnh lại trong bệnh viện, miệng thều thào:

- Alusia ở đâu? Con tôi thế nào rồi?

Còn cô y tá thay vì trả lời: “Ồn cả, cháu nó đang ở đây, bên cạnh chị”, mặt tái mét nhìn Kinga lao đi tìm bác sĩ.

Lúc đó Kinga cảm nhận nỗi sợ hãi này, nỗi sợ hãi trói chặt và tước bỏ mọi cảm giác, vì nàng biết: chuyện gì đã xảy ra. Người ta đã mang con nàng đi. Người ta đã bắt cóc Alusia và đưa con nàng đến nơi chẳng bao giờ nàng tìm lại được: đến Kaliningrad.

Hôm nay, gần hai năm sau, nàng sẽ lại phải đối mặt với cơn ác mộng này. Lần thứ hai, hết phút nọ tới phút kia, nàng nếm trái nỗi thất vọng của sự mất mát và điên rồ của những cuộc tìm kiếm. Tuy nhiên, nếu như cách đây hai năm nàng vẫn còn chút hy vọng tìm lại được đứa con, thì hôm nay nàng chẳng còn tia hy vọng nào nữa.

Czarek cùng Aska có mặt đúng giờ y như đồng hồ - mười tám giờ. Tựa hồ hai người hẹn nhau đến rạp xem bộ phim hay vậy. Họ mang theo bánh su kem,

“chị cần phải mập lên chút xíu, vì chị lại gầy đi rồi đó”, Cola, chips - chỉ còn thiếu mỗi món bỏng ngô và chai rượu - “khai lười cho chị”. Còn khi Kinga lắc đầu, Aska làm phép màu, như thể nhà ảo thuật lôi từ trong mũ ra một con thỏ, cô nhà báo lấy từ trong áo khoác ra chai rượu sâm banh. Kinga nhìn chai rượu như nhìn một thứ trò ngu:

- Ăn mừng cái gì ở đây nào?

- Ngày đầu tiên của đoạn đời còn lại của chị, - cô nhà báo trả lời ngọt như mía lùi. - Của chúng ta, - cô nàng chữa lại. Aska không muốn ép Kinga, vẫn chưa. Phải chăng Kinga vẫn một mực giữ kín trong lòng và bài báo bất thành? Mà Aska thì rất cần tư liệu này. Và cả món tiền nhuận bút mà cô nàng sẽ được nhận nhờ bài báo. Rất cần.

Như mọi khi Czarek đun nước pha trà, trong góc bếp nhỏ bé này gã cảm thấy mình quen thuộc hơn cả Kinga, khi nước trong ấm bắt đầu sôi, gã lại đứng trước mặt Kinga, đặt hai tay lên vai nàng, đoạn hỏi giọng nghiêm túc:

- Em đã sẵn sàng kể câu chuyện của em chưa nào?

Chưa. Nàng chưa sẵn sàng. Nàng muốn thét lên để hai người cút khỏi nơi này ngay lập tức, hai con kền kền! Để cho họ dừng chỗ mũi vào cuộc sống của nàng nữa, để cho nàng được sống tự do! Nhưng đó là cây thánh

giá của nàng, là bản án của nàng: kể cho hai người nghe, chuyện gì đã xảy ra cách đây hai năm vào buổi tối của ngày thứ Năm... Nàng sẽ kể từ đầu, nhưng chưa...

- Anh đừng có chạm vào người em, - nàng nói nhỏ, đoạn lùi ra xa, tách khỏi Czarek.

Kẻ bị xúc phạm ra ngồi bên cạnh bàn. Aska cũng quên chai sâm banh (nhưng không quên việc mở máy ghi âm). Kinga chẳng còn cách nào khác ngoài việc ngồi đối diện với họ, nàng đan hai bàn tay vào nhau, mạnh đến nỗi các móng tay đâm vào da thịt - cái đau này, đau thể xác, ngay lập tức hữu hiệu đối với nàng - và nàng bắt đầu kể câu chuyện của mình.

Kinga

Anh Czarek, anh cần phải biết rằng, anh mà tỏ ra là một thằng đê tiện thì tôi cấm anh ngắt lời tôi! Chỉ một lời và chúng ta kết thúc cuộc họp! - nếu anh tỏ ra là một thằng khốn nạn. Tôi đã khát khao đứa con này, tôi đã mừng vì có nó. Tôi đã sảy thai đứa con đầu tiên cho nên một thời gian dài tôi mất tự tin, tại vì đối với tôi, việc mất sinh linh bé bỏng này là một đòn đau khủng khiếp. Còn chị, chị Aska, chị không hiểu điều này đâu, vì chị phá thai mà không thèm nháy mắt - tôi biết, tôi biết đứa con có thể cản trở đường công danh của chị - còn tôi, cho dù rất có thể tôi sẽ gặp nhiều rắc rối, vì chồng tôi không phải là cha của đứa bé, mà cha của nó chỉ là người tình của tôi, tôi vẫn muốn sinh đứa con này.

Lần mang thai thứ hai tiến triển thuận lợi, cho dù tôi căm thù anh, anh Czarek, còn hơn cả lần đầu, vì lần đầu

tôi có thể thông cảm với anh, coi đó là lỗi lầm và sự non dạ của tuổi trẻ, nhưng khi anh tái phạm lỗi lần đầu và anh lại cư xử như một thằng đểu thì tôi chẳng thể bỏ qua và chẳng thể tha thứ được nữa, anh thấy tôi có lý không nào. Và mặc dù tôi đã nói với chồng tôi, Krzys, về chúng ta, anh ấy đã phát điên và từ đó không gọi đứa trẻ là gì khác ngoài "đứa con ngoài giá thú" của anh, quả thực tôi đã thật sự sung sướng được mang sinh linh bé bỏng bên dưới trái tim mình, đứa con sẽ ở bên tôi mãi mãi và vì nó tôi sẽ là một cái gì đó hơn đồ gỗ trong nhà, hơn một bà thợ giặt, một bà tạp vụ.

Quả thực tôi đã yêu sinh linh bé bỏng này từ khi tôi nhìn thấy nó trên màn hình máy siêu âm, khi con tim nhỏ xíu của nó đang đập phập phồng. Lúc đó tôi đã biết là mọi việc sẽ suôn sẻ, rằng sau bảy tháng nữa tôi sẽ sinh một bé gái khỏe mạnh, xinh xắn và đặt tên nó là Ala⁽¹⁾. Alusia.

Suốt thời gian mang thai tôi đã trò chuyện với con, tôi đọc sách cho nó nghe, tôi ru cho nó ngủ, còn Krzys không thể nhìn tôi - điếm tĩn, sung sướng và tươi tỉnh - và tôi nghĩ rằng: cái nhìn căm giận của chồng tôi vào cái bụng càng ngày càng phình to của tôi là nguyên do đầu tiên của điều đã xảy ra. Tôi không đổ hết lỗi cho chồng tôi, nhưng anh ta là người ném hòn đá đầu tiên, hòn đá đã biến thành thác...

(1) Tên gọi thân mật của Alusia.

Tôi đã hy vọng, thai nào sinh nở nấy, nhưng tôi lại bị một cú sốc: tôi đau đẻ rất lâu, tôi đau đớn trong cô đơn, tại vì tôi chẳng thể yêu cầu chồng tôi giữ tay tôi, chỉ vì một lý do đơn giản là anh ta đã bỏ đi uống rượu, còn bố mẹ tôi ở tận Bydgoszcz chẳng thể đến thủ đô được. Tôi chẳng có ai ở Warszawa, tôi chẳng nhờ vả ông giám đốc và các đồng nghiệp nam ở công ty tới giúp những việc như thế này.

Sau hai ngày đêm đau đớn, mạch đập của đứa bé yếu dần, ngay lập tức người ta đưa tôi đi mổ. Cho đến hôm nay tôi vẫn còn nhớ tiếng hét của bà đỡ: “Báo động đỏ! Báo động đỏ!”, và đó là hòn đá thứ hai... Lúc đó trong đầu tôi chiếc kim “May mắn, An toàn, Bình tĩnh” bất thành linh nghiệm về phía “Báo động đỏ!”.

Cảnh náo động xảy ra quanh tôi, người ta chuyển tôi từ giường sang bàn mổ, tiêm thuốc gây mê. Tôi nửa tỉnh nửa mê vì đau đớn, cầu Chúa ban cho chỉ một điều: Alusia, con gái bé bỏng của tôi sống và khỏe mạnh.

Vài giờ đồng hồ sau tôi được nhận con để cho bú lần đầu, con bé khóc như mọi đứa trẻ sơ sinh bình thường, khỏe mạnh và đói. Tuy nhiên khi tôi nói với con gái: Alusia ơi, Alusia yêu dấu ơi, mẹ đây, mẹ của con đây này, thì nó thôi khóc, mở đôi mắt to, xanh và... lắng nghe. Nó nghe giọng nói đã từng ru cho nó ngủ và đã từng đọc thơ cho nó nghe. Và nó nhận ra giọng nói này. Nó nhận ra tôi, mẹ nó, còn tôi bất lực. Tôi bất lực trong đôi mắt to, xanh

và thông minh này, đôi mắt nhìn ra thế giới với thái độ thích thú và kinh ngạc. Tôi yêu cái đẹp tuyệt vời của con gái bé bỏng của mình, cho dù tôi vẫn đau về thể xác - người ta không cho tôi thuốc giảm đau, tiêu chuẩn đương nhiên sau khi mổ, chắc người ta quên hoặc không chú ý - tôi sung sướng ôm đứa con bé nhỏ của tôi. Vô cùng sung sướng.

Và lúc đó...

Một người đàn ông mặc tạp dề trắng đứng ở cửa. Có lẽ là bác sĩ, hoặc chồng của một nữ bệnh nhân nào đó nhằm phòng chãng? Người đàn ông lông mày đen, rậm, mắt gườm gườm nhìn hai mẹ con tôi, tôi thót tim. "Báo động đỏ! Báo động đỏ!" - tiếng hét vang lên trong đầu tôi. Tôi bế vội Alusia đang ngủ bên cạnh rồi ôm chặt con để cho gã đàn ông kia không thể nhìn thấy nó. Gã nhướn miệng cười - bây giờ tôi biết, đó là nụ cười bình thường khi gã nhìn thấy người mẹ và đứa trẻ sơ sinh - nhưng tôi đã nghĩ khác, hoàn toàn khác...

Các vị thấy không, có chuyện gì đó đã xảy ra... mà bây giờ tôi rất khó kể lại, bởi vì nó như một câu chuyện hoang đường... và lại không ai nghe câu chuyện này mà lại không cau mày, mà lại tin, cho nên tôi cũng không yêu cầu hai người phải tin vô điều kiện... chỉ có các bác sĩ điều trị tâm thần, những người đã khám bệnh cho tôi mới tỏ ra không hề ngạc nhiên khi tôi kể chuyện này... lúc đó thoáng hiện trong đầu tôi một ý nghĩ rõ ràng, sắc nhọn như dao mổ,

rất... giản đơn và dễ hiểu, rất... rõ ràng, khiến tôi không chút nghi ngờ rằng đó là sự thật: Họ muốn bắt cóc Alusia và đưa đến Kaliningrad. Tại đó họ sẽ bán nó cho người ta lấy tạng.

Các vị đừng có hỏi, tại sao trong đầu tôi lại nảy sinh cái tên Kaliningrad, hoang tưởng này ở đâu ra: nhằm đúng con tôi, đến Kaliningrad, bắt cóc và lấy tạng, tuy nhiên đối với tôi chuyện này chắc như đinh đóng cột, vì tôi đang nằm ở bệnh viện, một mình trong phòng vắng, tôi đang ôm đứa con bé bỏng của tôi.

Quả vậy: tại sao một mình tôi lại nằm trong căn phòng dành cho bốn người, trong khi ở những phòng khác người ta nằm theo cặp mẹ con? - một loạt câu hỏi ập vào đầu tôi và càng ngày tôi càng sinh nghi. Tại sao cô y tá lại quan sát Alusia một cách lạ lùng như vậy? Tại sao miệng cô ta cười cứ như thể cô ta đang hy vọng sẽ nhanh chóng có được món hời? Còn cô nhân viên dọn phòng thì sao? Cô này cúi xuống giường ngắm cái miệng chúm chím của con gái tôi đang ngủ rồi nói:

- Đứa bé xinh đáo để! Quá ngon lành!

Không, hãy bình tĩnh, lúc đó tôi không nghĩ là con tôi sẽ được bán cho dân ăn thịt người hoặc quý Sa-tăng, tuy nhiên đầu óc tôi ngay lập tức tăng cường cảnh giác: phải chăng nữ nhân viên dọn phòng bắt cóc mọi đứa trẻ sơ sinh? Tôi không tin là như vậy...

Từ giờ này sang giờ khác, mà không!, từ phút nọ sang phút kia, tôi càng lún sâu trong cái sự điên rồ này, tôi khẳng định rằng, đó không phải là tư tưởng của đầu óc mỗi mệ, mà là một sự thật cực kì chuẩn xác.

Tôi bế con từ giường nhỏ sang giường tôi và từ giờ phút này tôi không rời mắt khỏi nó. Tôi bỏ bữa, vì đi ăn thì tôi sẽ để con nằm một mình suốt mấy phút đồng hồ, tôi bỏ ngủ - đối với con bé giấc ngủ của tôi là mối đe dọa chết người. Vì lúc đó sẽ xảy ra vụ bắt cóc, tôi dám chắc như vậy. Tất cả mọi người - ai là tất cả mọi người này? - họ chỉ chực chờ cho tôi mệt mõi, tôi nhắm mắt ngủ, là họ lén vào phòng và trước khi tôi kịp báo động "Báo động đỏ! Báo động đỏ!"...

Cùng với sự tra tấn về tâm lý là đau đớn xác thịt: con bé đói bụng, mang hết sức bình sinh rúc mạnh vào vú mẹ, đôi vú vốn lúc nào cũng mềm mại, cũng nhạy cảm, bỗng nhiên chảy máu. Mỗi lần miệng đứa bé siết mạnh núm vú là một lần tôi đau điếng người, đến nỗi chỉ muốn hất đứa con ra khỏi người mình và... Và tôi bấm chặt các móng tay vào lòng bàn tay, đến nỗi tay tôi chảy máu, tôi cắn chặt môi để không la hét, nước mắt của tôi nhỏ xuống đầu Alusia.

Nước mắt lại càng cay đắng khi mặc dù tôi cố sức chịu đau đớn nhưng con tôi vẫn đói! Tôi có quá ít sữa. Alusia gầy gò và khóc thảm thương, còn tôi gục đầu vào gối khóc nức nở, hễ tôi ngủ thiếp là bà đỡ lại mắng, lại nhắc:

- Phải cho con bú! Chị không được khóc, phải cho con bú! Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy, chị bạn ơi, chị hãy bình tĩnh lại đi, và hãy nặn sữa cho con bú, nặn đến giọt sữa cuối cùng!"

"Làm gì còn giọt sữa cuối cùng!", tôi muốn thét lên. "Ala bú cạn sữa rồi! Vậy mà nó vẫn còn đói! Lạy Chúa, có ai giúp tôi không!"

Và ngay lập tức "Báo động đỏ!" nổi lên - Họ muốn như vậy đó. Muốn tôi cầu xin giúp đỡ. Họ chỉ chực chờ để mang con tôi đi bú sữa và...

Tôi lặng im. Còn đầu óc tôi rơi vào cơn điên rồ. Krzys đến. Anh ngạc nhiên nhìn đứa bé. Anh mỉm cười, định bế nó lên tay. Để làm gì? Anh thừa biết nó chẳng phải là con anh rồi còn gì! Nhất định là anh đồng lõa với Lũ Người Kia!

Tôi không cho phép anh bế đứa bé.

Anh thôi cười. Anh hỏi khô khốc, liệu anh có phải đăng ký Ala theo họ của anh hay không, hay là tôi có sáng kiến khác. Không, không đâu! Cứ để con bé là của chung chúng ta! Như vậy sẽ bớt đi được một mối đe dọa đối với Alusia, tại vì có thể Czarek cũng thông đồng với Lũ Người Kia! Tất nhiên tôi không nói điều này thành tiếng. Tôi cảm ơn chồng tôi một cách khiêm nhường, còn khi anh đã ra về, con bé tiếp tục ở bên tôi, tôi gục đầu vào gối khóc nức nở.

Ngày thứ hai trong vai trò làm mẹ của tôi diễn ra như ngày thứ nhất: tôi cho con bú và tôi khóc cùng Ala, còn lúc nó ngủ thì tôi khóc một mình. Khi phải đi vào nhà vệ sinh,

tôi đánh thức con dậy, còn khi nó bắt đầu khóc thét vì đói, tôi lết đi, tôi đau đớn, và tôi quay về thật nhanh - nghe tiếng con khóc tôi biết nó vẫn còn ở đây.

Ngày thứ ba bố mẹ tôi từ Bydgoszcz lên thủ đô và lúc đó lần đầu tiên tôi tìm cách yêu cầu bố mẹ giúp đỡ. Kinga-bình thường bất thành linh thiêng thể Kinga-tâm thần.

- Mẹ ơi, con có chuyện không bình thường, - tôi mở miệng ngay sau khi tiếng thét vì mừng và mê thích của ông bà bên trên Alusia lắng im. - Con rất sợ cháu... - tất nhiên lúc này tôi bắt đầu khóc, mẹ tôi ôm chặt tôi, điều này không dễ, vì tôi đang ấn con vào vú. - Con không thể ngủ, con không ăn, con chỉ trông nom con... - tôi nói, nuốt nước mắt.

- Con ơi, con phải ăn! Con phải cho con bú cơ mà! - Mẹ tôi bực mình và tôi biết là mẹ tôi đã không nghe điều hệ trọng nhất.

- Cả chuyện cho con bú cũng hỏng hết! - tôi thét to, tôi ngạt thở vì nuốt nước mắt. - Ala làm vú con bị nứt cổ gà rồi! Nó bú sữa trộn lẫn với máu, còn con thì muốn đẩy nó ra!

- Đó là chuyện bình thường thôi mà, Kinga, con hãy tin mẹ! Con cũng đã từng là kẻ ăn thịt người đấy. - Mẹ tôi vuốt ve mái tóc tôi. - Rồi con sẽ quen dần thôi, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy, hai núm - trước mặt bố tôi, mẹ tôi gương không dám nói toạc móng heo "hai núm vú" - sẽ chịu đựng được. Rồi con sẽ thấy... Để ông bà bế cháu cứng độ nửa giờ đồng hồ, còn con tranh thủ chợp mắt đi một lúc...

- Không!!! - tôi hét to đến nỗi, con bé đang ngủ ngay lập tức mở to hai mắt và khóc hét. - Không - tôi nhắc lại, vì trong đầu Kinga-tâm thần nổi lệnh "Báo động đỏ!". Chắc chắn mẹ tôi và bố tôi không đồng lõa với Lũ Người Kia - lúc đó vẫn còn chưa - thế nhưng liệu hai cụ già, tay không vũ khí, có đối phó nổi với bọn cướp có vũ trang của mafia Nga hay không?

Chính lúc đó những tình tiết mới, những tình tiết cực kì xác thực của "Báo động đỏ!" ập vào đầu tôi, vào đầu Kinga-tâm thần. Ba gã đầu hói, ra bộ là nhân viên bảo vệ của bệnh viện, thậm chí họ mặc sắc phục y chang sắc phục của nhân viên bảo vệ, đang đợi - Ở đâu? Ở đây, tại khoa sản? Ở dưới nhà cạnh cổng ra vào? Họ núp hay họ lộ diện? - cho đến khi có kẻ mang Alusia ra khỏi phòng tôi và...

Mẹ tôi có phần bực mình, bố tôi thì lắc đầu - ề, đó là chuyện tiểu lâm của những người mẹ trẻ, tuy nhiên thay vì bế cháu, bố mẹ tôi làm một việc khác mà tôi phải biết ơn: Hai cụ mang bữa trưa đến tận phòng cho tôi. Bữa ăn đầu tiên của tôi sau ba ngày. Tôi ăn hết nhãn suất ăn trong nháy mắt, tôi uống liền ba cốc nước quả, cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu nổi, tôi tháo nước trong người đi đâu mà tôi vẫn còn ăn thêm được một đĩa xúp đầy tú hụ nữa, tôi đánh thức con gái, nó khóc vì đói, và - để con cho bố mẹ trông coi, tuy không thật tin tưởng - tôi đi vào nhà tắm. Tôi xả nước vòi hoa sen, cũng lần đầu tiên kể từ ngày sinh Alusia, tôi bước ra khỏi vòi và tôi giặt xù.

Kinga-bình thường cho đó là biểu hiện của đói lả và thiếu ngủ, Kinga-tâm thần khẳng định theo kiểu điên rồ: họ đã cho cái gì đó vào nước quả mình uống.

Tôi cố hết sức, kẹp đầu giữa hai đầu gối một lát, rồi tôi quay trở lại với đứa con đang khóc. Tôi giật lấy đứa trẻ từ tay bố tôi và tôi thở phào nhẹ nhõm, cho dù tôi biết, tôi lại sắp khóc vì đau đớn, tôi áp miệng con vào bầu vú mình.

Mẹ tôi nhìn tôi một hồi lâu - lúc đó nom bộ dạng tôi chắc phải rất tiêu tụy - nhưng mẹ tôi chẳng nói một lời nào. Bố mẹ tôi còn chụp mấy pô ảnh cháu ngoại - cháu cũng đang bú mẹ - rồi ra về.

Tôi tiếp tục ở lại một mình với nỗi sợ ngày càng tăng và cái đau không hề vơi bớt.

Đêm hôm đó tại khoa sản xảy ra sự việc như đổ thêm dầu vào lửa. Một nữ bệnh nhân qua đời. Nhưng thoát tiên tôi nghe TIẾNG GỌI.

- Kinga Krol. - Buổi chiều có ai đó gọi tên và họ tôi ngoài hành lang. Tôi lắng tai nghe, lúc đó tôi vẫn chưa biết, đó là hoang tưởng mới của bộ não càng ngày càng ồm nặng của tôi. - Kinga Krol! - Tôi nghe giọng nói to hơn và rõ ràng hơn.

Tôi đợi cho cánh cửa hé mở, người vừa gọi tôi sẽ bước vào phòng, và... tôi hoảng hốt quan sát xung quanh. Biết chạy đi đâu bây giờ nếu như xuất hiện người đàn ông

mang súng AK? Vì tôi đã biết, ngoài sắc phục bảo vệ, những kẻ truy lùng tôi cũng được trang bị súng các bin.

Tuy nhiên cánh cửa vẫn đóng im ỉm. Quả đấm không hề động đậy. Thay vào đó lần thứ ba tôi nghe:

- Kinga Krol!

Và từ lúc đó cứ vài phút tôi lại nghe tiếng gọi như vậy. Suốt cả ngày. Không ngưng nghỉ. Lặp đi lặp lại. Lần thì gọi bình thản:

- Kinga Krol.

Lần khác thì gọi hung hăng, dữ tợn:

- Kinga Krol!!!

Tiếp đó là những tiếng gọi khác:

- Kinga Krol ở đâu? Có Kinga Krol ở đây hay không?

Thậm chí "Kinga Krol" này đã khiến cho Kinga-bình thường hóa điên. Báo động đỏ đối với Kinga! Đó chỉ là bằng chứng: bọn chúng đang tới gần. Bọn chúng đang chờ.

Trong một lần thăm bệnh buổi tối, bác sĩ tỏ ra lo lắng cho bệnh tình của tôi. Ông ta đưa tờ giấy lên sát mắt, nhìn tôi với tên và họ càng ngày càng được nhắc nhiều.

- Chị cảm thấy trong người thế nào ? - bác sĩ hỏi, giọng tình cảm và đầy quan tâm.

Tôi òa khóc. Tôi muốn nói với bác sĩ rằng tôi không thể chịu đựng được nữa rồi, rằng Bọn chúng càng lúc càng đến

gần, rằng tôi phát điên vì lo vì sợ cho con tôi, nhưng tôi chỉ có thể bóp cổ.

- Tôi cảm thấy khó chịu. Tôi muốn ra khỏi nơi này.

Bác sĩ lắc đầu.

- Chị bị sốt. Chị sẽ còn ở lại đây với chúng tôi vài hôm nữa.

Vài hôm nữa hả?! Vài hôm trong cái địa ngục này ư?!

- Chị có ngủ được không?

- Tôi không ngủ! - Tôi thét lên. - Và tôi không thể ở lại đây! Bọn chúng định bắt cóc con tôi!

- Chị Kinga này, - bác sĩ nói bằng giọng dành cho “những nữ bệnh nhân khó tính”, - không có ai định bắt cóc con chị cả đâu. Chúng tôi sẽ cấp cho chị thuốc ngủ an thần, các nữ y tá sẽ đem cháu tới khoa sơ sinh, để chị có thể chợp mắt, được không nào? Sáng mai chị sẽ cảm thấy dễ chịu hơn và có thể chị sẽ hết sốt.

- Các cô y tá mang con tôi đi, còn ông bắt tôi ngủ?!

Tôi gật đầu đồng ý.

Bác sĩ vẫn còn nhìn tôi và nhìn vào tờ giấy một lúc, rồi ông cười tự tin “đắc thắng? giả nhân giả nghĩa chăng?”, ông chúc tôi ngủ ngon rồi bước ra ngoài.

Khi cô y tá mang tới cho tôi một viên thuốc màu vàng và đề nghị tôi cho cô ta bế Alusia đi, tôi từ chối, còn khi cô ta đã ra ngoài thì tôi bèn nhét ngay viên thuốc xuống dưới đệm.

- Kinga Krol! - tôi nghe tiếng gọi ngay phía sau mình.

Tôi thét lên vì hoảng sợ. Con tôi khóc.

Một đêm đầy ác mộng bắt đầu.

Khoảng nửa đêm tôi ở trong trạng thái hôn mê, tai nghe những tiếng gọi lúc lúc lặp lại: "Kinga Krol!" và những bước chân ngoài hành lang đi về phía phòng hai mẹ con tôi, nhưng cả tầng vẫn im ắng. Qua những lời trao đổi của bác sĩ trực và các nữ y tá, tôi biết được họ đang hẹn nhau xuống tầng dưới, cách tầng tôi hai tầng, dự lễ đặt tên của ai đó chừng nửa giờ đồng hồ, vào lúc nửa đêm, khi cả khoa đã ngủ yên, toàn bộ nhân viên sẽ "kéo nhau" đi dự buổi tiệc mừng ngắn gọn này. Lúc đó chuyện này không làm tôi bận tâm, vì tôi đang mãi tập trung lắng nghe tiếng gọi và tiếng chân, nhưng...

Nhưng...

Hôm nay tôi không nhớ, mấy phút sau khi toàn bộ nữ y tá và bác sĩ rời khoa sản thì hồi chuông báo động đầu tiên vang lên. Có thể năm phút, có thể mười phút... Tôi biết có một nữ bệnh nhân phòng đối diện đã ấn chuông "Báo động đỏ!" yêu cầu giúp đỡ.

Chẳng có ai trả lời, vì lúc đó không có người nào trực phòng cả.

Chuông lại vang lên lần nữa.

Kinga-bình thường không biết chỉ một mình mình trong phòng, hay đây là do hoang tưởng của một bệnh nhân đã cạn kiệt trí tuệ, hoặc đúng là có người yêu cầu trợ giúp thật.

Chuông vang lên một lần nữa rồi im bất.

Mười lăm phút - có khi nửa giờ, cho đến hôm nay tôi vẫn không biết - thế rồi cả hội trở về khoa sản sau khi dự lễ đặt tên và... và cơn ác mộng bắt đầu.

Thoạt tiên là giọng nói đầy lo ngại, sau đó là tiếng thét:

- Chị ta không còn sống nữa! Máu chảy đầm đìa!!! Làm sao bây giờ! Trời đất ơi!!! Máu chảy đầm đìa thế kia!

Ngoài hành lang càng lúc càng náo động. Một cô y tá khóc nức nở, đứa trẻ sơ sinh khóc thất thanh, cửa vào tất cả các phòng đóng chặt. Gọi cấp cứu không được, người ta tìm cách sơ cứu người đàn bà, nhưng đã quá muộn mất rồi. Chị ta đã có thể sống nếu như không có buổi lễ đặt tên ở tầng dưới, cách tầng này hai tầng. Chị ta đã có thể sống...

Tôi đứng như trời trồng vì sợ hãi, ghì chặt Alusia đến nỗi con tôi khóc thét lên, tôi biết: chúng nó đã giết chết người đàn bà. Chúng nó đã giết chết người mẹ của một đứa bé. Bây giờ đến lượt tôi. Tôi phải ngay lập tức chạy trốn đi thôi!!!

Sáng hôm sau tôi xin ra viện theo nguyện vọng của mình. Nhưng không ai giữ tôi lại, mặc dù tôi bị sốt cao, vì

công tố viên đang có mặt tại khoa sản. Các bác sĩ và các nữ y tá đang có chuyện còn hệ trọng hơn - làm thế nào để che giấu cái chết của nữ bệnh nhân kia - cả việc chăm nom những bệnh nhân sống.

Krzysz chẳng vui vẻ gì khi đến đón tôi. Anh đưa tôi, nửa tỉnh nửa mê vì sốt cao, đau đớn và sợ hãi, về nhà ở phố Nowogrodzka.

- Em bảo anh là ba ngày nữa em mới ra viện cơ mà, - chồng tôi thanh minh.

Tôi đứng ở cửa nhà, nơi ngồn ngang những vỏ chai bia rỗng - đêm độc thân chăng? - và tai tôi nghe chẳng phải những lời giải thích của anh, mà là... những lời nói. Liệu họ có biết tôi trốn viện hay không?

Không.

Tôi an toàn.

Alusia an toàn.

Nào bộ tôi chuyển từ trạng thái "Báo động đỏ!" sang trạng thái "Tạm thời bình tâm và an toàn", nhất là mối đe dọa duy nhất, chồng tôi, đã đi làm.

Tôi thay chăn gối sặc mùi bia và thuốc lá, tôi mệt nhoài, tôi ăn hết chỗ thức ăn còn trong tủ lạnh, tôi uống một trăm lít nước trà loãng và... ôm chặt vào ngực đứa con đang bú, lần đầu tiên từ bốn ngày nay tôi ngủ sâu.

Nửa giờ trôi qua.

Con tôi không tìm được núm vú, nó khóc thét, tôi liền cảnh giác.

Trong đầu tôi “Báo động đỏ!” rung chuông.

Tôi nghe ngoài cầu thang có tiếng chân người và tiếng gọi ngoài cửa phòng:

- Kinga Krol. Ở đây có Kinga Krol hay không?

Tôi hết hoảng cầm ống nghe, sau giây lát tôi hô lớn:

- Anh phải chờ em về nhà bố mẹ em! Em không hề bận tâm đến việc làm của anh, sếp và dự án của anh! Anh phải chờ em rời khỏi Warszawa ngay lập tức!

Có lẽ lúc đó tôi đã hoàn toàn mất liên lạc với thực tại. Tôi không còn định tìm cách tự giải thích cho mình theo logic rằng, đó chẳng qua chỉ là những hoang tưởng của bộ óc mệt mỏi. Chính trong thời điểm đó tôi định ninh: Đúng là mafia Nga muốn bắt cóc con tôi, vì con của trùm mafia Nga bị suy tim. Họ cần quả tim của con gái Alusia của tôi để cứu đứa bé kia. Ala và đứa con của trùm mafia Kaliningrad có khả năng tương thích mô. Bọn chúng tìm mọi cách để bắt cóc con gái tôi. Chúng không chùn bước trước bất kỳ trở ngại nào. Chúng sẽ truy tìm hai mẹ con tôi cho đến khi chúng bắt được con gái tôi để lấy tạng.

Kinga im lặng.

Mắt mở to đầy sợ hãi và nghi ngờ, Czarek và Aska chăm chú nhìn Kinga, cho dù... họ tin từng lời nói của

nàng. Họ không có lý do để nghi ngờ câu chuyện này - có lẽ trừ chi tiết buổi tiệc mừng đặt tên đã dẫn đến cái chết của một nữ bệnh nhân (mấy ngày sau Aska đã làm một cuộc điều tra nhỏ và cô nhà báo đã loại bỏ ngay điều nghi ngờ này: quả đúng là đêm hôm đó có một nữ bệnh nhân bị xuất huyết cho đến chết, dù trong biên bản của công tố viên có ghi, “các bác sĩ và các nữ y tá đã làm hết sức mình, áp dụng chính xác phác đồ điều trị, không hề bỏ qua các thủ tục quy định cho những trường hợp như thế này”, chỉ lưu ý là thiếu mất một lời khai của một nữ bệnh nhân nào đó). Kinga đã kể câu chuyện bệnh tâm thần của mình bằng giọng điềm tĩnh, đầy xúc động, nhiều lần lệ trào trong khóe mắt nàng, giọng nàng bị ngắt quãng, nhưng nàng vẫn kiểm chế được.

Họ biết rằng, đó chỉ mới là đoạn đầu.

Và họ sợ, sợ run người khi họ sẽ nghe tiếp đoạn kết...

Chắc các vị muốn biết, tôi đã kể chuyện này cho ai nghe chưa. Tôi có bố mẹ, bạn bè cơ mà...

Tôi đã tìm cách làm như vậy.

Ngay từ ngày đầu được mẹ chăm sóc cẩn thận và chu đáo - tôi không phủ nhận - tôi đã tìm cách nói cho mẹ biết chuyện gì đã xảy ra. Vừa khóc tôi vừa nói lảm nhảm về mafia Nga, Kaliningrad, trái tim của Alusia cần cho con

của trùm mafia. Nhìn tôi với ánh mắt vừa lo ngại vừa khoan dung, mẹ tôi chỉ quát to:

- Con gái ơi, con làm nhảm cái gì vậy hả? Sao lại mafia? Con hãy nghỉ ngơi, con hãy đi mà ngủ cho khỏe người, đừng có chuốc vào thân những chuyện chẳng đâu vào đâu. Đó chẳng qua chỉ là điệu nhạc blues⁽¹⁾ thường ngày của phụ nữ mà thôi. Rồi sẽ đâu vào đấy. Con nằm xuống đi nào, bế lấy con và cho nó bú đi nào... Mẹ biết là núm vú sẽ đau, lúc đâu phải chịu đau... Và con đừng có nói với mẹ về mafia Nga nữa, kẻo con lại phải vào bệnh viện tâm thần đó. Và lẽ dĩ nhiên lúc đó bọn chúng sẽ bắt con gái của con.

Và tôi im luôn.

Khi các bạn gái đến thăm, tôi cười tươi tỉnh.

Khi bà bác sĩ thăm bệnh, tôi khóc. Bà an ủi tôi, rằng bà mẹ trẻ nào mà chả lúc vui lúc buồn.

⁽¹⁾ Nhạc Blues có nguồn gốc từ những điệu hát của miền tây Phi Châu được các nô lệ da đen mang sang Bắc Mỹ, đặc biệt là vùng châu thổ sông Mississippi tại miền nam Hoa Kỳ. Tại vùng đất mới, điệu nhạc dân dã này được phát triển thêm với các nhạc khí mới và trở nên rất phổ thông trong các cộng đồng nô lệ người Mỹ gốc Phi khi họ tụ tập làm việc, gặt hái, tín ngưỡng hay tiêu khiển. Dần dần nhạc Blues cũng được ưa chuộng bởi giới trẻ da trắng Hoa Kỳ. Từ đó nó đã ảnh hưởng đến hầu hết các loại nhạc tại Bắc Mỹ: nhạc Jazz, Big bands, Ragtime, Phythm & Blues (R & B), Soul, Rock and Roll, nhạc Pop, nhạc đồng quê và ngay đến nhạc cổ điển của thế kỷ 20.

- Nhưng cháu sợ lắm cơ... cháu sợ cho đứa con của cháu...

- Chị Kinga ơi, điều này dễ hiểu thôi mà. Điều này chỉ chứng tỏ chị là một người mẹ tốt.

- Nhưng mà... cháu đang nghe thấy... - tôi định nói tiếp "những tiếng gọi", nhưng tôi ngậm miệng lại ngay. "Kẻo con lại phải vào bệnh viện tâm thần đó. Và lẽ dĩ nhiên lúc đó bọn chúng sẽ bắt con gái của con". Bố mẹ tôi làm sao chống cự nổi quân cướp, vì chúng được trang bị vũ khí đến tận răng, chúng sẽ đến bắt Ala, đúng không nào?

Bà bác sĩ mà không vội đi thăm bệnh nhân tiếp theo chắc bà sẽ chú ý cẩn thận hơn đến bệnh tình của tôi. Đã sáu ngày nay tôi không ngủ. Tôi đã nói với bà bác sĩ như vậy. Bà ấy thờ ơ nói với tôi rằng, tôi phải ngủ, nếu không tôi sẽ phát điên.

"Vì tôi đã điên!", tôi định hét lên, nhưng tôi đã im lặng.

Bà bác sĩ phải nhìn thấy hai tay tôi run run, hai mắt đỏ ngầu vì mất ngủ và vì khóc nhiều, hay là mỗi bà mẹ trẻ nom đều như một con quý, chứ không phải là sự kết tinh của hạnh phúc.

Khi bà ấy ra đi, tôi lấy lại can đảm, nói nhỏ:

- Có lẽ cháu bị trầm cảm sau sinh.

- Cũng là chuyện bình thường thôi mà, - bà bác sĩ trả lời giọng dịu dàng. - Cứ năm bà mẹ vừa sinh con thì có một bị trầm cảm sau sinh. Đề nghị chị uống tía tô đất, còn nếu bệnh tình nặng thêm thì tôi sẽ cho chị đi khám chuyên khoa, được

không nào? Chị Kinga ơi, chị phải ngủ nhiều và lo ít đi. Con khỏe. Có rất nhiều chị sinh con bị khuyết tật, hoặc não thiếu ô xy chỉ muốn gặp những vấn đề như của chị...

Lúc đó tôi mà biết điều tôi đang biết hôm nay thì có lẽ tôi đã nói thẳng thừng: Cháu bị tâm thần sau sinh. Cháu không thể chịu được lâu đâu.

Hoặc có khi tôi chẳng nói năng gì cả, mà đi thẳng từ bệnh viện phụ sản đến bệnh viện tâm thần, và ở đó người ta sẽ giữ tôi lại, tôi biết như vậy mà. Có lẽ người ta sẽ không bảo tôi "cháu ơi, cháu hãy uống tía tô đất đi", mà nhốt tôi vào phòng giám sát đặc biệt, nhốt chung với con tôi hoặc một mình tôi, còn nếu tôi lên cơn điên - người ta tách con tôi khỏi mẹ - hai nhân viên y tá chắc đối phó nổi với cơn điên này và với tôi... Chắc người ta sẽ giam giữ tôi và bắt tôi uống đủ các loại thuốc cho đến khi tôi khả dĩ bắt đầu "thương lượng", và có thể, hoặc đúng hơn là nhất định, Alusia vẫn sống.

Tuy nhiên, lúc đó không ai muốn biết, cũng không ai muốn nghe, chuyện gì đang thực sự xảy ra đối với tôi.

Và tôi đã canh giữ đứa con.

Ngày và đêm.

Suốt một tuần sau đó.

Các vị biết không, có một kiểu hành hạ như thế này, rất độc đáo và hiệu quả: loại bỏ giấc ngủ hành hạ. Người

này mà ngủ là đánh thức dậy ngay. Con người chịu được loại hành hạ như thế này chừng mười ngày. Sau mười ngày người này sẽ bị hoang tưởng, ảo giác và ảo thanh, sau đó tìm cách tự tử cho bằng được. Sau mười bốn ngày người này sẽ chết.

Còn tôi, sau mười bốn ngày, một đêm nọ, đêm thứ Tư rạng ngày thứ Năm, tôi nghe thấy có tiếng chân người đi về phía phòng tôi, nơi tôi nằm cùng con gái đang ngủ. Có tiếng gọi: "Kinga Krol! Kinga Krol ở đâu!", tiếng gọi không hề dứt suốt những giờ cuối cùng? Suốt nhiều ngày? Suốt nhiều tuần? - tôi hoàn toàn mất cảm giác thời gian, suốt cả ngày đôi mắt điên dại của tôi cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng - bây giờ im lặng.

Bọn chúng không còn cần phải gọi nữa, không còn cần phải tìm kiếm nữa. Bọn chúng đã tìm thấy tôi rồi.

Tiếng chân dừng lại trước cửa phòng tôi. Quả đấm của lung lay.

Tôi đã sẵn sàng cho thời điểm này. Đúng rồi, tôi đã chờ đợi, tôi đã sẵn sàng chạy trốn, từ mấy ngày nay? từ mấy tuần nay?

Để đánh lừa quân cướp, tôi viết vội trên tờ giấy: "TÔI CÙNG CON GÁI ĐI ĐẾN NHÀ KRZYS", tôi khoác áo bông bên ngoài áo sơ mi, tôi quấn tã và chặn len cho con và không hề dẫn đo một chút nào tôi nhảy qua cửa sổ. Tôi ngã khụy đầu gối - đó là một bước nhảy nguy hiểm từ

tầng cao, ôm đứa con trên tay - tôi chống tay, không buông Alusia, và tôi chạy về phía trước. Qua lỗ thùng hàng rào, qua đường phố vắng tanh đang chìm trong giấc ngủ, qua những ruộng cỏ dẫm sương trời, để tránh xa ngôi nhà, nơi Bọn Chúng đang đợi ngoài cửa phòng ngủ của mẹ con tôi. Bọn mafia từ Kaliningrad.

Tôi chạy một mạch vào rừng.

Trăng tròn xóa bớt màn đêm và chỉ nhờ có vậy mà tôi đã không bị ngã gãy chân, tuy nhiên hôm nay tôi nguyên rùa ông trăng về chuyện này.

Tôi đã mệt đến nỗi suýt chút nữa bị ngất khi đi vào nhà tắm, nhưng đó là chuyện cách đây nửa giờ đồng hồ. Còn bây giờ tôi có sức mạnh ghê gớm của một người mẹ bảo vệ con mình. Sức mạnh của một người mẹ quyết sống chết bảo vệ đứa con.

Tôi dừng lại... ở đâu. Ở giữa rừng.

Tôi ngã khụy dưới gốc một cây đại thụ.

- Chỗ này... - tôi thở hổn hển. - Chỗ này sẽ tốt đây.

Suốt thời gian của cuộc chạy trốn điên rồ này, Ala không hề kêu lấy một tiếng nhỏ nào. Khi tôi mở tấm chăn len ra, tìm tôi chết lặng trong chốc lát, vì tôi tưởng con tôi đã chết, rằng tôi đã làm nó chết ngạt khi tôi dốc hết sức bình sinh áp mạnh con vào ngực mình, nhưng... không. Con gái bé bỏng của tôi vẫn thở, đôi môi nhỏ mấp máy. Đôi mắt mở to của nó long lanh trong bóng đêm.

Tôi hôn mái đầu thơm lừng mùi ô liu của con.

Giữa hai rễ cây cổ thụ hiện rõ một cái hố sâu chừng nửa mét. Tôi bắt đầu đào.

- Còn một chút nữa thôi, chỉ một lát nữa thôi là con sẽ được an toàn, - tôi thì thâm với con gái lúc này đang điềm tĩnh, lặng im nằm ngay bên cạnh.

Tôi lấy rêu và lá rừng lót hố. Rồi tôi đặt xuống đó tình yêu quý giá nhất của tôi và...

Kinga bật khóc. Nàng tì trán vào thành bàn khóc nức nở, nghe vừa thảm thương vừa tội nghiệp, như thể chỉ lát nữa thôi là nàng sẽ từ giã cõi đời vì thất vọng. Czarek ngồi im không nhúc nhích, mặt gã tái mét như tàu lá. Mắt gã như dán chặt vào bức tường đối diện. Aska đặt bàn tay run như cây sậy lên lưng Kinga. Cô nhà báo nghĩ bụng chuyện gì sẽ xảy ra, và... nửa muốn, nửa không muốn nghe tiếp câu chuyện nữa. Nửa nhân ái trong Aska muốn cô nàng không nghe tiếp câu chuyện, tuy nhiên con cá mập nấu mình trong da thịt cô nhà báo, con cá mập bị kích thích đến tận cùng, đòi được uống máu.

Và nó đã có máu này.

Alusia mở to hai mắt nhìn tôi, như thể con tôi đã hiểu tất cả. Cái nhìn này, cái nhìn cuối cùng của con gái tôi sẽ

hành hạ tôi cho đến tận những ngày cuối cùng của đời tôi. Nhưng lúc đó tôi không biết điều này. Tôi chỉ nghĩ độc một điều: Bọn Chúng đã đến gần! Phải cứu lấy con!

Tôi bịt miệng con tôi bằng tã lót và tôi quấn rêu kín mít toàn bộ cái bọc nhỏ, từ chân cho tới chỏm đầu, sau cùng tôi phủ lá lên trên.

- Trời ơi, tôi không thể nghe nổi chuyện này! -
Czarek đứng bật dậy và chạy ra khỏi nhà.

Còn Aska, chẳng sao, cô nàng có thể.

Cô nhà báo ngồi lại. Muốn nghe tiếp.

Con tôi được an toàn, cho dù tôi biết, Bọn Chúng không buông tha mẹ con tôi đâu. Sớm muộn rồi Chúng cũng sẽ nhảy vào ngôi hầm của chúng tôi, nhất định chúng có mang theo chó.

"Xóa dấu vết!"

Tôi vớ vội chiếc chăn len trước đó quấn con mình, và y như trong phim hành động, tôi lao vào xóa các vết chân vô hình. Tôi đi vòng vèo trong rừng, ra xa nơi tôi giấu con gái, nhằm đánh lạc hướng bọn truy tìm.

Tôi đi tới bờ sông. Tôi ngồi sụp dưới chân cầu. Tôi quan sát cẩn thận xung quanh, đoạn tôi áp bụng sát đất bò lên trên cầu.

Tôi ném tấm chăn len xuống sông.

Tôi đã định quay trở lại rừng, lủi trốn, đợi cho trời sáng, và khi khẳng định là đã đánh lừa được quân cướp, tôi quay trở lại đón Alusia, khi... Chẳng ăn nhằm gì! Bọn Chúng đã phát hiện ra tôi!

Đằng sau lối rẽ xuất hiện ánh đèn ô tô. Chiếc xe tiến lại gần.

Được thôi - một ý nghĩ thoáng qua trong đầu tôi - bọn chúng đã tìm được tôi, nhưng không tìm được con tôi. Tôi đánh lạc hướng để thu hút sự chú ý của chúng!

Không một chút do dự tôi nhảy phắt ra giữa đường và đứng như trời trồng.

Chiếc xe phanh kêu ken két, tôi nghe thấy tiếng húc mạnh, chẳng hề biết mình đã bị xe tông vào người, không thấy đau, tôi chạy vài mét rồi gục ngã xuống mặt đất, bất tỉnh.

Chiếc xe ô tô cũ chở bệnh nhân, do một cựu chiến binh già cầm lái, đang trên đường về, không chạy với tốc độ nhanh. Nếu không phải vậy thì có lẽ Kinga - có khi như thế lại hóa hay đối với nàng chẳng - đã không còn sống sót sau vụ tai nạn này. Tuy nhiên ông Jozef Sowa, người lái chiếc xe Ford, đã rất cẩn thận, nhất là trong đêm tối, khi thấy có người nhảy ra giữa đường đã

ngay lập tức đạp phanh, ô tô quay tròn và thân xe, chứ không phải đầu xe, tông vào người đàn bà.

Nhờ vậy mà cứu được mạng sống của Kinga, nhưng nàng cũng bị bất tỉnh nhân sự mất hai ngày liền. Và chính hai ngày này đã quyết định số phận của bé Ala Krol mới sinh được hai tuần... Có thể đứa bé đã sống được một ngày, vì lúc đó là tháng Bảy, đêm ẩm áp, ngày nóng - với điều kiện nó không bị chết ngạt dưới lớp lá và rêu rừng. Tuy nhiên sang ngày thứ hai thì trời đổ mưa và khả năng sống sót của đứa trẻ sơ sinh chỉ bằng không, chính trời mưa đã xóa sạch mọi dấu vết, theo đó có thể tìm thấy thi thể của bé gái, cho dù cuộc tìm kiếm được tiến hành ngay lập tức.

Ngay sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, tại khoa hồi sức tích cực, Kinga hoảng hốt nhìn xung quanh, miệng thét lên:

- Alusia đâu? Chuyện gì xảy ra với con tôi?

Còn cô y tá thay vì trả lời “Ồn cả, nó ở đây, bên cạnh chị”, sợ hãi nhìn Kinga đoạn chạy đi tìm bác sĩ.

Liên sau đó tiếng la hét dữ dội vang to ngoài hành lang bệnh viện:

“Con tôi đâu rồi?! Bọn chúng đã bắt cóc con tôi!!!”.

Tiếng cạch của cây truyền nước bị đổ kênh vang lên

- Kinga vùng dậy khỏi giường, giật dây cáp monitor

theo dõi bệnh nhân, giật kim luôn tĩnh mạch, bất chấp bất kỳ ai, bất kỳ cái gì, lao thẳng ra cửa đi cứu con.

Bác sĩ đã gọi điện cho cảnh sát, hai nữ y tá và nhân viên phục vụ phòng tìm cách giữ người đàn bà điên, tay run run cô y tá trưởng kịp cho nữ bệnh nhân uống thuốc an thần loại mạnh trước khi người này vùng ra khỏi tay mấy cô nhân viên, lao thẳng ra cửa khóa mã số. Kinga giật mạnh tay cửa một lát, la hét như bị quỷ ám rồi khóc nức nở, người nàng tụt dọc theo chân tường và sau chót Kinga ngồi xổm, co ro dưới nền nhà, nom y như một bào thai, và nàng chết lặng.

Cảnh sát đến khi nàng đang như vậy.

Hai viên cảnh sát từng trải dựng tóc gáy khi nghe Kinga trả lời những câu hỏi đầu tiên.

- Chị vừa nói cái gì vậy? Chị nhắc lại xem nào, - viên cảnh sát trẻ hơn yêu cầu, hy vọng mình vừa nghe sai.

Kinga, Kinga-bình thường, bỗng dưng tỉnh táo một cách đáng sợ, tỉnh táo đến đau lòng, tỉnh táo đến điên loạn:

- Tôi đã giấu con gái mới sinh được hai tuần của tôi ở trong rừng. Tôi đặt nó trong một cái hố, dưới gốc cây, rồi phủ lá lên trên. Tôi van các anh, tôi lạy các anh, các anh hãy đi tìm con tôi giúp tôi. Có khi nó còn sống, có khi nó...

Hơn một trăm cảnh sát được điều động khẩn cấp từ những đồn lân cận lao vào cuộc tìm kiếm đứa bé. Dân chúng vùng lân cận được báo động cũng tham gia tìm kiếm. Tham gia tìm kiếm còn có những người láng giềng của Kinga và các bạn bè của nàng. Suốt hai ngày hai đêm, mặc dù khả năng tìm thấy đứa bé còn sống chỉ còn nhỏ nhoi như một phép màu, mấy trăm con người ra sức lùng tìm từng mét rừng ngoại ô thành phố Bydgoszcz, cho đến khi người ta mò được từ dưới sông, nơi cách chỗ chiếc Ford tông vào Kinga vài trăm mét, chiếc chăn len mà bố mẹ Kinga bị sốc mạnh khi nhận ra là chiếc chăn len của bé Ala, còn viên thanh tra phụ trách điều tra vụ việc đi ngay đến khoa tâm thần, nơi mẹ của đứa bé đang ở trong trạng thái nửa sống nửa chết, với giọng nói lịm dần vì tức giận và kinh tởm, báo cho người mẹ biết rằng:

- Chị không giấu con đâu, chị đã dìm nó chết.

Kinga nhìn Aska bằng đôi mắt nom y như hai cái lỗ đen ngòm trên gương mặt trắng bệch màu tường.

Một hồi lâu cô nhà báo không thốt nổi nên lời. Rốt cuộc cô nàng xúc động nói:

- Chị làm như vậy hả? Chị ném con xuống sông hả? Với tôi chị có thể nói thật.

Kinga lắc đầu.

Tôi giấu nó trong cái hố dưới gốc cây.

- Người ta có thể tìm thấy nó! Người ta có thể tìm thấy nó! Dù chỉ là... - “thi thể”, cô nhà báo định nói nốt, nhưng không thể nói ra hai từ này đối với đứa bé mới sinh chưa đầy hai tuần!!!, đơn giản là những lời như vậy không thể thoát ra khỏi miệng cô nàng. - Kinga, chị làm vậy thật hay sao?! Chị dìm chết con thật à?!

- Không!!! - Người đàn bà vùng đứng dậy, hai tay nắm chặt, mắt long sòng sọc. - Tại sao tôi lại phải nói dối nào?! Tại sao?! Để tránh bị kết án chăng?! Tôi đã van lạy người ta: hãy xử và kết án tôi đi! Tôi đáng bị ngồi tù! Tù chung thân! Tôi đáng bị án tử hình! Các người hãy làm đối với tôi cái tôi đã làm đối với Alusia! Chôn sống! Tôi đã van xin như vậy tại đồn cảnh sát, với ủy viên công tố và trước tòa. Chị hãy đi mà kiểm tra các văn bản, nếu chị không tin! Tôi đã thú nhận tất cả và tôi đã yêu cầu kết án tôi, vì tôi đáng bị trừng phạt như vậy! Việc gì tôi phải nói dối chị cơ chứ?!

Aska không tìm được câu trả lời.

Cô nhà báo tin là Kinga nói thật.

Đứng ngoài hành lang nghe hết mọi chuyện, Czarek cũng biết như vậy. Và gã nắm chặt tay giống như Kinga, để khỏi lao vào phòng, thu hết sức lực dấm vào mặt Kinga vì những gì nàng đã làm đối với đứa con của nàng. Và cũng là con của gã.

Thay vì như vậy gã bước vào phòng, hỏi giọng lìm dìm vì căm phẫn:

- Kinga, sao em lại có thể, lại có thể làm như vậy đối với anh?

Trước khi Kinga kịp trả lời, Aska nhảy một bước đến đứng cạnh người đàn bà. Cô nhà báo chộp lấy ngực áo của gã đàn ông và bằng sức mạnh phi thường sản sinh từ lòng căm thù y hệt của gã, Aska giũ gã vào bờ tường.

- Nhà người hả? Nhà người, đồ khốn nạn hả?! Nhà người ở đâu khi Kinga sinh đứa con của nhà người?! Nhà người có túc trực bên chị ấy hay không nào? Nhà người có giữ tay chị ấy hay không nào? Nhà người ở đâu khi chị ấy bị điên? Nhà người có để lại ít ra là số điện thoại của nhà người để chị ấy có thể gọi nhà người đến trợ giúp hay không nào?! Không chứ gì! Biết tin Kinga có thai nhà người quẳng tiền vào mặt chị ấy bắt phá thai rồi nhà người cao chạy xa bay sang tận bên Úc hay lên Mặt trăng! Đúng vậy không nào?!

- Đọc được sự khẳng định trong hai mắt Czarek, cô nhà báo với thái độ khinh bỉ buông gã ra, đoạn chùi tay mình vào áo sơ mi của gã. - Cho nên không bao giờ nhà người được hỏi câu này nữa nhé. Tay nhà người đã nhúng máu con gái của chính mình đến tận khuỷu rồi đó. Còn khủng khiếp hơn cả Kinga. Đồ hèn nhát, đồ khốn nạn. - Aska mắng nhiếc gã đàn ông

không thương tiếc, đoạn lại ngồi xuống bên bàn khóc nức nở. Cô gái Aska Reszka sắt đá, người trông chờ những tư liệu lạ kỳ, ngồi khóc như một đứa trẻ, tại vì... Kinga là người cuối cùng trên Trái đất có thể gặp nỗi bất hạnh như vậy.

Lúc này.

Kinga ngồi bên cạnh, đầu gục xuống, mắt long lanh nhìn.

Vai gù, móng tay gãy nát, khi hàng tháng Kinga phải đào bới, tìm kiếm con gái ở trong rừng. Tìm kiếm một thứ gì đó còn lại của con mình. Thứ nàng có thể đem chôn cất...

Im lặng bao trùm.

Kể nốt câu chuyện của mình, Kinga phá tan bầu không khí im lặng

Gia đình không bao giờ tha thứ cho tôi chuyện này. Không hiểu nổi - cũng như người bình thường không ai hiểu nổi chuyện này - tại sao trong não bộ của người mẹ trẻ bình thường, hạnh phúc, lại có thể nảy sinh những ý nghĩ kỳ quặc "Chú ý, báo động đỏ!", hoặc "Chú ý, chiến tranh, cứu đứa bé!", hoặc "Chú ý, cháy nhà, bế con nhảy qua cửa sổ!", và... và người mẹ này hành động theo ý nghĩ của mình. Người đàn bà cách đây một hoặc hai ngày vẫn còn bình thường, bây giờ làm cái mà não bộ tật bệnh, điên rồ

vì sợ hãi xui khiến. Vì sự sống của đứa con, để bảo vệ đứa con, mà hóa ra lại giết... con.

Người ta biết, có một căn bệnh gọi là trầm cảm sau sinh, người mẹ vừa sinh nở thay vì bay trên đôi cánh của tình yêu và tràn đầy hạnh phúc, lại chìm trong nước mắt, không còn đủ sức đứng dậy khỏi giường, không muốn chăm sóc đứa con sơ sinh. Trước những người thân quen, hoặc những người láng giềng, gia đình rất khó bảo rằng, con gái hoặc con dâu nhà chúng tôi đang ca "chị biết không, điệu nhạc blues của đàn bà, một mới thời nay", tuy nhiên xã hội đã ý thức được sự tồn tại của bệnh trầm cảm sau sinh. Gia đình đồng ý đưa bệnh nhân đi khám tâm thần, uống thuốc chống trầm cảm, thậm chí đưa đi điều trị tại bệnh viện. "Marta, Magda hoặc Malgosia đã đi an dưỡng, còn đứa bé ở lại với chúng tôi, con gái của chúng tôi bị suy nhược, nó phải bồi bổ sức khỏe".

Tuy nhiên không ai hiểu được, bệnh tâm thần sau sinh là gì, và nó nguy hiểm chết người như thế nào đối với người mẹ và đứa con mới sinh. Một cái gì đó bất thành linh xuất hiện, không báo trước và phát triển nhanh như chớp. Cái mà người đàn bà đang lên cơn điên chẳng thể hiểu nổi, cũng không biết gọi tên - "Lạy Chúa, lấy đâu ra cái gọi là Kaliningrad?!" - và chắc chắn chị ta không thể khẳng định điều này - "Người ta bảo tôi là con điên và giam vào trại tâm thần, vậy lúc đó... còn đứa con thì sao đây?! Đang có báo động đỏ, chiến tranh, cháy nhà cơ mà!!!"

Tôi đã tìm cách. Tôi đã tìm cách nói rằng tôi muốn yêu cầu được giúp đỡ, khi tôi vẫn còn nghĩ thấu đáo trong đầu, nhưng không một ai tin tôi, thậm chí không một ai nghe tôi. Không một ai muốn nghe câu “chúng định bắt cóc Alusia mang đi Kaliningrad, đem bán cho người ta lấy tạng”. Ở địa vị chị, chị có tin không nào? Cho đến hôm nay, cho đến khi tôi chưa kể cho chị nghe câu chuyện của tôi - không tin chứ gì.

Thông qua việc vô ý thức trước mối đe dọa này, thông qua việc thông đồng không chịu lắng nghe, chị biết không, hàng năm có bao nhiêu chị em phụ nữ phải chịu cảnh địa ngục như tôi? Bác sĩ Izbicki đã nói với tôi: khoảng ba trăm. Và chị có biết không, có bao nhiêu người trong số họ đã giết con mình hoặc giết chính mình, hoặc giết cùng một lúc cả mình cả con? Mười lăm.

Mười lăm mạng người. Mười lăm thảm họa đối với con người.

Chỉ tại vì hormon làm mẹ trong não bộ đặt “tay quay” không phải về phía cần đặt...

Bố mẹ tôi đã chạy trốn, thậm chí tôi cũng chẳng biết họ chạy đi đâu, trước sự lên án và khinh bỉ của cộng đồng đối với bố mẹ của kẻ tự giết con mình.

Một người hàng xóm nào đó đã viết bằng bình xịt lên cánh cửa nhà tôi dòng chữ CON GIẾT NGƯỜI.

Và người này có lý: Đúng là tôi cảm thấy như vậy. Tôi đã giết con tôi và tôi chẳng có gì để mà tự bào chữa cho mình...

Aska ngáng đầu.

- Kinga, chị ngu si! Chị điên độn! Chị không quảng Ala xuống nền nhà vì nó la hét om sòm, và chị không bóp nát họng con khi chị đập đầu nó vào bậc cửa rồi mà nó vẫn sống. Chị cũng không hút thuốc để xả căng thẳng, không vui thi thể đứa con dưới đồng gạch vụn, sau đó chị không đến rạp chiếu bóng xem phim giật gân, và chị không nhuộm tóc màu hồng làm dấu hiệu để tang. Theo chỗ tôi được biết, tại nhà thương điên người ta đã phải trói chị vào giường và canh chị cả ngày cả đêm, vì chị cứ tìm cách tự tử. Tám lần, đúng không nào? Đúng chứ gì. Chị - khác với người mẹ của Przemek hai tuổi - không đá vào bụng Alusia cho đến khi nó bị dập gan và chết trong đau đớn, vẫn còn mím môi mím lợi. Chị không úp túi nilon vào đầu con và không làm cho nó bị chết ngạt trong vòng năm phút như cái mũ khố nạn, mẹ của Grzes, kẻ sau đó đã nhét thi thể đứa con dưới đi văng để ngủ với người tình ở bên trên. Chị không đánh đập tàn nhẫn ba đứa trẻ chị được giao để nuôi nấng, dạy dỗ và chị không hành hạ đứa trẻ tiếp theo khi ban cứu tế xã hội chưa phát hiện ra: "Hình như có chuyện gì đó không bình thường!". Chị không dùng búa đánh đòn con trai của mình, chỉ vì nó không biết buộc dây giày. Chị đừng... Chị Kinga, chị đừng nên so sánh mình với những kẻ khố nạn đó!! Không có gì gần bó chị với bọn chúng cả, chị hiểu chưa, không có gì!!!

- Đúng, - Kinga nói, - tuy nhiên vẫn có cái gắn bó: con cái. Con cái của chúng ta - của tôi và của bọn họ - chúng không còn sống. Không có sự khác biệt nào...

- CÓ SỰ KHÁC BIỆT ĐÓ, VÌ CHỊ HỐI HẬN VỀ NHỮNG GÌ CHỊ ĐÃ LÀM, CÒN HỌ HỐI HẬN LÀ HỌ ĐÃ ĐỂ CHO MÌNH BỊ BẮT !!!

Aska thét lên như vậy rồi ngã vật xuống ghế, ngạt thở. Kinga không còn chứng cứ nữa.

Mặt tái mét Kinga ngồi một hồi lâu, nhưng nàng bình tĩnh, còn cô nhà báo biết rằng, điều mình vừa nói chẳng thể biện minh được cho người đàn bà này. Đằng nào Kinga cũng cảm thấy nàng có tội và nàng sẽ mắc tội cho đến ngày nàng nhắm mắt xuôi tay. Rốt cuộc Kinga đứng dậy, đi vòng quanh bàn, lại quỳ trước Aska, nắm chặt hai bàn tay run run của cô nhà báo trong đôi bàn tay lạnh như đá của mình, rồi yêu cầu:

- Chị kể lại đi. Chị hãy kể lại từng lời nói của tôi. Biết đâu câu chuyện của tôi sẽ cứu được, cho dù chỉ một người mẹ, cho dù chỉ một đứa con. Mong rằng cái chết của Alusia sẽ không uổng phí. Chị hãy kể lại đi.

Xúc động một hồi lâu, rốt cuộc Aska nói:

- Tôi sẽ làm như vậy.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cô nhà báo ngượng ngùng thú nhận:

- Chị Kinga, tôi sẽ kể lại từng lời của chị, vì tôi đã ghi âm toàn bộ những lời chị nói.

Kinga nhếch miệng cười.

- Tôi biết. Máy ghi âm của chị đang treo lủng lẳng bên dưới áo hờ cổ của chị kia kìa.

Aska lắc đầu, nhìn xuống dưới. Quả vậy, cô nhà báo xúc động vì câu chuyện của Kinga đến nỗi quên giấu kín máy ghi âm, tuy nhiên Kinga không tỏ ra bực mình.

Hai người đàn bà đứng dậy.

Czarek nhắc lưng khỏi bờ tường.

Chẳng còn gì để nói nữa.

Đã đến lúc họ ra về: Aska và Czarek, khi cô nhà báo nhìn Kinga đang đứng ngoài phòng phụ, mắt vô cảm nhìn vào chỗ nào đó bên trên đầu hai người.

- Kinga, chị sẽ không làm điều gì đó ngu xuẩn chứ? Chị sẽ không tìm cách... chứ chị?

Người đàn bà nháy mắt, cái nhìn của nàng xoáy thẳng vào cô nhà báo vừa hỏi, đoạn nàng lắc đầu.

- Chị có thể yên tâm. Tôi vẫn còn cái gì đó trong đời cần phải làm.

Aska cố gắng nở nụ cười, nhưng có lẽ nụ cười này của cô nàng đã không xuất hiện. Cánh cửa căn hộ nhỏ khép lại đằng sau lưng hai vị khách.

Khi đã ra ngoài phố, cô nhà báo chộp mạnh tay áo khoác của Czarek.

- Anh có bốn phận phải chăm sóc chị ấy, anh biết không, đồ khốn nạn? Anh đang mắc nợ, nếu không Kinga thì đứa con của anh.

Gã đàn ông bực mình đến nghẹt thở, không trả lời, đoạn gã bỏ đi không thèm chào. Còn Aska trở về căn hộ cao cấp của mình, lôi ra chai rượu cất trong tủ và uống cho đến khi say không biết trời đất là gì. Khi tỉnh rượu thì cô nhà báo đã có thể bình tĩnh nghe lại toàn bộ băng ghi âm...

Tôi có cái đó rồi! Tôi có cành Nguyệt quế bằng Vàng trong túi áo rồi! Lần đầu tiên tôi cảm nhận tôi đang làm, nghĩa là tôi đang viết, một cái gì đó vĩ đại! Cái sẽ được bán với số lượng lớn như thiên hà, vĩ đại như vũ trụ! Và cái món hàng này chỉ có từ hấp dẫn trở lên mà thôi. Cụ thể là tôi sẽ kể lại câu chuyện tôi thân quen Kinga, từ khi tôi gặp chị ở nhà chứa rác, và tôi sẽ kết thúc câu chuyện bằng lời tự thú của chị được tôi ghi âm lại. Chi tiết đến từng lời.

Sau đó, tôi sẽ bán bài này cho tờ báo nào trả tôi đắt giá nhất, rồi tôi sẽ ăn chia với Kinga theo tỷ lệ năm mươi năm mươi. Chị ấy đáng được hưởng như vậy. Chị ấy xứng đáng được hưởng một cuộc sống bình thường và bình yên, vì người đàn bà này đã thực tâm sám hối. Ít ra là tám lần chị tìm cách tự tử. Chị đã làm việc này như thế nào? Thú thực tôi không muốn nghĩ về chuyện này.

Lại còn liệu pháp sốc điện mà người ta đã điều trị cho chị - chết thật, thế kỷ hai mươi mốt rồi mà vẫn còn sử dụng liệu pháp sốc điện ư?! Hình như Kinga chẳng cảm thấy gì vì lúc đó người ta gây mê cho chị, nhưng tôi thì tôi xin kiểu... Họ gắn điện cực vào đầu bệnh nhân, nhiều lần gửi điện kích thích cho bệnh nhân và biết đâu Kinga chỉ còn là một cái xác! Nhưng như thế có khi lại không phải là điều xấu đối với người đàn bà này, vì chị ta sống với ý thức rằng, Kinga-báo-động-đồ đã giết - bằng chôn sống - đứa con gái yêu thương của mình?!

Tôi bực...

Có lẽ tôi là kẻ mắn phúc, tôi phá thai và tôi chẳng bị làm sao cả, kể cả nếu tôi không thích và không yêu đứa con này. Tôi...

Tuy nhiên, chẳng hiểu tại sao có tới tám lần tìm cách tự tử mà vẫn không thành công.

Kinga chờ đợi.

Ra bộ cuộc đời chẳng có gì thay đổi, ít ra từ thứ Tư tuần trước: Kinga đi làm, nàng ở công ty cho đến tận đêm muộn, lúc về nhà mệt bở hơi tai, học được tính tần tiện của Kacper nhớ thương, nàng chỉ ăn những gì có trong tủ lạnh, còn nếu nàng mà quên không mua thực phẩm - nàng chẳng hề coi trọng việc ăn uống - thì nàng chẳng ăn gì, chỉ tắm táp qua loa, rồi toàn thân mệt

lũ lẫn ra giường, ngủ như chết ngay sau khi đặt đầu xuống gối.

Tuy vậy nàng vẫn căng thẳng đợi chờ cái gì đó, cái rồi sẽ phải xảy ra.

Thứ Năm đầu tiên nàng không đi vào rừng nữa, nàng đã thắng chính mình, thắng cái sự bó buộc điên rồ và hầu như nghiện ngập này, thay vào đó nàng kể lại toàn bộ câu chuyện cho hai người. Và họ là ai! Cô nhà báo với đôi mắt đói như mắt cá mập và người cha của đứa con gái bị nàng, Kinga, giết chết.

Chuyện này chẳng thể trôi qua mà không có dư âm. Chuyện này phải có kết cục. Hoặc nàng sẽ bị trừng phạt, hoặc nàng sẽ được ban thưởng vì sự chân thành tuyệt đối của mình. Chỉ còn có việc chờ đợi.

Và Kinga đã đợi chờ.

Czarek đến hai lần. Họ ngồi. Họ im lặng.

Qua cái nhìn băng quơ, đôi má hóp và đôi mắt quầng thâm, nàng nhận ra, gã đang lấy làm tiếc, đúng rồi, gã rất lấy làm tiếc là đã quen biết Kinga. Rằng sau vụ chữa hoang đầu tiên, vụ chữa hoang đã được giải quyết một cách êm thấm, gã không thể yên tâm và gã đã quay trở lại... Aska nói có lý: gã là kẻ đồng phạm trong cái chết của Alusia. Gã đã lấy làm tiếc khi biết

được chuyện này... Kinga hài lòng về việc gã đã không biết nàng ẩn náu ở nơi nào?!

Lần nào cũng vậy, nàng chia tay gã mà không hề luyến tiếc và không yêu cầu gã lại đến thăm. Nàng biết đằng nào thì rồi gã cũng sẽ lại đến. Vì gã thấy mình có lỗi. Về cảm giác tội lỗi, thì nàng, Kinga, biết rõ đến từng chân tơ kẽ tóc. Đề tài này nàng có thể giảng dạy tại trường đại học, cho dù bác sĩ Izbicki mà nàng đến khám tư đã nhắc lại điều ông đã nhiều lần giảng miễn phí cho nàng, xem nàng là bệnh nhân của bệnh viện tâm thần:

- Chị Kinga này, chị hành động trong trạng thái biến đổi của ý thức. Chúng ta hãy giả thiết chị đã có hai tính cách. Người bị tâm thần phân liệt không thể chịu lỗi về việc mà cái tôi thứ hai của người này làm, cũng giống như người này không chịu trách nhiệm về hành vi của một người hoàn toàn xa lạ! Chị có hiện diện ở đó, ở trong rừng, với con gái đầu nào! Kể cả nếu chị có hiện diện, thì cũng chỉ là vì chị muốn cứu con gái như mỗi người mẹ thương con đều làm như vậy, mỗi người mẹ có con bị kẻ khác tìm cách bắt cóc và đem bán cho mafia, đúng không nào? Tôi đề nghị chị hãy nói, nếu quả thực có mối đe dọa như vậy, thì chị có làm tất cả, làm tất cả để cứu Alusia?

- Cháu có thể tự giết mình chứ không phải giết con gái, - Kinga giọng nghẹn ngào, nói.

- Đó là chị nói bây giờ, sau hai năm, kể từ ngày những sự cố đó xảy ra, thế nhưng lúc đó, khi chạy vào rừng để trốn quân cướp... Chị khả dĩ làm được gì nào?

Kinga không tìm được câu trả lời.

Nàng không muốn tìm câu trả lời vì có lẽ nàng sẽ phải nói: "Cháu có thể giấu con thật kỹ và tìm cách đánh lạc hướng quân cướp đang truy lùng".

Câu nói này có thể rửa sạch tội lỗi trong lương tâm nàng. Nàng không thể trả lời như vậy được. Cho nên nàng im lặng. Bác sĩ gỡ và lau mắt kính với vẻ mặt ưu tư.

- Chị Kinga này, - bác sĩ nói chậm rãi, - nếu chị chỉ ra quân mafia Kaliningrad, những kẻ lúc đó truy lùng chị, khiến chị phải giấu Ala và dẫn đến hậu quả là con chị tử vong thì tôi xin thế với chị là tôi sẽ làm tất cả những gì có thể trong khả năng của mình để chúng bị phát hiện, bị bắt và bị trừng phạt.

Kinga ngược mắt nhìn. Ông ta định chế nhạo nàng, hay...?

- Làm gì có bọn chúng đâu. Chúng chỉ là sản phẩm từ não bộ tật nguyền của cháu mà thôi, - nàng nói nhỏ, hiểu bác sĩ muốn gì.

- Cho nên chị mới không bị kết tội, vì Kinga, người đã giấu đứa con trong cái hố bên trên có phủ rêu và lá rừng, cũng chỉ là sản phẩm của óc tưởng tượng rất đáng sợ của chị mà thôi.

Chuyện xem ra logic. Sao lại có thể dễ dàng đồng ý, xóa tội và cho qua. Giá như không có một sự thật: Alusia là hoàn toàn có thực, cái chết của đứa bé do bàn tay của người mẹ cũng là sự thật. Và không thể thay đổi điều này. Hoàn toàn không. Không có một sự biện minh nào là hợp lý cả. Bác sĩ biết điều này. Nàng khỏi cần nhắc lại. Tuy nhiên Kinga lại hỏi chuyện khác, chuyện nàng rút ra từ cuộc trò chuyện với Aska khiến nàng không yên tâm:

- Với những kẻ... - thật đau lòng khi nói ra những lời này - ... giết người khác thì thế nào? Bạn gái của cháu, nữ nhà báo, người sẽ kể lại tất cả, đã nói rằng, cháu hối hận với việc cháu đã làm, nhưng những người đàn bà khác thì hối hận vì họ đã để cho mình bị bắt. Thưa bác sĩ, ông là người được tòa mời đảm đương vai trò phản biện chuyên môn, cách đây hai năm bác sĩ đã khám bệnh cho cháu, và chắc ông cũng đã trò chuyện với nhiều người khác. Họ cảm nhận thế nào? Những người mẹ giết con mình? Làm sao họ có thể sống chung với điều này?

Bác sĩ Izbicki nhìn gương mặt nhợt nhạt của người đàn bà trẻ, ông im lặng một hồi lâu. Rốt cuộc ông nói:

- Nhà tù đầy rẫy những kẻ giết người vô tội. Mỗi người trong số họ đỉnh ninh - kể cả những người mẹ chủ tâm giết con mình, có khi rất tàn bạo - ai cũng mắc tội, chỉ có họ là không. Chị Kinga yêu quý, chị mà biết

được tại sao họ có thể phủ nhận một cách trắng trợn chỉ để nhằm trốn tránh bị trừng phạt... Làm sao họ có thể thản nhiên, không chút cắn rứt lương tâm, kể lại những gì họ đã làm đối với những đứa con của mình, chỉ vì chúng không vâng lời, chúng làm ồn, hoặc đơn giản là chúng sinh ra ngoài ý muốn... Lắng nghe những lời khai như vậy, các nhân viên cảnh sát hoặc các công tố viên, những người đã lấy cung không chỉ một lần, lắm khi ứa nước mắt. Trong khi kẻ giết người, kẻ đốt trẻ sơ sinh bằng thuốc lá, rất dăm, thậm chí không thèm chớp mắt lúc khai tội, còn khi đứng dậy thì bảo rằng, “tôi không nhận tội”... Bạn gái của chị là một người thông minh, vì đã nắm bắt được cái thực chất nhất, tuy nhiên tôi không thích việc cô ta sẽ viết một bài báo về tấn thảm kịch mà chị đã phải nếm trải. Liệu chị có hiểu cô nhà báo này tới độ có thể tin tưởng? Liệu ý định của cô nhà báo này có trong sạch, hay là chẳng qua cô ta cũng chỉ muốn có một bài báo giật gân để đăng trên trang nhất các báo lá cải?

- Chị ấy viết bài này cho những người đàn bà khác, những người có thể sẽ gặp hoàn cảnh tương tự như cháu. Nếu như nhờ bài báo này chúng ta có thể cứu vớt được, dù chỉ một đứa bé... Thưa bác sĩ, bác sĩ có cho đó là một lý do quan trọng không ạ?

- Tôi cho rằng chị vẫn chưa sẵn sàng cho cuộc đối đầu tiếp theo với cộng đồng đang đợi chờ những trận

đấu mới. Cách đây hai năm, khi một nửa thành phố Bydgoszcz muốn hòa nhau hành quyết chị, rồi sau đó hành quyết ông thẩm phán, người đã xử chị trắng án, những bức tường của bệnh viện tâm thần đã che chở chị, còn khi đó chị rất giống một tàu lá, tôi ví von bằng hình ảnh, hơn là một con người. Bây giờ chị đang hoàn toàn tỉnh táo, nhưng thiên hạ vẫn thế, không hề thay đổi, dù chỉ là chút xíu. Chẳng hạn, tại sao cô nhà báo lại viết về con người chị một cách nhẹ nhàng, nương tay, trong khi có những người chỉ hiểu độc một điều: Kinga K. đã giết con mình cho nên bị người đời khinh bỉ. Khi chị tạm đứng dậy được thì chị đã ra sức làm lại cuộc đời mình, chị thuê nhà để ở, chị quay về làm việc tại công ty... Tại sao chị lại dám mạo hiểm để bị mất tất cả cơ chứ? Chị không thể đợi độ nửa năm, thậm chí một năm nữa hẵng công khai kể lại chuyện này hay sao? Đợi cho tới khi tâm trí chị hoàn toàn khỏe mạnh, chị sẵn sàng hứng chịu làn sóng lên án và căm thù về những gì hiện nay người ta chưa hiểu?

- Thưa bác sĩ, vấn đề không phải là cháu, - Kinga trả lời ngay mà không cần suy nghĩ, - vấn đề là người đàn bà tiếp theo, người đàn bà mà hôm nay hoặc ngày mai có thể bị bệnh tâm thần như cháu và làm chuyện cháu từng làm. Cháu không thể chần chừ dù chỉ là một phút, bác sĩ có hiểu cháu không? Cháu không muốn đọc trong tờ báo ngày mai: "Một người mẹ bế trong tay đứa

con gái mới sinh được hai tuần nhảy từ tầng mười tự tử”. Thú thực cháu không muốn lại có thêm một cái chết nữa!

Vị bác sĩ chăm chú nhìn gương mặt người đàn bà qua đôi tròng kính. Ông nhìn thấy lệ trào trong khóe mắt nàng, ông nhìn thấy đôi môi run run của nàng và ông không nghi ngờ chút nào về sự chân thành của những lời được nói ra từ miệng nàng. Ông hiểu nàng tới độ ông có thể trả lời:

- Chị Kinga này, tôi nghĩ, và tôi lại sẽ thật lòng một cách tàn nhẫn rằng, đó lại là một hình phạt mà chị tự chuốc vào thân. Sáu tháng tại khoa tâm thần của chúng tôi là quá ít, quá ít những vụ toan tự tử, tự gây thương tích và tự cáo buộc mình. Quá ít những kẻ lang thang trên đường phố, đói lả, bị người đời khinh bỉ. Cho nên chị, tay không vũ khí, dám xuất đầu lộ diện trước đám đông và đòi được xử tội bằng ném đá hội đồng. Cô bạn nhà báo của chị sẽ là người đầu tiên ném đá giết chị. Tôi không thích điều này với tư cách là bác sĩ của chị và vì tôi là một con người, vì tôi lo, đây là tôi nói hoàn toàn nghiêm chỉnh đấy nhé, cho sự an toàn của chị. Bài báo này vẫn chưa được đăng tải. Chị có thể rút lại sự đồng ý của mình. Tôi thiết tha đề nghị chị...

Kinga nhận ra trong ánh mắt của bác sĩ Izbicki mối quan tâm chân tình, như ông đã nói: của một bác sĩ,

của một con người, và nàng có thể làm sớm hơn vài ngày điều ông yêu cầu. Tuy nhiên... - và cả điều này nàng cũng đâu có nói với bác sĩ, có thể ông đã linh cảm chẳng? - đúng là, vào ngày thứ Năm, ngày thứ Năm đầu tiên của tháng, nàng đã không đi tìm Alusia, nàng đã từ bỏ con gái, phản bội con mình, hoặc có thể nàng đã mất cơ hội tìm thấy con gái, và bác sĩ đã khiến Kinga tự dằn vặt mình khi ông có lý - nàng đã tự kết tội mình về việc làm này. Đó là điều không hợp lý, người đàn bà nhận ra một phần trí tuệ của mình ở đó, và có lẽ vì thế mà nàng đã không thú nhận nàng đã làm như vậy với bác sĩ. Ông đã có thể có toàn quyền giữ nàng ở lại bệnh viện, nhốt nàng ở đó thêm nửa năm nữa, tuy nhiên Kinga thứ hai, Kinga vẫn tiếp tục tìm cách tự tử biết rằng, nàng hành động đúng.

- Cháu tin Aska, - Kinga nói thành tiếng. - Chị ấy đã bị sốc mạnh khi nghe câu chuyện của cháu. Cháu tin rằng, nếu cháu có thể kể rõ ngọn ngành câu chuyện này cho một người nào đó, thì người đó chỉ có thể là bạn gái của cháu mà thôi.

Bác sĩ dang rộng hai tay tỏ vẻ bất lực.

- Cầu Chúa che chở chúng con trước những người bạn. Còn với kẻ thù thì chúng con tự mình đối phó được.

Kinga mỉm cười, cho dù nụ cười này không vươn tới được đôi mắt buồn, rồi nàng chia tay với bác sĩ, không

hẹn gặp lần sau. Nàng nghĩ bụng, nàng không còn cần cho một cuộc gặp như vậy nữa.

Aska đã bác bỏ chuyện khôi hài về một việc tốt - cô nhà báo dám chắc như vậy. Biết được địa điểm gây tội ác của Kinga là khu rừng ngoại ô thành phố Bydgoszcz, Aska đi tới đó, nơi dân chúng vẫn còn nhớ như in những cuộc tìm kiếm đứa trẻ sơ sinh bị chôn sống.

- Chị có tưởng tượng nổi, mẹ đẻ mà dám chôn sống đứa con của mình hay không nào?!

- Đối với những người mẹ như vậy, trên thế giới này hoặc trên bất kỳ thế giới nào cũng vậy thôi, không có hình phạt nào khác ngoài một phát đạn bắn vào đầu! Một phát đạn bắn vào đầu! Hoặc là chôn sống như chôn một con chó cái, bởi vì tại sao lại có một người mẹ nhẫn tâm chôn sống con mình!

- Và chị hãy hình dung - cuộc phỏng vấn này sẽ đăng trên báo nào? - rằng tòa án đã cho người mẹ này được trắng án! Với cái cơ đây là một người đàn bà điên! Điên hay không điên cũng cần phải cho con mẹ này một nhát xẻng vào đầu, rồi hất nó xuống hố cho khuất mắt, chứ đừng để xã hội phải nuôi sống con mẹ giết người...

- Người đàn bà này từng sinh sống ở đâu? Tôi sẽ

không nói cho chị biết đâu, nhưng tôi biết ở một nơi tại vùng Smukula⁽¹⁾.

Cho nên Aska đã đi tới “một nơi nào đó tại vùng Smukula”, và ở đó những người hàng xóm sẵn sàng hỗ trợ điều tra cũng có những lời nhận xét y như những người cùng quê trước đó của họ, họ chỉ cho cô nhà báo ngôi nhà của gia đình Kinga Krol, hồi đó vẫn còn gọi là Kinga Drabicz, và không tiếc lời bình phẩm.

- Một gia đình tử tế là vậy, gia đình nhà Drabicz... Hồi đó Kinga cũng là một cô gái dễ thương và tốt bụng.

- Một con người hiền lành, trầm lặng! Có ai nghĩ cô gái vô tội này lại dám làm cái việc thất đức như vậy.

- Chị hỏi chúng tôi đã tìm kiếm đứa trẻ này bao lâu ư?! Hai ngày liền đó chị ơi, chúng tôi cùng cảnh sát và lính cứu hỏa tìm kiếm kỹ từng mét rừng. Chúng tôi quan sát kỹ vị trí từng tảng đá, từng gốc cây...

- Thật là đáng tiếc, thật đáng tiếc cho một đứa bé... Nhưng cả gia đình họ nữa cũng thật là đáng tiếc. Cả nhà xấu hổ đến mức không có lỗi mà chui chỉ vì cô con gái... Suốt cả tháng trời họ không dám nhìn mặt hàng xóm, cho đến khi họ bỏ nhà ra đi... Đi đâu ư? Ai mà biết được?

- Chị Nowakowa có nghe nói là gia đình Kinga để lại ở bưu điện địa chỉ của mình, hình như cho tòa án,

⁽¹⁾ Vùng giáp ranh phía tây - bắc thành phố Bydgoszcz, Ba Lan.

phòng khi có trát hầu tòa, chị nhà báo ơi, chị biết không, con gái của họ phải ra hầu tòa vì tội giết con và cái tòa án chết tiệt - xin lỗi chị nhà báo, vì quá bức xúc, thậm chí tôi bức xúc phải tới hai năm, như tôi còn nhớ - cái tòa án chết tiệt nọ đã cho Kinga trắng án. Với cái cơ là vô thức khi gây ra hành vi tội ác.

- Còn tôi, tôi thấy cô gái này hoàn toàn tỉnh táo. Cô ta đã tốt nghiệp đại học rồi còn gì. Phải chăng cô ta chỉ già vờ điên?

- Tôi đã giúp chị được chút gì đó chưa nào? Chị hãy viết tốt về chúng tôi chị nhé, về dân vùng Bydgoszcz.

- Cả thành phố chúng tôi đã lao vào cuộc tìm kiếm đứa bé. Cả thành phố đó chị nhà báo ơi!

Trước khi Aska viết tới phần tìm kiếm Ala Krol, cô nhà báo đi tới bưu điện và bằng cách của mình cô ta đã có được địa chỉ của bố mẹ Kinga.

Tại vì Aska Reszka có sứ mạng của mình, sứ mạng này chưa kết thúc khi cô chưa hoàn thành bài báo, khi cô nhận xong giải thưởng (và tiền). Aska muốn hòa giải người bạn gái tốt nhất của mình với gia đình chị ấy. Và hai ngày sau, Aska đã đi tới vùng xa xôi, mãi tận Klodzko⁽¹⁾, nơi cả nhà bà Anna và ông Tadeusz Drabicz đang lẩn trốn thiên hạ và trước thế gian.

⁽¹⁾ Klodzko là một thị trấn thuộc huyện Klodzki, tỉnh Dolnośląskie ở miền tây nam Ba Lan.

Lẽ dĩ nhiên thoát tiên họ không muốn nói chuyện với tôi. “Không có ý kiến gì hết, không có ý kiến gì hết.” - bố của Kinga nhắc đi nhắc lại, tìm cách đẩy tôi ra ngoài cửa và đóng sập cánh cửa sau lưng tôi.

Nhưng tôi rất kiên quyết: đẩy tôi ra ngoài cửa chính thì tôi sẽ lại quay vào nhà bằng đường cửa sổ. Rất may tôi không phải làm như vậy. Tôi ra ngồi ngoài bậc thềm của ngôi nhà họ ở, và tôi cứ ngồi lì ở đó cho đến khi họ chịu cho tôi vào nhà, họ sợ con mắt tò mò của mấy người hàng xóm thích chõ mũi vào chuyện của người khác.

- Chị muốn gì ở chúng tôi nào? - Mở hé cửa, bố Kinga hỏi bằng giọng uể oải. - Chúng tôi đã nói cho các người tất thấy những gì các người muốn. Vậy chị còn muốn nghe cái gì nữa nào?

- Cháu muốn trước hết các bác nghe cháu nói cái đã. Sau đó chúng ta sẽ trao đổi, hoặc cháu sẽ ra khỏi nhà mà không nói một lời nào. Được không ạ?

Ông chủ nhà chẳng còn sự lựa chọn nào khác khi ông nghĩ rằng - và ông nghĩ đúng - tôi mà bước ra khỏi nhà thì nhất định tôi lại sẽ ra ngồi ngoài bậc thềm và lại ngồi lì ở đó cho đến khi họ chịu làm cái điều mà vì nó tôi đã đi tới đây, cho nên ông chủ bèn chỉ tay mời tôi vào một phòng khách khiêm nhường - gọi là phòng khách thì hơi quá đối với căn phòng tối tăm trong ngôi nhà cấp bốn cũ nát, căn phòng được nối với gian bếp, còn bà vợ của ông chủ cũng giọng buồn buồn hỏi tôi muốn uống cà phê hay trà.

- Cháu muốn hai bác cùng ngồi đây với cháu một lát và nghe băng ghi âm này. Tôi đặt lên giữa bàn phủ khăn nilon chiếc máy ghi âm, khi hai ông bà chủ, thở dài, lại ngồi bên bàn, tôi bật máy. Nghe những lời tự thú đầu tiên của Kinga, ông bố ôm đầu ngả ngửa người trên ghế, còn bà mẹ khẽ hét lên rồi lấy tay che hai mắt.

- Chị sẽ làm chúng tôi đau khổ bằng băng ghi âm này chắc? - Ông chủ hỏi.

- Chút xíu thôi ạ. Cháu muốn biết, hai bác có định nói gì về chuyện này. Cháu mở tiếp được không ạ?

Ông chủ xuống nước, gật đầu.

Cả hai ông bà lắng nghe cho đến hết, không bỏ sót một lời nào.

Cho đến đoạn:

“- Chị hãy kể lại đi. Chị hãy ghi lại từng lời nói của tôi. Biết đâu câu chuyện của tôi sẽ cứu được, dù chỉ một người mẹ, dù chỉ một đứa con. Mong sao cái chết của Alusia sẽ không uổng phí. Chị hãy kể lại đi.

- Tôi sẽ làm như vậy”.

Tôi tắt máy ghi âm, bố mẹ Kinga ngược đôi mắt sưng đỏ vì khóc nhìn tôi. Tôi đợi cho đến khi cả hai ông bà trấn tĩnh lại và... Và, trời đất ơi, cả hai người đề nghị tôi cho họ nói chuyện điện thoại với con gái, để được nghe giọng nói của con, để hỏi con có khỏe không, khi nào bố mẹ có thể tới thăm con và điểm tĩnh trò chuyện với nhau. Làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra với Kinga cả, thì chính họ cũng có lỗi với cái chết của đứa cháu gái chứ còn gì! Chính mẹ của Kinga đã chặn họng con gái khi chị định nói về những con quỷ đang ăn não chị, khi bà bảo:

- Con gái ơi, con nghĩ gì mà kỳ vậy hả con? Kaliningrad nào cơ?

Chính bố mẹ chị không phát hiện ra có điều gì lạ trong chuyện Kinga sợ thả con gái, dù chỉ một lát, từ cửa sổ. Họ có cảm thấy mình có lỗi không cơ chứ? Không phải với Alusia, mà với Kinga, chẳng phải sao?

Có lẽ mặt tôi bị biến sắc - tôi lại bị sốc nhẹ, lần này là do sự hạn chế hoặc sự vô cảm của họ, vì mẹ Kinga nói:

- Giá như hồi đó nó nói thẳng là nó không thích đứa con này... rằng nó không yêu Ala, không thể nuôi nấng con gái mình... chúng tôi có thể giúp đỡ nó cơ mà. Có thể nuôi cháu gái. Chúng tôi chưa già, chúng tôi đã nuôi dạy hai đứa bé, có đứa thứ ba thì chúng tôi vẫn có thể đáng được. Thế nhưng con gái của chúng tôi đã nghĩ ra những chuyện kỳ quặc để tự biện minh cho mình, rồi sau đó... sau đó nó đã làm chuyện đó. Đã có thể khá hơn giá như nó chịu cho người khác nhận Ala làm con nuôi, - bà nói tiếp với giọng nghẹn ngào rồi khóc thút thít, còn tôi bất thành linh nhận ra rằng, họ chẳng hiểu những gì Kinga vừa nói với họ, chẳng hiểu toàn bộ lời kể của nàng. Chẳng hiểu gì hết!

- Làm sao các bác có thể nuôi nổi Ala chứ? Làm sao các bác có thể bảo vệ đứa bé trước mafia Nga?! - Tôi hét to khi bị dôn vào chân tường.

Bố Kinga nhìn tôi như nhìn một con điên:

- Có lẽ chị không tin cái sự vô lý này về mafia chứ? Chẳng có mafia nào hết.

- Có đấy! Đã có trong đầu Kinga! Có mafia một cách đương nhiên, như hai bác, như Ala, như... như tất cả! Đúng rồi, Kinga bị điên, chị ấy bị hoang tưởng, thế nhưng các bác, bố mẹ của chị ấy, phải nhận ra điều đó chứ! Chị ấy đã định nói với hai bác! Chị ấy đã tìm cách...

Tôi thất vọng. Tôi ngã vật xuống ghế, dùng tay lau mặt. Nếu hai người này, hai người có thời từng ở cùng Kinga,

không ngu ngốc, không thù địch và không thích giết gân, mà không hiểu được tình cảnh của chị, kể cả bây giờ, sau gần ấy năm, và sau những gì họ đã được nghe, thì liệu những người hoàn toàn xa lạ có hiểu được không khi họ đọc bài báo?

Lần đầu tiên kể từ ngày tìm hiểu “vấn đề Kinga”, tôi cảm thấy sợ. Tôi lo ngại rằng, kể lại câu chuyện của Kinga cho toàn Ba Lan biết liệu có nghĩa lý gì không? Hay làm vậy là tôi lại càng hại chị, tuy nhiên... Kinga kể câu chuyện không phải cho chị, mà là cho người mẹ khác, người mẹ đang lâm vào tình cảnh tương tự. Phải chăng bố mẹ người mẹ thứ hai này sẽ đọc bài báo và nhận ra điều mà bố mẹ Kinga không muốn nhận ra?

Thông điệp của bài báo này là như vậy. Chính vì thế mà tôi viết. Tôi phải nhớ điều này.

- Tại sao các bác không lao vào tìm con ngay tức khắc?
- Tôi bật ra câu hỏi mình trăn trở từ mấy ngày nay, - Ngay khi người ta gọi điện cho hai bác, báo rằng Kinga bị tai nạn? Hai bác đã biết là Kinga bỏ trốn cùng đứa con cơ mà?

- Chúng tôi chẳng biết gì hết, - vẫn giọng buồn như lúc đầu, mẹ Kinga đáp. - Nó viết thư bảo rằng nó đến nhà Krzys, điều chúng tôi không tin. Nhất là lại đi vào lúc nửa đêm. Ngay từ đầu thái độ của nó y như một người điên, có kẻ đang đuổi theo một người mẹ trẻ... Nó

bỏ trốn không giấy tờ tùy thân, không ai tìm kiếm, vì thằng kia, tôi muốn nói tới thằng rể cũ, nghĩ rằng, nó đang ở với chúng tôi, còn chúng tôi thì định ninh nó đang ở chỗ chồng. Lẽ ra chúng tôi phải gọi điện... Phải đến khi cảnh sát đập cửa nhà tôi và hỏi về Ala... Chúng tôi đã cố tìm... Nhưng đã quá muộn mất rồi...

Người đàn bà rũ rượi, nhưng... tôi không thương bà ấy. Tôi bất lực. Suốt hai ngày liền không thèm quan tâm đến con gái cũng như đứa cháu gái bé bỏng của mình? Sao lại có loại người như vậy cơ chứ?

- Tại sao người ta lại dám khẳng định Ala không còn sống? Biết đâu có người phát hiện ra đứa bé và... - tôi đã định hỏi Kinga câu này, nhưng tôi không đủ can đảm - đưa ra nước ngoài. - "Đi Kalingrad", tôi nghĩ tiếp trong đầu.

- Chúng tôi đã gặp phiền toái với lũ chó hoang, - người đàn ông nói, - người ta đã tìm thấy chỗ khả dĩ Kinga... làm chuyện đó, nhưng đã sau hai ngày, trời lại mưa rào... Rồi thì lại còn cái chăn len nữa chứ. Khi ở đó tôi đã nghĩ, Kinga ném con xuống sông mất rồi. Tôi không tin chuyện đào hố và phủ rêu. Ném xuống sông, và thế là hết.

- Tadek! - mẹ Kinga hét to, nhưng thiếu thuyết phục. Bà phải hét to như vậy là vì có sự hiện diện của cô nhà báo xa lạ.

Tôi nhìn họ, hai người và... phát buồn nôn. Tôi nghĩ, tôi đã mong muốn hòa giải gia đình này. Nhằm mục đích chỉ ít là để Kinga giành lại bố mẹ của mình...

Đúng là một cuộc tàn sát.

Tôi chẳng hỏi gì thêm nữa.

Tôi chẳng thể nhìn mặt hai con người này thêm một phút nào nữa.

Tôi lạnh lùng chào họ và bước ra ngoài.

Người đàn bà đuổi theo tôi ra tới tận cổng phụ. Thôi được, lần cuối cùng tôi gọi bà ta như thế này: mẹ của Kinga.

- Bây giờ nó sống thế nào hả chị? - mẹ của Kinga hỏi.

Giá trong đầu bà ta có được, dù chỉ là bóng dáng của sự quan tâm tới con gái, người mà trong suốt cuộc trò chuyện của chúng tôi bà ta chỉ gọi là "nó", thì tôi có thể trả lời khác, nhưng bà ta hỏi câu này chẳng qua chỉ để lấy lệ, để tôi không nghĩ xấu về bà ta, giống như lúc nãy bà ta đã hét to: "Tadek!".

Cho nên tôi ngoái đầu lại, nói giọng hằn học:

- Các bác sẽ được biết mọi chuyện trên báo. Thứ Bảy tuần tới. Số cuối tuần của báo "Skandale"⁽¹⁾.

Người đàn bà khẽ rên lên, đoạn đi lom khom vào nhà.

Còn tôi...

⁽¹⁾ Xi-căng-đan.

Tôi vẫn còn một cuộc gặp nữa, cuộc gặp khiến tôi mừng không kém cuộc gặp hôm nay. Rất mừng.

Aska quyết định gặp Krzys Krol - chồng cũ của Kinga và cũng là cứu tinh nhân của mình - trong vai trò trung gian: gặp tại chỗ làm của gã. Cô nhà báo vẫn còn nhớ, trong lần gặp nhau cuối cùng, cách đây hai năm, gã làm tình đến độ cô nàng phải dùng hai chân che đậy. Bây giờ thì có lẽ gã không làm nổi như vậy vì Aska nặng hơn tới chục ki lô - và trước khi gã vung tay thì cô nàng có thể cắn vào cổ họng gã - để cho chắc ăn cô nhà báo chọn tháp văn phòng, cách xa trung tâm thành phố Warszawa, nơi Krzys Krol đang làm nhân viên của phòng phục vụ khách hàng của một công ty bảo hiểm lớn.

Với cái miệng ác hiểm và với đôi mắt đỏ lờm của mình, gã rất thích hợp với vai trò của một con bọ làm cái việc đáp trả bất kỳ kẻ nào kêu ca, khiêu nại hoạt động của công ty.

Aska quan sát vị trí gã ngồi, cô nhà báo lại đứng xếp hàng bên dưới tấm biển “KHIẾU NẠI” và kiên trì đứng đợi đến gần một giờ đồng hồ để rốt cuộc có thể ngồi vào chiếc ghế không được vững chãi cho lắm và nghe câu nói chẳng mấy mặn mà:

- Tôi nghe chị đây?

Khi ngược mắt nhìn, nhận ra Aska, mặt gã thoáng hiện vẻ bực mình.

- Cô muốn gì hả? - Gã quát, giọng nhỏ dần.

- Nói chuyện. Ngăn thôi. Về Kinga.

Gã chăm chú nhìn cô gái một hồi lâu, như thể muốn tìm cách đuổi cô ta đi, rồi sau đó gã xuống nước. Rõ ràng gã đang nghĩ, chắc Aska muốn nói chuyện trợ cấp nuôi con...

- Cô muốn biết điều gì nào? Chúng tôi đã ly dị nhau rồi. Lần cuối cùng tôi gặp cô ấy tại phiên tòa kết thúc tất cả, và chỉ ngần ấy. Nhà ở là sở hữu của tôi từ trước...

- Tôi biết, tôi biết, chị ấy không nhận được của anh một đồng zloty nào, nhưng tôi không quan tâm tới chuyện này. Khi chị ấy sinh Ala chắc anh không nghĩ là Kinga đang gặp chuyện không may?

- Nghe cái tên "Ala" mặt gã biến sắc. Rõ ràng đây từng là đề tài cuối cùng trong số những đề tài mà gã, người có họ là họ của bé gái đã bị giết, đã muốn nói chuyện.

- Thái độ của cô ấy rất kỳ cục, - gã miễn cưỡng nói sau một hồi lâu im lặng. - Không cho ai được đụng vào đứa con. Người ngoài cũng thế, người nhà cũng vậy. Lúc đó tôi nghĩ, như thế có khi lại hóa hay, vì ra vẻ yêu đứa bé này đến thế cô ta quả là một người mẹ rất chăm lo con, nhưng làm sao tôi có thể biết được chuyện gì ở

đó khi tôi chỉ đến bệnh viện có độc một lần, còn khi tôi chờ cô ấy về nhà thì cô ấy bắt tôi phải đưa ngay đến nhà bố mẹ. Phải sau này, sau tất cả mọi chuyện, khi tôi nhận được giấy triệu tập của cảnh sát và họ lấy lời khai của tôi... lẽ dĩ nhiên cô ấy có thể giả đồ là người điên. Mất cô ta long sông sọc khi có người xán lại gần con mình.

- Chị ấy có nói chị ấy sợ cái gì không?

- Cô ấy sợ tôi, - gã nói luôn. - Vì tôi đã biết đó không phải là con tôi. Dẫu sao tôi vẫn thấy tiếc bé gái này. Nó... còn nhỏ như vậy...

Người đàn ông nhìn ra chỗ khác, còn Aska cảm nhận rằng gã nói thật lòng. Gã chẳng thể nói gì khác ngoài cụm từ “nó còn nhỏ như vậy...”, nhưng với một người như Krzys Krol, một người cha ngoài ý muốn và một người cha của đứa con không phải con mình, như thế cũng đã là nhiều rồi.

Aska đã nghe tất cả những gì cô muốn nghe. Cô đứng dậy khỏi ghế, chiếc ghế thiếu chút nữa bị gãy dưới chân cô, bỗng người đàn ông hỏi:

- Cô ấy thế nào rồi? Kinga ấy mà? Đã bình thường trở lại chưa?

Cô nhà báo ngoái cổ lại, như lúc ở ngoài sân nhà bố mẹ Kinga, cô lấy làm ngạc nhiên, người đàn ông này hỏi với sự chăm lo Kinga, chứ không phải để lấy tiếng.

- Chị ấy tự xoay xở được, - Aska trả lời. - Cảm ơn.

Gã gật đầu rồi ấn nút số thứ tự khách hàng tiếp theo.

Khi ngồi bên cốc rượu vang, trong sự im lặng tuyệt đối và thiếu ảm cúng của căn hộ cao cấp, Aska cho phép mình suy ngẫm: Khi hoàn toàn cô đơn trong trạng thái bị tâm thần, người ta đã bỏ mặc Kinga vào thời điểm chị rất dễ bị xúc động, cần được chăm sóc và để ý tối đa khi là một người mẹ trẻ. Nhất là trước đó, chị đã được những người thân hết mực yêu thương. Chị là con nhà tử tế, chứ không phải là cô gái cha căng chú kiết. Chị không làm tổn thương bất kỳ ai - tất nhiên cho đến cái ngày thứ Năm bất hạnh cách đây hai năm - và nếu như có thể nói với niềm tin tuyệt đối rằng, có một người tốt, thì người đó chính là Kinga...

Uống đến cốc rượu vang thứ ba thì Aska bắt đầu suy nghĩ miên man về sự cô đơn của mình, mắt cô nhà báo rớm lệ. Ngay cả con mèo bị què một chân của cô nàng cũng không thêm đến giúp, cho dù cô nhà báo đã yêu cầu, đã năn nỉ nó. Nếu Aska mà sinh đứa con của mình thì trong não bộ của cô chắc là "Báo động đỏ!" sẽ rung chuông và có lẽ cô nhà báo sẽ về nơi chín suối trong một cái hố đào ở túp lều vườn, y như Kinga.

Không, cô nàng, Aska Reszka, có thể uống cho đến chết. Như thế đó.

Phải mãi tận gần trưa hôm sau Aska mới tỉnh rượu, cô uống vài viên aspirin, nửa cốc nước cam rồi mở máy ghi âm và cô cần mẫn ghi lại từng lời. Ghi lại toàn bộ lời kể của Kinga Krol. Ngoài phần mở đầu, phần “tô điểm” cho câu chuyện của Kinga, Aska không có ý định thay đổi bất kỳ chi tiết nào. Chỉ riêng câu chuyện của Kinga đã đủ gây xúc động mạnh và câu chuyện này cần phải mang lại hiệu quả: cứu được, dù chỉ một mạng người.

Nếu Aska mà nhầm to, thì có lẽ cô sẽ đi xe tới Khu Phố Cổ, cuốc bộ xuống đường Đông - Tây, lên cầu Slasko-Dabrowski và nhấn chìm dưới dòng sông Wisla chiếc máy ghi âm cùng băng từ lắp trong máy...

Czarek

Tôi đã cố gắng. Quả thật là tôi đã cố gắng thông cảm với Kinga và tha thứ cho nàng, tuy nhiên hình ảnh Ala mới sinh được hai tuần, con gái của tôi, bị phủ kín bởi lá rừng, đã chôn chặt trong tâm trí tôi. Hình ảnh này hiện lên trước mắt tôi, cả khi tôi ngủ lẫn lúc tôi thức. Lạy Chúa, có bà mẹ nào lại có hành vi như vậy hay không? Và có thể gọi một người đàn bà có hành vi như vậy đối với con của mình là một người mẹ hay không?

Tôi hiểu: cô ấy bị tâm thần, thế nhưng... lạy trời đất, có lẽ ở bất kỳ bệnh viện nào cũng đều có cửa cho sự sống, kể cả bệnh viện ở Bydgoszcz, đúng vậy không cơ chứ? Hàng ngàn cặp vợ chồng vô sinh đang chờ, đang đợi để được nhận trẻ sơ sinh làm con nuôi, nhất là đứa trẻ đó lại khỏe mạnh, lại xinh xắn như Alusia của tôi.

Chẳng lẽ Kinga không thể trao con cho người khác làm con nuôi được hay sao? Hay là cô ta cứ phải giết con?

Người ta giết con khi người ta bị sốc mạnh, tôi hiểu, nhưng Kinga mặt lạnh như tiền khi giết con! Đứa con này có làm khổ cô ấy bằng những cơn khóc dai hay gì đó đâu nào! Chính cô ấy nói: “Alusia nằm im thìn thít, hai mắt mở to nhìn tôi”. Sao cô ta lại nỡ... sao cô ta lại nỡ làm như vậy...?

Không, tôi không thể giả vờ mãi mãi mình là người nhân hậu. Aska hãy đi mà đóng vai của một người bạn gái, nếu cô ta có thể làm được như vậy, sau những gì cô ta đã nghe. Có thể da của cô ta dày hơn da tôi.

Tôi không thèm bén mảng đến phố Dabrowskiego nữa đâu.

Tôi xin cạch.

Bài báo đã xong!

Chỉ còn việc chọn ảnh, những tấm ảnh do một tay săn ảnh tinh quái bấm máy, theo yêu cầu của Aska: Kinga đang quỳ bên ngôi mộ nhỏ - mặt buồn, ảnh chụp nghiêng, để người xem không thể nhận mặt một cách rõ ràng - còn trước mặt người đàn bà, trên đá cẩm thạch trắng có khắc rõ dòng chữ mạ vàng: “Alusia Krol, đã sống hai tuần”, và có thể chọn thêm một tấm ảnh nữa, trên đó Kinga đang nhìn vào các ô cửa sổ

trống vắng của nhà mình, ở đây, tại phố Dabrowskiego - tất nhiên tất cả đều là ảnh chụp lén, để cho người đàn bà trong ảnh có dáng vẻ tự nhiên, lạy Chúa, những tấm ảnh diệu bộ! - và... thời khắc vĩ đại đã gần kề!

Mà không! Bài báo hay cũng cần. Phải gây xúc động. Kích thích người ta mua báo. Nhưng không được giật gân rẻ tiền. Có thể viết: "Tôi đã giết con gái. Tôi sống tiếp làm sao đây?". Không đến nỗi tồi... Nhưng như vậy vẫn chưa đạt...

Aska suy ngẫm mấy phút liền, trước khi cô nhà báo nghĩ ra được tiêu đề-tuyệt diệu: "Người đàn bà giết con gái, tấn thảm kịch này có thể xảy ra với bất kỳ ai trong chúng ta!". Ô, có lẽ hơi bị dài, nhưng đúng để tài. Không tố cáo mà là cảnh cáo. Và lôi cuốn sự chú ý. Kèm theo là ảnh Kinga đang quỳ... Thiên hạ sẽ đọc, rồi sẽ khóc. Và người ta sẽ trông nom, sẽ canh chừng vợ, con gái, chị gái, em gái, các bạn gái của mình. Mọi đối tượng đều được tính đến, không phải đúng vậy hay sao?

Tiền và giải thưởng cũng cần, nhưng chút xíu thôi.

Cô nhà báo gói ghém tư liệu vào đĩa CD, đoạn mang nộp thẳng cho tổng biên tập tờ báo lá cải tin đồn, tờ báo lừng danh toàn quốc: "*Skandale*". Chỉ có tờ báo bản thiêu này khả dĩ đảm bảo cho vụ Kinga có tiếng vang cực lớn...

- Anh Jacek, em cho anh một viên ngọc đây. Lời kể của người đàn bà giết con. - cô nhà báo nói oang oang ngoài cửa, thậm chí chẳng thèm chào hỏi.

Người đàn ông trạc năm mươi tuổi, có đôi mắt nhạy bén như mắt cá mập - y chang đôi mắt của Aska đôi khi vẫn vậy, chỉ có điều mắt gã hơi bị khướt say - gã nhìn một trong những nữ phóng viên mẫn đảm nhất của mình bằng con mắt khát dục không thèm giấu giếm.

Không, gã không khát thèm Aska Reszka đâu, gã thích bài báo cơ. Một viên ngọc thứ thiệt, như cô nàng nói. Tuy nhiên cụm từ: "người đàn bà giết con" khiến cho Jacek Sonder rõ dãi.

- Đưa xem nào, - gã nói cụt lủn, khi bài báo hiện lên trên màn hình vi tính, gã đọc ngấu ngiến từng dòng một.

Aska chờ đến nghẹt thở. Cô nhà báo biết bài này hay, rất hay là đằng khác, nhưng liệu mức độ xì-căng-đan có đủ để lôi cuốn người đàn ông này hay không?

- Em có sự đồng ý cho công bố của người được phỏng vấn hay không? - gã hỏi khi đọc xong. - Em phải có đấy. Đây là một đề tài quá nặng, không thể cho in mà không có sự đồng ý của đương sự.

- Em có băng ghi âm. Ghi kỹ từng lời một.

Cô nhà báo mở cho gã nghe đoạn băng ghi những phút cuối cùng của cuộc trò chuyện:

- “Chị hãy kể lại đi. Chị hãy kể lại từng lời nói của tôi. Biết đâu câu chuyện của tôi sẽ cứu được, cho dù chỉ một người mẹ, cho dù chỉ một đứa con. Mong rằng cái chết của Alusia sẽ không uổng phí. Chị hãy kể lại đi!” - giọng nói của Kinga vang lên trong căn phòng linh kính những bàn ghế cũ, rồi im bật.

Jacek Sonder ngồi một lúc, hai tay ôm sau gáy, người đung đưa trên ghế xoay, mắt dán chặt vào trần nhà, rồi cuộc gã nói chậm rãi:

- Bài báo quá hay. Cho đăng trên trang nhất số cuối tuần này. Chính người mẹ yêu cầu chúng ta làm việc này, thậm chí năn nỉ! Một công trình tuyệt vời, Aska ơi, quả là tuyệt vời. Em muốn trả bao nhiêu cho bài báo này nào?

Không chớp mắt, gã đồng ý chỉ một khoản tiền rất lớn mà cô nhà báo yêu cầu, bên tai cô nàng văng vẳng câu: “Mình sẽ trao cho Kinga một nửa, chị ấy nghèo như... như người đàn bà vô gia cư”. Tổng biên tập diễn ngay tấc séc, hạ bút ký chữ to đùng, rồi trao cho Aska, bụng nghĩ gã đang ở một nơi hoàn toàn khác.

Khi cô nhà báo vui như chưa bao giờ có trong đời, chạy đến nhà băng lĩnh tiền, gã ấn nút intercom⁽¹⁾ rồi lệnh cho nữ thư ký:

⁽¹⁾ Hệ thống liên lạc nội bộ.

- Bảo Adas lên gặp anh ngay. Anh có việc cho cậu ấy đây.

Khi chàng trai này xuất hiện, chính chàng trai đã chụp ảnh Kinga cho Aska, thậm chí tổng biên tập chẳng cần phải cử hẳn ra thực địa.

- Cậu có ảnh người đàn bà đẹp, người đàn bà giết con, đang đi trên đường phố hay không? Tốt nhất là đang đi ở bên dưới nhà chị ta?

Adas toét miệng cười. Đương nhiên anh chàng có. Chàng trai này am hiểu công việc của mình chẳng kém gì Aska và Adas đã chụp một số lượng ảnh Kinga Krol nhiều đến độ anh chàng có thể chia sẻ những tấm ảnh này với tất cả các tài khoản facebook trên toàn Ba Lan.

Sếp của Adas mở file ảnh trên màn hình vi tính, và trong mấy phút đồng hồ sếp xem lần lượt từ ảnh nọ sang ảnh kia. Rốt cuộc sếp gõ ngón tay lên màn hình.

- Cái này được.

Tám ảnh thể hiện Kinga đang đi thẳng về phía ống kính, nhìn thấy rõ gương mặt của nàng, nhất là khi nhìn gần, tuy nhiên cảnh làm nền khiến Jacek Sonder còn hài lòng hơn thế: một ngôi chung cư xây dựng sau chiến tranh với tên đường phố trông rất rõ. Nếu có ai đó muốn tìm Kinga Krol, thì người đó cứ việc đi thẳng đến phố Dabrowskiego ở Warszawa. Còn tổng biên tập báo "Skandale" đã hí hửng rằng không lâu nữa Kinga sẽ

trở thành ngôi sao của tất cả các phương tiện truyền thông ở Ba Lan, một *người nổi tiếng* mới xuất hiện, xứng đáng là người kế tục Karolina M., người đàn bà giết con ở Slask. Sonder nghĩ trong đầu như vậy.

- Cậu cất những tấm ảnh này ra vài chỗ. Chúng quý như vàng đỏ. Khi thiên hạ đồn thổi tùm lum về phát hiện mới của chúng ta, thì nhất định người ta sẽ tìm đến ẩn mình ở nơi đó, khi đó những tấm ảnh này sẽ như một phát kiến. Một đề tài cho nhiều tuần, nếu không muốn nói là nhiều tháng.

- Xin tuân lệnh, thưa sếp. - Adas toét miệng cười, hắc nhảm tính sẽ kiếm được bao nhiêu tiền qua việc thực thi chỉ thị ngon ăn này. Và hắc lại càng toét miệng cười.

- Cậu hãy làm gì đó cho tớ đi, - sếp của Adas nói, khi người đàn ông này đang chăm chú ngắm tấm hình đã chọn. - Kinga trong tấm ảnh này nom buồn.

- Ảnh nào của chị này cũng như vậy thôi, - gã sẵn ảnh tinh quái bình phẩm. Thưa sếp, nhìn chung người đàn bà này vô cùng thất vọng.

- Nhưng mà chúng ta có máy Photoshop để mà làm gì nhỉ? - tổng biên tập hỏi bâng quơ. - Tớ muốn cô nàng cười, cậu biết không, nhếch miệng cười, cho nó... có vẻ nham hiểm.

- Không thành vấn đề, thưa sếp. Sếp yêu cầu, và sếp có ngay.

Và sau chừng hai khắc Jacek Sonder được nhận tấm ảnh mà gã ao ước: chân dung người đàn bà giết con đang tỏ vẻ hài lòng với việc mình đã làm.

Gã sắp vỗ vào lưng anh chàng.

- Cậu được thưởng. Bây giờ cho cậu lui, tớ cần phải suy nghĩ.

Khi Adas đã ra ngoài, mừng như thể Aska Reszka cách đây một giờ. Tổng biên tập mở file có bài báo mà cô nàng là tác giả, gã lăm bắm:

- Chuyện cực kì giật gân, ta sẽ cho làm rùm beng! - gã tổng biên tập cười một cách nham hiểm như Kinga trên tấm ảnh chỉnh sửa, rồi gã bắt đầu mông má, sửa lại bản thảo... Aska không đến nỗi ngu xuẩn để thấy kẻ vấn đề của thiên phóng sự cho tổng biên tập. Cô nhà báo đã có ý định theo dõi tình hình ngay từ đầu - nghĩa là từ khi nhận tiền - khi đến thẳng nhà in trực tiếp nhận những tờ báo đầu tiên vẫn còn nóng hổi và thơm mùi mực in.

Tuy nhiên sếp của cô nhà báo còn ranh ma hơn, cực kì tàn nhẫn - và tham lam - hơn cô ta. Tổng biên tập gọi Kinga bằng cụm từ “con chó cái đi thả”. Câu chuyện của cô nàng không hề làm cho gã xúc động chút nào. Gã hoàn toàn coi thường thông điệp mà câu chuyện muốn chuyển tải. - Trước khoản lợi nhuận kếch sù thu được từ việc bán câu chuyện được “mông

má” việc gì ông tổng biên tập phải đi quan tâm đến số phận của mười mấy người đàn bà khả dĩ giết chết mười mấy đứa trẻ búống bình - chỉ là giả thiết?

Tổng biên tập thân chinh đi đến nhà in và ra lệnh cho người phụ trách ca đêm:

- Anh cho in năm ngàn bản đầu tiên từ đĩa này - tổng biên tập trao cho người đàn ông đĩa CD ghi số một - và sau khi Aska Reszka đến nhận mấy bản đầu tiên, chắc chắn cô ta sẽ làm như vậy, thì anh gửi chỗ báo còn lại xuống một thị trấn nào đó ở vùng xa Bieszczady, còn anh dùng đĩa CD này in số lượng còn lại cho tôi - tổng biên tập đưa cho người đàn ông đĩa CD ghi rõ số hai.

Người đàn ông gật đầu chấp nhận, không đi vào chi tiết. Chẳng phải một lần, chẳng phải hai lần vị này đã nhận được chỉ thị như vậy. Đã mấy lần họ làm trò lừa đảo nội dung bài vở trên tờ lá cải này.

Phấn khởi trong lòng vì đã hoàn thành bốn phần, Jacek Sonder ra về, máy in khởi động. Còn số phận của Kinga bắt đầu được bịa đặt thêm...

Đúng như gã tổng biên tập đã nghi ngờ, Aska chạy đến nhà in khi trời đã về khuya, hai tay run cầm cập vì xúc động cô nhà báo chớp lấy những bản đầu tiên của tờ “Skandale”.

Có, có bài báo của cô nàng rồi! Một tấm ảnh đẹp của người đàn bà mặt buồn rười rượi đứng bên mộ đứa con, tiêu đề gây xúc động và nội dung như đã biết. Ôm vào ngực giấy mời tham dự lễ trao giải thưởng cho nhà báo của năm, thoát tiên cô nàng đi đến phố Dabrowskiego, để chia sẻ thành quả của mình với Kinga. Cửa sổ ngôi nhà tối om - chắc Kinga lại làm việc đến khuya và đặt lưng xuống giường khi đã mệt lử, không chờ nhận báo - Aska bèn đặt một tờ báo lên tấm thảm chùi chân bên dưới cửa nhà nàng. Sáng sớm ngày mai Kinga sẽ đọc câu chuyện của mình và có thể nàng sẽ cảm thấy nhẹ người chẳng? Đã chuộc lại lỗi lầm chẳng? Nhất định nàng sẽ cảm thấy như thế nào đó...

Sau đó Aska quay về nhà, mở chai sâm banh, uống ngay tại chỗ hết một nửa. Cô xứng đáng được ăn mừng. Cả hai đều tuyệt diệu: cả bài báo, và cả cô nàng, Aska Reszka. Mà có khi Aska xứng đáng hơn bài báo! Kinga áp tai vào cánh cửa chờ cho đến khi Aska đặt tờ báo lên thảm chùi chân rồi ra về. Kinga không muốn đọc câu chuyện của mình với sự hiện diện của bất kỳ ai. Nói chung nàng không muốn đọc. Tuy nhiên nàng cầm tờ báo lên. Quay vào phòng phụ, nàng bật đèn và...

Cú sốc đầu tiên: nàng, Kinga, bên mộ Alusia. Ai chụp tấm ảnh này vậy nhỉ? Trước khi nàng kể cho Aska nghe toàn bộ câu chuyện, hay là sau đó? Như thế này thì có

ý nghĩa gì...? Nàng có cảm giác không rõ ràng rằng có kẻ dấn vào đầu mình, nhưng vì đang mệt bỏ hơi tai và thiếu tự tin cho nên nàng chẳng bận tâm chuyện đó.

Kinga đọc lần thứ nhất, rồi lần thứ hai tiêu đề bài báo. Rất đáng sợ. Nhất là ba từ đầu tiên: “Giết con gái”. Sapo đã giải thích tất cả, dầu vậy vẫn đau lòng, rất đau lòng... Nàng đã hy vọng là Aska viết nhẹ nhàng hơn, nhưng... Người ta chỉ nghĩ đến lợi nhuận mà thôi. Không thể đọc hết cả bài. Được mỗi phần đầu nói về sự quen biết lạ kỳ này: nữ nhà báo với người đàn bà vô gia cư... Sau đó là bản tốc ký cuộc trò chuyện của hai người từ cái đêm thứ Năm đáng nhớ. Aska đã giữ lời hứa, không bỏ sót một chi tiết nào. Kết thúc bằng lời nói của Kinga, bằng lời yêu cầu của nàng: “Chị hãy kể lại câu chuyện đi!”.

Lệ trào ra trên khóe mắt Kinga, những kỷ niệm về Alusia ủa về. Đôi mắt xanh của con gái đang nhìn mẹ một cách bình thản và chăm chú.

- Nếu như bằng bài báo này chúng ta cứu vớt được dù chỉ một đứa bé... dù chỉ một người đàn bà...

Mệt mỏi vì khóc nhiều, phải đến lúc rạng đông nàng mới chợp mắt được.

Kinga

Lúc tảng sáng tôi nằm mơ thấy Ala. Tôi ôm con vào ngực, tôi hà hít mùi thơm của mái tóc mịn màng, tôi sờ vào cái miệng chúm chím, còn các ngón tay của con tôi nắm lấy tay mẹ rồi giữ chặt. Tôi cảm thấy yên tâm, còn hạnh phúc ngập tràn trong tôi nhiều đến nỗi tôi phát nghẹt thở. Tôi biết hai mẹ con tôi đang được an toàn ở đây, nơi chúng tôi hiện diện, rằng chẳng có kẻ nào đe dọa chúng tôi và không có kẻ nào bắt cóc đứa con bé bỏng của tôi.

Tôi tỉnh giấc, cảm nhận nốt niềm sung sướng và cảm giác an toàn này, và có lẽ lần đầu tiên từ hai năm nay tôi cười. Tôi biết, trong bài báo này, bài báo sẽ được phát hành hôm nay trên toàn cõi Ba Lan, tôi có thể chuộc lại dù chỉ một chút tội lỗi, rằng đây là bước đầu tiên đi tới sự tha lỗi. Tha lỗi cho chính mình, tại vì, Alusia tha lỗi cho tôi đã từ lâu.

Trước khi bước ra khỏi giường để cho con mèo Kacper, con mèo lúc nào cũng đói bụng, ăn, tôi quyết định: ngoài công việc giúp đỡ những người vô gia cư, tôi sẽ tới các bệnh viện phụ sản, trò chuyện với các bà mẹ để xem có ai đó trong số họ bị bệnh hoang tưởng như tôi và muốn tôi mách bảo? Tôi sẽ biết cần phải làm gì... Lần này không có chuyện từ bỏ. Sẽ không có chuyện đưa trẻ tiếp theo chết oan, sẽ không có người đàn bà khác hóa điên vì đau khổ.

Đúng vậy, lần đầu tiên từ hai năm nay tôi cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Đau đớn rồi sẽ quay trở lại, đó là điều chắc chắn, tuy vậy lúc này đây cuộc sống của tôi đã có ý nghĩa và có mục đích.

Tôi lao đến công ty KonGarden như bay trên đôi cánh. Như mọi ngày, tôi là người đến đầu tiên, tôi ngồi vào bàn bật máy vi tính và toàn tâm toàn ý lo hoàn thành bản dự án mới. Các bạn đồng nghiệp đến lúc nào tôi không để ý. Có khi tôi cần...? Tôi không để ý đến cái im lặng lạ lùng, cái im lặng hoàn toàn không giống nơi này, cái im lặng cho cảm giác nó tăng lên qua từng phút từng giây.

Phải tới khi cú vỗ vai bất thành linh khiến tôi ngược nhìn lên.

Đó là Pawen, cánh tay phải của sếp tôi. Mặt anh ta nhẵn nhọt nom rất lạ, tôi hiểu ngay: anh ta đã biết. Anh ta đã đọc bài báo. Liệu anh ta có thông cảm và có tiếp tục cùng làm việc với tôi dưới mái nhà chung, hay

cũng...? Tôi chẳng thể đọc được điều gì trên cái mặt nạ bất động này.

Chẳng nói chẳng rằng anh ta chỉ tay về phía văn phòng ông Konrad.

Tôi đứng dậy và bước đi trên đôi chân mềm nhũn về phía văn phòng sếp, tất cả nhân viên cùng phòng đưa mắt nhìn theo tôi. Đó là hai mươi mét dài nhất trong đời tôi. Ít ra là tôi có cảm giác như vậy trong lúc này.

Khi tôi bước vào trong phòng, đóng cửa lại, nom Konrad như thể già thêm mười tuổi. Ông ta đứng, tì hai tay vào bàn làm việc, trước mặt ông ta là tờ báo, từ xa đã thét vang tiêu đề rực màu máu?!

Hai tay run run tôi cầm tờ báo lên xem. Những con chữ đang rỏ máu thét to: “NGƯỜI ĐÀN BÀ CHÔN SỐNG ĐỨA CON NHỎ! TÒA XỬ TRẮNG ÁN!!!”. Và tấm ảnh tôi choán nửa tờ báo: ảnh người đàn bà giết người nhếch miệng cười một cách nham hiểm, hài lòng với việc mình đã làm.

“Aska, sao chị có thể?” - Kinga rít lên trong đầu, cảm thấy đất đang tụt dưới chân mình, còn gánh nặng không nhắc nổi đang đè lên vai nàng. Tuy vậy nàng vẫn đứng vững, tiếp tục cầm tờ báo lá cải có tiêu đề dẫm màu máu trong đôi tay run rẩy.

- Kinga, - tiếng gọi của Konrad khiến nàng rời mắt trong chốc lát khỏi những con chữ và dòng chữ này. Người đàn ông vốn lúc nào cũng điềm tĩnh, cũng tươi cười, lúc này nom như thể muốn khóc òa. - Tôi có bốn mặt con, tôi yêu chúng hơn cả mạng sống của tôi, vậy mà... tôi nhận vào làm việc tại công ty của mình người đàn bà chẳng những giết con mình mà lại còn tỏ vẻ tự hào về việc mình đã làm.

“Sếp nói gì vậy hả?!", nàng muốn thét lên. “Sao ông có thể?!”

Nhưng sếp đã có thể. Nhìn tấm ảnh nàng, tấm ảnh “tô điểm” cho bài báo, ông hoàn toàn có thể...

- Một khi tòa án của chúng ta lại khoan hồng như vậy, - ông nói giọng lịm dần vì bức tức, - lại tha bổng những kẻ... những kẻ như nhà người, thì có lẽ Chúa sẽ phán xét nhà người. Nhà người rút đi và đừng có lộ mặt ra ở đây nữa. Tôi không còn lời khinh bỉ...

Hai vai rung lên, ông giám đốc quay lưng về phía Kinga.

Kinga... chỉ còn biết bước ra ngoài. Chẳng thể nói được gì nữa.

Nàng lết từng bước một trên đường phố, rứt đầu dưới đôi vai, y như hồi nàng còn là Người đàn bà vô gia cư, luôn tìm cách biến mất, trở nên vô hình, đối với những người đang vội công việc đi ngang qua nàng.

Bất kỳ chỗ nào, bất kỳ ở đâu nàng cũng bắt gặp tờ báo với tiêu đề hô lớn: “NGƯỜI ĐÀN BÀ CHÔN SỐNG ĐỨA CON NHỎ!” cùng tám ảnh nàng: trên các tủ kính ki-ốt, trên tay những đứa trẻ bán báo miệng rao tin mới giật gân “Người đàn bà kẻ tặc Karolina M!”, trên tay những hành khách đang đứng chờ xe buýt... Từng cái nhìn xoáy vào nàng như thiêu đốt, trong những cái nhìn đó nàng nhận ra thoát tiên sự dò la, sau đó là choáng váng và căm thù.

Nàng rảo bước.

Trên con phố nhà nàng, dọc phố Dabrowskiego thấy mấy nhà báo đi đi lại lại, một chiếc xe truyền hình lưu động đỗ sẵn - họ chưa biết chính xác địa chỉ, nhưng họ đã đánh hơi thấy dấu vết của nạn nhân. Không, không phải nạn nhân, mà người đàn bà giết người. Nạn nhân ở đây là bé gái mới sinh được hai tuần, bị mẹ đẻ chôn sống.

Có người đã nhận ra Kinga khi nàng sắp bước lên cầu thang. Phía trước chung cư rất đông các nhà báo bị kích động mạnh.

Kinga chạy dọc hành lang, nàng muốn trốn vào căn hộ độc thân của mình và bỗng nhiên nàng sống người. Trên cánh cửa nhà nàng kẻ nào đó đã viết bằng sơn đen vẫn chưa kịp khô: CON GIẾT NGƯỜI.

Kinga khóc nức nở, lao vào nhà, khóa trái cửa, chốt hai chốt liền một lúc, và trong cơn hốt hoảng nàng

quan sát xung quanh nhà, y như một con thú đang bị săn đuổi. Nàng chẳng biết chạy đi đâu. Người ta đã cắt đứt đường thoát của nàng rồi. Nàng sẽ chịu đựng được bao lâu khi bị nhốt trong căn nhà nhỏ, chuông gọi cửa liên tục reo, còn sau đó, những con chó sói tràn vào cầu thang cùng với những con thú ăn xác chết đang đập cửa?

- Chị Kinga, chỉ một câu hỏi thôi: lúc chôn sống đứa con chị cảm thấy thế nào?

- Kinga, chúng tao biết mày đang ở trong nhà, mày hãy ra ngoài này giáp mặt với chúng tao nào, mày ra đây nói chuyện đi! Mày giải thích đi xem nào!

- Chị Kinga, chị thấy mình có tội hay không có tội nào?

Hàng trăm câu hỏi và lời tố cáo ném qua cửa...

Nàng chui vào nhà tắm, tự giam mình trong đó, lấy hai tay bịt chặt tai, nhắm nghiền hai mắt, gập đầu về phía trước rồi lại hất đầu ra đằng sau.

"Aska, nhà ngươi làm cái gì vậy hả?! Sao nhà ngươi lại có thể?!"

Một trong những con kền kền nhà báo hăng máu và bức xúc nhất đập mạnh vào cánh cửa.

Kinga hốt hoảng nhảy vọt lên. Trong đầu nàng "Báo động đỏ!" rung chuông. Chưa, vẫn còn chưa. Đó chỉ là chuông điện thoại. Ông chủ căn hộ Kinga thuê gọi.

- Nhà chị hãy nghe đây, nhà người hãy nghe đây, thằng này buộc phải gọi điện thoại đây. - Thằng này không cho những tên tội phạm như nhà người thuê nhà của thằng này để ở đâu nhé. Từ giờ đến tối nhà người phải dọn đi ngay. Thằng này không quan tâm đến chuyện tiền đặt cọc hay gì đó đâu nhé. Thằng này sẽ còn phải tẩy uế căn hộ sau khi hạ người như nhà người ở và khoản đặt cọc thằng này sẽ dùng làm việc này. Nhà người hiểu chưa nào? Chỉ cho đến tối thôi đấy nhé! Thằng này không quan tâm chuyện đám nhà báo đang mai phục ở bên ngoài! Hạ người như nhà người thì phải tống vào ngục, hoặc giết bỏ luôn.

Kinga lắng nghe tràng chửi rủa này. Người đàn ông đầu bên kia cúp máy. Kinga đặt ống nghe xuống, mắt đờ đẫn quan sát căn phòng mà nàng đã kịp làm cho nó mang vóc dáng của một căn nhà. Con mèo Kacper cọ thân nó vào chân nàng, nó nghiêm nghị nhìn vào mắt bà chủ của mình.

“Mày rồi sẽ sao đây?”, Kinga buồn lòng nghĩ. “Mày có tìm được đường đến nhà Czarek hay không, nếu tao thả mày qua cửa sổ?”

Cửa sổ nhìn ra một ngôi vườn nhỏ, hai bên là hai tòa chung cư, mặt thứ ba là ngôi nhà phụ. Kinga còn có thể chạy trốn theo lối này, nơi không có sự hiện diện của đàn chó sói thềm mỗi. Nhưng bọn chúng

sắp tìm được nàng mất rồi. Còn quá ít thời gian để mà gói ghém những thứ cần cho Kinga đêm nay... Nàng nhét vào chiếc túi cũ của mình chai rượu vodka, gói thuốc viên “hạnh phúc” mà bác sĩ Izbicki kê đơn, và vài thứ đồ cá nhân rất cần cho nàng. Bây giờ chỉ còn có việc khoác chiếc áo gió lên lưng, xỏ vào chân đôi giày thân thuộc và mặc vào người chiếc quần Kinga có từ hồi nàng đang còn là Người đàn bà vô gia cư, vẫn gấp cẩn thận, nhét sâu trong góc tủ, và... nàng đã sẵn sàng.

Không ngoái lại đằng sau, Kinga bước ra ngôi vườn nhỏ. Nàng nhắc con mèo lên, hôn vào đầu nó bằng đôi môi mận chát lệ trào của mình, nàng thủ thủ nói lời vĩnh biệt với con mèo, rồi bước nhanh về phía trước, cố gắng không nghe tiếng kêu meo meo nẫu ruột của con Kacper đang đuổi theo nàng...

Aska ngủ ngon, giấc ngủ “hậu từ”, cho mãi tới trưa. Khi Kinga đang rảo bước trên các con phố khu Praga Cổ, về hướng khu vườn hoang, cô “bạn gái” của nàng tỉnh giấc, vươn vai khoan khoái, liếc mắt nhìn bài báo hay của mình, được tô điểm bởi tấm ảnh gây xúc động, tấm ảnh người mẹ bên mộ con gái - đó là bài báo người ta đã cho in vài ngàn bản lấy lệ, rồi chờ xuống vùng sâu vùng xa để phát hành, và đây hoàn

toàn không phải bài báo mà từ sáng sớm hôm nay làm xôn xao dư luận toàn Ba Lan - trên đường vào bếp cô nhà báo bật điện thoại di động.

Và Aska sững người khi nhìn màn hình điện thoại nháy sáng liên hồi. Các tin nhắn xuất hiện dồn dập. Khi máy ngừng nhấp nháy cô nhà báo đếm được tới bốn mươi cuộc ở SIM 1, còn ở SIM 2 ba mươi hai cuộc, hầu như toàn là của Czarek.

Aska đã lường trước sẽ có phản ứng, nhưng không nghĩ là nhiều đến như vậy! Chắc Kinga sẽ mừng.

Mặt Aska tái mét khi cô nàng mở tin nhắn đầu tiên, của một cô bạn tâm giao, cũng là nhà báo.

“Cậu tự làm hỏng mặt mình. Chúc mừng”.

- Lạ thật. Máu ghen của con người là vô hạn mà.

Tin nhắn thứ hai có nội dung tương tự. Tin nhắn thứ ba viết thêm: “Nhưng chuyện đó đã có rồi...”. Tin nhắn thứ tư làm đảo lộn thế giới của Aska, tin của Czarek, viết thế này: “SAO EM LẠI CÓ THỂ LÀM HẠI CÔ ẤY NHƯ VẬY HẢ?! EM LÀ MỘT CON CHÓ SÓI TẮM THƯỜNG!!!”.

- Khi thật, có gì đó không ổn rồi! - Aska thét lên, mặc ngay vào người bộ quần áo có sẵn trước mặt, bộ quần áo mặc hôm qua, thấm đẫm mồ hôi, rồi chạy như điên ra ki-ốt.

Nhìn thấy tiêu đề đầy kích động của bài báo với những con chữ rực màu máu khả ố và tấm ảnh Kinga nhếch miệng cười nham hiểm, hai chân Aska như muốn ngã khụy xuống. Chộp lấy tờ báo, ném cho chị bán báo mười đồng zloty, không thèm lấy tiền trả lại, Aska chạy nhanh về nhà, và ở đó, trong tĩnh lặng, mà không, ngược lại thì có: cô nhà báo đi đi lại lại từ chân tường nọ sang chân tường kia, lổng lổn như một con sư tử cái, đọc bài báo người ta chế biến lại từ bài báo cực kì xúc động và tuyệt vời của cô nàng. Gã tổng biên tập, “gã tổng biên tập đều cáng” biết rõ việc hăn làm: cắt, xén bớt câu, tách câu khỏi văn cảnh, “một cách ngẫu nhiên” bỏ qua một số từ, thay đổi câu chuyện của người đàn bà bất hạnh thành lời thú tội sặc mùi máu của người đàn bà giết người một cách lạnh lùng và dã man. Khi Aska đi vào vấn đề của mình, cô nhà báo đã nói ngay: “CÓ SỰ KHÁC NHAU ĐÓ, VÌ CHỊ HỐI HẬN VỀ NHỮNG GÌ CHỊ ĐÃ LÀM, CÒN HỌ HỐI HẬN LÀ HỌ ĐÃ ĐỂ CHO MÌNH BỊ BẮT!!!”, trong bài báo mà Aska đang có trước mặt thì lại viết ngu như bò: “CHỊ KHÔNG HỐI HẬN VỀ NHỮNG GÌ CHỊ ĐÃ LÀM, MÀ CHỈ HỐI HẬN LÀ CHỊ ĐÃ ĐỂ CHO MÌNH BỊ BẮT!!!”, đến nỗi cô nhà báo thét lên vì uất ức.

- Tao sẽ giết mày, đồ khốn nạn, tao sẽ giết mày, -
Aska thét to, chạy ra khỏi nhà, gọi taxi. - Đồ ngu như

bò, đồ ngu như bò, - miệng chửi thề, cô nhà báo đi tới tòa soạn.

Một lúc sau Aska tổng những lời đó vào tai Jacek Sender đang toét cười miệng rộng đến tận mang tai.

- Aska ơi, em kho bạc ơi, đừng có bức xúc như vậy! Chính cô em muốn thế còn gì: một bài báo gây bão. Chúng ta đã có bài của mình trên trang nhất của tất cả các cổng thông tin điện tử: WP.pl, Onet.pl, Interia.pl, Wyborcza.pl. Điện thoại liên tục gọi. Tất cả mọi người đề nghị đồng ý cho họ nổi bản. Cuộc *đại hồi sinh* của Karolina M. nhưng trong lần xuất bản này còn rùng rợn hơn, dẫm máu hơn, vì người đàn bà kia giết con trước khi đào hố chôn nó, còn người đàn bà trong bài báo của cô em...

- Anh cảm mồm ngay, đồ đểu! Anh thừa hiểu, bài báo của tôi muốn nói gì! Anh biết đọc chứ, đồ khốn nạn! Anh biết tôi viết bài báo này để làm gì chứ! Tại sao chị ấy lại tin tôi và kể lại câu chuyện của mình! Đồ khốn nạn!!!

- Ôi, tấn bi kịch kia, tấn bi kịch kia với các người là như vậy, còn tấn bi kịch của tôi, nghĩa là của chúng ta - của tôi và của em - là một miếng kotlet dẫm máu. Công chúng sẽ ăn miếng kotlet này. Mà họ đã ăn rồi đó. Cô em đã đọc những lời bình luận trên trang điện tử của chúng ta chưa nào? Đọc đi...

Gã hài lòng giống như hồi trước Aska mang đến cho gã tư liệu về cô gái tuổi vị thành niên bị cha mình cưỡng hiếp, hóa ra chỉ là chuyện bịa đặt, thiếu chút nữa là người đàn ông vô tội bị chết oan, nhưng có điều chắc chắn là câu chuyện bịa đặt này đã làm hại cuộc sống của người đàn ông và gia đình ông ta... Người kia là người kia, còn Kinga là Kinga.

- Anh hành hình chị ấy theo kiểu lin sơ⁽¹⁾ rồi đấy - Aska nói, lệ trào trong khóe mắt. - Anh đã hành hình một người đàn bà vô tội.

Nụ cười từ cái miệng hài lòng của tổng biên tập tắt ngấm.

- Nếu nói như vậy, - gã nói giọng lạnh lùng, - thì thằng này đã hành hình một con đĩ, kẻ đã chôn sống đứa trẻ sơ sinh. Mụ ta đáng bị trừng phạt như vậy. Đây cũng là lời cảnh cáo đối với những con đĩ khác, nếu tòa án vô tình tha bổng cho chúng.

⁽¹⁾ Lin sơ (lynch) là lối hành hình của bọn phân biệt chủng tộc Mỹ đối với người da đen. Một đám đông cuồng loạn, quả đấm nắm chặt, mắt đỏ ngầu, miệng sùi bọt, la ó, chửi bới, nguyên rủa. Đám đông ấy đang bị kích thích bởi cái thú cuồng loạn được phạm tội ác mà không phải lo sợ gì cả. Chúng vũ trang bằng gậy gộc, đuốc, súng lục, thùng, dao, kéo, dùi... Giữa đám đông ấy là một đồng thịt bị xô đẩy, đánh đập, giày xéo, rách da, róc thịt, chửi rủa, bị đá đi đá lại, dẫm máu, bất động. Cái đám đông ấy chính là những kẻ tham gia hành hình. Cái xác người rách nát kia, chính là nạn nhân người da đen.

- Chính một tòa án như vậy cách đây nửa năm đã tha bổng cho đám thủ lĩnh mafia, tha hết, không trừ tên nào - quân đánh người, bắt cóc, sử dụng vũ lực, buôn lậu vũ khí, buôn người, buôn ma túy, giết người thuê theo yêu cầu, - và tất cả bọn này đã được thả, như thế chúng là những công dân mẫu mực! Chúng ta lại còn phải trả tiền bồi thường cho chúng vì đã bắt người vô cớ! Anh không in những tin đó trong tờ lá cải của anh, vì anh đang nằm trong tay lũ cướp này chứ gì!

Bất thành linh gã đứng dậy, như định đâm vào mặt cô gái. Aska nhảy phắt, tránh sang bên.

- Cô không còn làm việc ở đây nữa đâu nhé, - gã nói chậm rãi từng lời một. - cô hãy gói ghém tư trang của cô, đồ bênh vực những con giết người giả đồ vô tội, và cô cút đi.

Aska ném cái nhìn tột cùng khinh bỉ và căm thù về phía gã, đoạn bước ra ngoài. Trước khi cô nhà báo rời bỏ mãi mãi tòa báo “Skandale”, viên nữ thư ký của tổng biên tập chặn cô lại. Một viên thư ký ngu như lợn, một con tóc vàng nhờ ô xy già, lúc nào miệng cũng ngậm kẹo cao su.

- Aska, đây là những số điện thoại gọi cho chị, chỉ gọi cho chị mà thôi. Của những người bị sốc mạnh khi nhìn thấy người mẹ đang chôn đứa con, đứa con này hoặc còn sống, vui đùa, hoặc là một cái xác, đang thoi

thóp và chẳng còn vui như thế. Chị hãy đi mà trò chuyện với các vị thần này và vui chơi thỏa thích. Đây tiếp tục là một *show* nữa của chị đấy.

Aska tự động cầm lấy mấy mẫu giấy màu vàng có viết những lời ngắn gọn cùng các số điện thoại, rồi cô vĩnh biệt “Skandale”.

Ra đến ngoài phố cô nhà báo thở dài, rùng mình như chó rũ lông sau khi lội nước. Aska mở điện thoại và chẳng cần chờ cuộc thoại đầu tiên. Czarek gọi, có lẽ đến lần thứ mười.

Cô nhà báo đã có thể lường trước những lời vừa nghe được của gã:

- Sao em lại có thể làm như vậy hả?

Những lời nói tiếp theo khiến Aska lạnh toát cả người, từ chân lên đầu:

- Cô ấy đang ở đâu? Kinga đang trốn ở đâu? Anh muốn nói chuyện với cô ấy. Đem cô ấy về nhà anh. Bên dưới nhà cô ấy một toán nhà báo và đám cư dân khát máu đang lồng lộn, đi đi lại lại.

Họ gặp nhau tại căn hộ cao cấp ở phố Narbutta. Aska ngồi cạnh chiếc bàn kê trong bếp, nắm trong đôi bàn tay lạnh cóng cốc cà phê nóng để sưởi ấm. Czarek đi đi lại lại từ chân tường nọ sang chân tường kia, y như Aska cách đây không lâu, bực mình một cách bất lực.

- Anh sẽ kiện hắn ra tòa! - rớt cuộc gã thét to. - Anh sẽ kiện thằng khốn nạn này, vì hắn đã vi phạm quyền tác giả. Không hề có chuyện Kinga đồng ý chuyển nhượng bản quyền cái trò bắn thiêu này!

- Anh kiện đi, - cô nhà báo thản nhiên tán thành, - nhưng thoát tiên chúng mình hãy đi tìm Kinga đang còn sống và khỏe mạnh cái đã, được không? Chúng mình sẽ đưa chị ấy ra nước ngoài, cấp cho chị ấy một khoản tiền để chị ấy tạm sống ở đó, chừng nào ở đây, ở trong nước tình hình chưa yên, và khi đó anh sẽ kiện thằng khốn nạn kia cho tới cùng. Em sẽ giúp một tay. Nhưng bây giờ chúng ta phải tìm bằng được Kinga. Anh có sáng kiến gì không, chị ấy khả dĩ đang lẫn trốn ở đâu nhỉ?

- Anh cũng như em mà thôi. Con sói trúng thương đang lẫn trốn ở đâu ư? Trong hang ổ của mình. Chỉ có điều hang ổ này ở chỗ nào?

- Chị ấy có nói với em. Ở khu vườn hoang.

- Em có biết vùng nội thành Warszawa và ngoại ô có bao nhiêu thửa vườn hoang hay không?

- Em không biết, nhưng em sẽ hỏi. Em sẽ tìm ra chị ấy. Chúng ta phải tìm cho bằng được. Vì em có linh tinh tính điềm gỡ, - Aska ném cái nhìn đầy kinh tởm vào bài báo bắn thiêu, - Kinga không đứng dậy nổi nữa rồi...

Khi Czarek xem bản đồ Warszawa, đánh dấu tất cả những thửa vườn gia đình mà anh định đi tới ngay trong ngày hôm nay để tìm những thửa vườn hoang và bắt đầu từ ngày mai lao vào cuộc kiếm tìm cô bạn, mất cô nhà báo bất chợt nhìn vào mấy mảnh giấy màu vàng mà cô quăng lên bàn lúc về nhà.

Theo thói quen, cô nhà báo lần lượt đọc từng mảnh giấy.

“Thi thể đứa bé chôn trong ngôi vườn nhỏ ở ngoại ô Brodnica”.

- Ngoại ô Bydgoszcz, đồ ngu, - cô nhà báo lẩm bẩm.

- Nhà người đọc mà không hiểu hay sao.

“Một bé gái bốn tuổi giống Kinga K. ở Czestochowa, phố Długa”.

- Bài báo viết rất rõ đứa bé chết cách đây hai năm rồi còn gì.

Những mảnh giấy tiếp theo có nội dung tương tự, nhưng có một mảnh giấy khiến Aska ngỡ ngàng tột độ, thân mật ra tới mấy phút.

“Bố mẹ Ala yêu cầu gọi điện”. Và số điện thoại di động.

Tại sao trong đầu Aska chuông reo loạn xạ, như thể Kinga từng nói “Báo động đỏ!”, khi ở Ba Lan có ít nhất một trăm ngàn bé gái tên Ala, còn bố mẹ của chúng thì nhiều gấp đôi? Cô nhà báo không biết được điều

này, tuy nhiên Aska đứng phắt dậy, đi vào phòng ngủ, cầm chặt chiếc điện thoại trong bàn tay bỗng nhiên ướt đầm mồ hôi, và gõ số máy ghi trên giấy.

Sau tín hiệu đầu tiên, người đàn ông - như thể đang chờ cú điện thoại này - nhắc máy và nói giọng thận trọng:

- Halo, tôi nghe đây?

- Joanna Reszka ở đâu đây đây ạ. Tác giả của bài báo hôm nay trong tờ “Skandale” đây ạ. Có phải ông...?

- Chị có thể nói như thế nào đó để không kẻ nào nghe được và ghi âm được cuộc đàm thoại này hay không? - Giọng nói nhỏ, đầy cẩn trọng và nghi ngại này khiến Aska mất tự tin, đồng thời tim đập mạnh hơn. Với bản năng của một nhà báo Aska linh cảm, nói đúng hơn là cảm nhận, sắp có chuyện gì đó xảy ra...

- Đây là điện thoại riêng của tôi. Tôi đang ở trong phòng ngủ ở nhà tôi. Không có kẻ nào nghe trộm đâu, và chắc chắn không có ai ghi âm đâu. - “Vì nếu nói về chuyện ghi âm thì tôi là bậc thầy”, cô nhà báo nghĩ trong đầu. Sau những lời tiếp theo của người đàn ông, Aska phải ngồi xuống, vì hai chân cô nàng không chịu phục tùng chủ nhân của nó nữa.

- Thưa chị, cách đây chừng hai năm, ngày 8 tháng Bảy năm 2011, tôi cùng vợ tôi, chúng tôi phát hiện thấy một trẻ sơ sinh trong cánh rừng ở ngoại ô thành

phố Bydgoszcz. Một bé gái quần tã, bên trên phủ lá rừng. Chính con Dora, con Collie⁽¹⁾ của chúng tôi, đã phát hiện ra bé gái này. Đó là một buổi sáng sớm. Chúng tôi đi du lịch sinh thái, chúng tôi dừng lại tại khu vực đỗ xe ở trong rừng, thả con chó cho nó chạy, con Dora chạy thẳng vào rừng, nó sủa như điên. Chúng tôi đuổi theo nó, nó chạy khá xa. Khi đuổi kịp con chó chúng tôi đứng nhìn, còn con Dora dùng mũi gạt lá cây, bên dưới lớp lá cây có tiếng khóc nghe như tiếng mèo con. Vợ tôi vội lấy tay giữ tim, còn tôi lao vào đào bới. Và khi tôi nhìn thấy... - Người đàn ông im bật, thở sâu. Aska im lặng, hồi hộp chờ đợi, áp chặt điện thoại di động vào tai mình. Rốt cuộc người đàn ông ho húng hắng, lấy giọng. - Tôi nghĩ đó là Alusia trong bài báo của chị. Chúng tôi đã nuôi nấng cháu bé như nuôi con mình, tại vì hai vợ chồng tôi không thể có con, mặc dù chúng tôi rất muốn có, và chị biết không, chúng tôi không nói cho ai biết nó là đứa con nhặt được. Tại vì, chị biết không, sao lại có người mẹ đang tâm chôn sống con mình ở trong rừng - hai vợ chồng tôi đã nghĩ như vậy, khi chúng tôi phát hiện thấy Ania, chúng tôi đặt tên cháu là Ania mà chị. Người ta sẽ bắt mất Ania của chúng tôi, đưa nó vào trại trẻ mồ côi, thậm chí còn tệ hơn thế: trả lại cho

⁽¹⁾Collie là giống chó có nguồn gốc từ Scotland và Anh quốc. Nó được biết đến như loài chó chăn cừu, rất thông minh và cảnh giác.

người mẹ đồn mạt, - chúng tôi đã nghĩ như vậy. Cho nên chúng tôi không tiết lộ với ai, rằng nó không phải là con đẻ của vợ chồng tôi. Chúng tôi phải chuyển nhà về tận vùng sâu vùng xa phía nam Ba Lan, để cho những người hàng xóm của chúng tôi không bàn ra tán vào quá nhiều, còn ở đây, ở nơi mới, ai cũng hiểu Ania là con đẻ của chúng tôi. Và chị biết không, chúng tôi chẳng hề vội vàng đi trình báo, vì đây là chuyện hình sự mà, nhưng hôm nay vợ tôi mua báo, đọc bài về chị Kinga, cả hai chúng tôi cùng khóc, là vì, tại sao một người đàn bà rơi vào tình cảnh éo le như vậy mà không ai giúp đỡ chị ta, cả gia đình, cả ông chồng. Và chị ấy chạy trốn mafia - tất nhiên trong đầu chị ấy thôi, nhưng làm thế nào mà biết được người ta đang nghĩ gì - và cũng chẳng có ai giúp đỡ chị ấy. Chúng tôi trộm nghĩ: Ania của chúng ta, nghĩa là Alusia của Kinga trong bài báo, sẽ nói gì, khi đến một ngày nào đó cháu nó sẽ biết, nó sẽ hỏi, tại sao chúng tôi lại không đi báo cho mẹ nó, người cực kì đau khổ và tự kết tội mình về cái chết của đứa con, có nghĩa là nó, Ania, mà không, Alusia, không còn sống. Chị có hiểu không? - người đàn ông nói giọng nhát gừng.

Aska phải lấy tay bịt miệng lại để không bật ra tiếng khóc xé tan lồng ngực mình và có thể làm đứt quãng câu chuyện vô tiền khoáng hậu này. Cô nhà báo nghe loáng thoáng gần đâu đó có tiếng người đàn bà đang

đồ dành đứa bé, và Aska chẳng thể tin, đó là con, đó chính là... con gái của Kinga! Đơn giản là Aska không muốn tin vào sự may mắn này, để rồi hóa thành ảo tưởng và vỡ tan như bong bóng xà phòng...

- Vâng. Tôi hiểu, - sau chót cô nhà báo trả lời.

- Chúng tôi không muốn chuyện này lan rộng. Cũng không muốn một phiên tòa nào cả, chị hiểu không? Tôi biết, những người làm truyền thông, các nhà báo họ giữ gìn. Chị không thể tiết lộ, chị lấy ở đâu ra tin này, đúng không?

- Tôi không tiết lộ đâu.

- Thoạt tiên chúng ta gặp nhau cái đã: chị và tôi, còn với mẹ của Ania, với Kinga, có lẽ sau đó. Chúng tôi còn... phải chuẩn bị... chị hiểu cho. Còn khi nào khẳng định Ania chính là Ala... lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau tính, làm thế nào để tốt nhất cho cháu bé. Vì chúng ta lo cho cháu mà. Lo cho lợi ích của nó, phải không chị? Chúng tôi không muốn làm cháu bị tổn thương. Đã một lần nó bị bỏ mặc trong... rừng này... phủ lá bên trên. Chị hiểu không chị?

Aska hiểu từng lời. Từng lời được nói ra với giọng run run và từng lời chưa được nói ra. Lời của một người cha yêu thương đứa con hơn cả mạng sống của mình, đứa con mà có thể người ta sẽ bắt mất của ông. Kinga cũng hiểu điều này - Aska dám chắc như vậy.

- Chúng ta sẽ gặp nhau, - Aska nói chậm rãi với vẻ mặt đầy suy tư. - Tôi có ảnh của Ala Krol. - “Tôi lấy ở chỗ ông bà của cháu bé, khi tôi đến thăm chớp nhoáng nhà họ”, cô nhà báo nói tiếp trong đầu. - Nếu đây chính là bé gái này, cho dù tôi không một chút nghi ngờ, thì lần sau chúng ta sẽ gặp nhau bốn người: hai bác, Kinga và tôi. Tính cả bé gái nữa thì thậm chí là năm người. Aska không có kế hoạch tiết lộ chuyện này cho Czarek. Quyết định này tùy thuộc vào Kinga, và chỉ tùy thuộc vào chị ấy mà thôi.

Aska hẹn gặp ông Stanislaw tại một quán trọ ven đường, có cái tên “Món ăn Nhà nông” ở vùng đông nam Ba Lan. Từ lúc ngồi lên xe cho đến khi tới đó mất độ sáu giờ đồng hồ. Nếu đi tốc độ nhanh thì đến còn sớm hơn. Cô nhà báo sẽ lao nhanh như điên vì cô không thể đợi lâu hơn nữa cuộc gặp này. Cả nét mặt của Kinga nữa, nét mặt khi nàng hay tin, Aska Reszka, nhờ phép màu, đã tìm thấy đứa con gái được cứu sống của nàng.

Nhưng bây giờ phải tìm cho bằng được Kinga cái đã.

Việc này cô nhà báo đành phải giao phó cho Czarek thôi.

- Anh ơi, em có cuộc gặp đã hẹn trước, em phải đi ngay thôi, - cô nhà báo vừa nói vừa chạy, chuẩn bị lên đường. - Anh hãy đi tìm Kinga. Anh đi thuê một nhân

viên cứu hộ có chó săn, loại chó đánh hơi phát hiện hầm hố ấy mà, và đi tìm những thửa vườn hoang. Trong hang ổ của mình Kinga có thể bắt đầu tìm cách. Anh biết tìm cách làm gì rồi đấy.

Aska chẳng cần nói nốt. Czarek hiểu rất rõ rằng, một người đàn bà có tâm lý dễ vỡ như Kinga, một lần nữa lại bị phản bội và lại hoảng sợ, có thể muốn kết thúc đời mình. Và lần này có hiệu quả.

Khi nằm trên tấm đệm rách trong hang ổ của mình, quần quanh người chiếc áo lông, Kinga cảm thấy an toàn trong chốc lát. Người ta không thể nhanh chóng tìm được nàng ở đây. Nàng nghỉ ngơi, lấy lại sức, để rồi tự kết liễu đời mình. Bởi họ không bao giờ buông tha nàng đâu. Nếu như ngày hôm qua nàng vẫn còn hy vọng, hy vọng vào một cuộc sống mới, thì hôm nay nàng đã biết rằng, họ - tất cả, không trừ một ai: bố mẹ, bạn bè, Aska, Czarek - không hề có lòng nhân từ. Họ có thể giả đồ, đúng vậy, nhất là Aska, đóng kịch rất giỏi, ra bộ đồng cảm, ra bộ xúc động, nhưng chỉ nhằm mục đích đập những người tin tưởng mình lún sâu hơn nữa xuống bùn đen.

Thế giới này thật là dã man.

Còn Kinga không muốn sống tiếp trên thế giới này nữa, dù chỉ là một phút.

Bây giờ nàng ngủ độ vài giờ, vì biết đâu nàng sẽ nằm mơ thấy Alusia lần cuối. Ở nơi nàng sẽ tới sau khi chết, nàng sẽ không được gặp con gái nữa đâu, hoàn toàn không. Dưới địa ngục, hình phạt nghiêm khắc nhất là hình phạt dành cho người mẹ giết con...

Người đàn bà nhắm nghiền hai mắt, hai tay ôm vai và chìm vào giấc ngủ không yên bình, giấc ngủ toàn chiêm bao. Chai rượu vodka, mấy gói thuốc ngủ và hộp lưỡi dao cạo đang bình thản chờ đợi đến lượt mình...

Aska phóng như điên chiếc audi của mình về hướng đông nam Ba Lan, bất chấp mọi hạn chế tốc độ. Và lạ lùng thay, không một cảnh sát giao thông nào ra chặn xe cô nhà báo.

Đến quán trọ “Món ăn Nhà nông” cô gái chỉ đi hết có năm tiếng rưỡi đồng hồ, nhanh kỷ lục. Aska lao ngay vào bên trong quán, bắt đầu cảm thấy thiếu thời gian. Một cái gì đó sắp kết cục, còn cô, Aska, chẳng thể ngăn chặn nổi.

Ông Stanislaw ngồi tí trong góc xa của căn phòng, trước mặt ông là tờ báo gấp đôi. Aska bước lại chỗ người đàn ông, tự giới thiệu mình và... Nhìn tờ “Skandale” đang nằm trên bàn, cô nhà báo lịm người khi bắt tay người đàn ông. Không thể... không thể có chuyện này được!

Aska chộp ngay tờ báo và giờ ra, hai mắt mở to chăm chú nhìn vào tiêu đề bài báo, tiêu đề của Aska, tiêu đề mà cô đã nghĩ ra “NGƯỜI MẸ GIẾT CON GÁI. TẤN THÂM KỊCH NÀY CÓ THỂ XẢY RA VỚI MỖI NGƯỜI CHÚNG TA!”, nhìn tấm ảnh Kinga đang quỳ bên nắm mộ nhỏ với gương mặt buồn và bất lực, như trong thực tế, cô đọc cụm từ kết thúc bài báo: “Chị kể lại đi” và òa khóc. Nước mắt chảy ròng ròng trên hai má cô nhà báo, vì cô đã hiểu, tại sao những người đã phát hiện thấy Ala Krol trong cái đêm tháng Bảy, lại quyết định báo chuyện này cho người mẹ đau khổ và tuyệt vọng của đứa bé: Vì họ đã đọc nguyên bản câu chuyện có thật của Kinga. Chứ không phải câu chuyện ly kỳ đẫm máu được Jacek Sonder bịa đặt, tung ra cho những kẻ thích giật gân, cầu Chúa trừng phạt hần. Rõ ràng những tờ báo gã cho in đợt đầu đã tới đây, vùng sâu vùng xa Ba Lan, nơi ông bà Wysocki sinh sống. Vận may đã chăm lo cho Kinga, đưa những lời nói đúng sự thật của nàng đi đúng hướng...

Hai tay run run Aska rút từ trong ví ra tấm ảnh Ala, tấm ảnh cô nhà báo lấy cắp của bố mẹ Kinga.

Ông Stanislaw, giọng nhát gừng vì xúc động mạnh, khẳng định:

- Đây đúng là Ania của chúng tôi.

Cả hai ngồi xuống - mặc dù Aska vẫn đang rất sốt ruột, cô nhà báo không có thời gian, cô phải quay về

ngay! - hai người nhìn vào mắt nhau: người đàn ông phân vân, liệu ông ta có thể tin người đàn bà này, cô nhà báo này, liệu cô nhà báo có hủy hoại hạnh phúc của gia đình ông, có hủy hoại cuộc sống của bé gái nhất được, đứa bé mà ông yêu thương như chính con đẻ của mình, hay không. Còn Aska nín thở, chỉ ao ước một điều: ông cho tôi xem mặt cháu đi! Xem mặt Ala Krol, để tôi có thể ngay tức khắc quay về Warszawa, đứng trước Kinga và nói với chị: “Con gái của chị còn sống! Tôi đã tận mắt nhìn thấy cháu rồi!” Cho tôi xem mặt Alusia đi, khi còn chưa quá muộn. Chừng nào còn chưa quá muộn.

Mười lăm phút sau họ dừng xe trước một ngôi nhà nhỏ, sạch sẽ tinh tươm, một người đàn bà bế trên tay bé gái tóc vàng hai tuổi đứng trước cửa, đứa bé giống Kinga đến nỗi ngay lập tức Aska òa khóc. Miệng nói lấp bắp lời xin lỗi, Aska cố giải thích rằng, cô không thể vào trong nhà dù chỉ một lát, cô phải quay về ngay, Kinga đang chờ mà! Chia tay với bố mẹ nuôi của Alusia, cô nhà báo lên xe trở về với linh cảm ngày càng tăng rằng, đã quá muộn mất rồi, không kịp nữa rồi, mọi công sức đổ hết xuống sông xuống biển mất rồi, cô phóng xe như điên về hướng tây bắc, về Warszawa.

Kinga bất thành linh tinh giấc, nàng thức giấc theo bản năng của con thú bị săn lùng. Nàng vẫn chưa nghe

thấy tiếng vọng của cuộc truy tìm, cái lặng im của đêm đen vẫn đang ngự trị khắp nơi, tuy nhiên... tuy nhiên sau mỗi nhịp đập của con tim nàng lại càng đinh ninh bọn họ đã phát hiện ra dấu vết của nàng rồi. Bọn họ đang ở gần đây, càng lúc càng tới gần.

Nàng nín thở và... đúng rồi! Nàng nghe thấy, đâu đó ở phía cuối vườn, cũng có thể đằng sau vườn, tiếng chó sủa gắt và ngay lập tức im bật.

Người nàng càng cuộn tròn hơn. Chỉ mỗi đôi mắt sợ hãi thò ra từ bên dưới chiếc áo lông rách bươm. Phải chăng đó không phải là họ đang tìm nàng. Phải chăng khi thấy im ắng, họ sẽ bỏ đi?

Nhưng sau đó... sau đó có tiếng gọi to:

- Kinga! Em có ở đây không?! Kinga, em lên tiếng đi nào!

Và trong đầu người đàn bà BÁO ĐỘNG ĐỎ!!! lóe lên màu đỏ thắm làm lóa mắt.

Không một phút chần chừ - các người sẽ không bắt được ta đâu! - Kinga lấy ra từ túi áo hộp lưỡi dao cạo, bằng đôi tay tự tin không hề run sợ, nàng bóc một lưỡi dao, rồi gí vào động mạch cổ, và lúc con chó lao tới cửa hang, nó vẫy đuôi mừng, còn Czarek cùng nhân viên cứu hộ chạy theo sau nó, thì Kinga ấn sâu lưỡi dao vào cơ thể rồi rạch một vết dài... Máu tươi phun tung tóe thành tia... Kinga tựa lưng vào tường đất, rớt cuống nàng

bình tĩnh. Máu càng phun mạnh sau mỗi lần tim đập, nàng nhìn bằng đôi mắt tắt dần, như thể có kẻ nào đó trong đám những người truy tìm đang nhìn vào bên trong hang.

“Ta không để cho các người bắt được ta đâu. Không bao giờ...” - đó là ý nghĩ cuối cùng có ý thức của Kinga.

Chiếc điện thoại chỉ Czarek biết số - Aska mua thẻ ngay trước lúc lên đường, để có thể liên lạc với gã, và chỉ với gã mà thôi - nổi chuông lúc Aska đi vào đường vành đai thành phố Krakow. Âm thanh của chiếc điện thoại di động cho cô cảm giác như cú đâm vào vùng bụng trên vậy. Aska đạp phanh, lái xe sang lề đường, thở sâu và bây giờ cô mới có thể nghe máy.

Khi nghe những lời đầu tiên được nói ra bằng thứ giọng nhát gừng, “Kinga đã làm chuyện đó mất rồi” thì Aska lấy hết sức bình sinh ấn các ngón tay lên điện thoại, cầu nguyện không thành tiếng, để cho Czarek nói tiếp rằng, người ta đang cứu Kinga. Rằng Kinga đã uống thuốc độc, người ta đang rửa ruột cho cô ta, và sẽ ổn thôi, tuy nhiên Czarek im lặng. Không, gã không im lặng, gã cố nói qua cuống họng cứng đờ đang bị thít chặt.

- Ra nhiều máu quá... Bọn anh đã tìm thấy Kinga, nhưng đã quá muộn... ra nhiều máu quá...

- Còn sống không? Anh chỉ cần nói, có còn sống hay không thôi! - Aska thét to, hụt hơi vì hoảng sợ.

- Xe cấp cứu chờ cô ấy đi rồi. Xe vừa chạy vừa bóp còi. Xe anh chạy theo sau họ, nhưng... ra nhiều máu quá... cả người Kinga trong vũng máu khi bọn anh kéo cô ấy... Ra nhiều máu quá...

- Anh chạy tiếp đi và túc trực bên chị ấy. Để người ta không buông xuôi, anh hiểu không nào? Để các bác sĩ không phẩy tay với Kinga như phẩy tay với một người đàn bà bình thường giết người. Phải chăm sóc chị ấy, anh hiểu chưa?

Gã đàn ông gạt đầu, cho dù cô nhà báo không nhìn thấy, rồi cúp máy, gã dùng cánh tay gạt nước mắt.

Ba giờ sau Aska lao vào hành lang bệnh viện, cô nhà báo nửa tỉnh nửa mê vì mệt và vì sợ cho Kinga. Czarek ngồi trên chiếc ghế kê dưới chân tường. Hai bàn tay buông thõng, mặt đen do máu bám mà gã chưa kịp nghĩ đến chuyện rửa sạch, Czarek nom chẳng khác gì nạn nhân của một vụ tai nạn.

Gã không ngẩng đầu lên khi nghe tiếng chân bước vội.

Aska phải vỗ vào vai Czarek gã mới nhìn cô gái.

- Chị ấy còn sống không? - Aska chỉ muốn hỏi có vậy.

- Vẫn còn sống. Ở đằng kia kìa. - Czarek chỉ tay về phía cửa đóng kín của khoa điều trị tích cực. - Anh đã bảo với người ta rằng anh là chồng của cô ấy. Họ đâu có biết, Kinga là Kinga, em hiểu không? Họ hứa sẽ báo cho anh, như thế...

Aska không nghe gã nói tiếp nữa.

Cô nhà báo chạy tới chỗ cửa, ấn chuông gọi và đợi cho đến khi có người mở cửa. Cánh cửa hé mở. Nữ y tá, vẻ bực mình, nói gì đó, rồi lắc đầu, nhưng rõ ràng Aska có tài thuyết phục, vì rốt cuộc y tá đã buộc phải cho cô nhà báo vào bên trong.

Nữ bác sĩ trẻ đang ngồi trong phòng trực, xem giấy tờ gì đó, nhìn thấy người đàn bà lạ mặt bác sĩ lập tức cau mày.

- Tôi là em gái của chị ấy, - Aska nói giọng cầu khẩn, mắt liếc nhìn dáng người bất động nằm trên một trong ba chiếc giường kê sau tấm kính phẳng. - Tôi xin chỉ một phút thôi.

- Tình trạng của bệnh nhân rất nguy kịch, - bác sĩ nói khẽ. - Chị ấy mất nhiều máu. Chị ấy đang...

- Tôi biết, tôi biết, thưa bác sĩ quý mến, nhưng chỉ một lát thôi. Tôi sẽ nói là tôi yêu chị ấy. Tôi chạm vào tay chị ấy để chị ấy biết là chị ấy không cô đơn. Chúng tôi đã bỏ mặc chị ấy khi chị ấy cần, chúng tôi muốn chị

ấy biết là chúng tôi đang ở bên cạnh chị ấy và chúng tôi sẽ... Tôi xin đề nghị... Điều này rất quan trọng...

Nước mắt lăn trên hai má Aska. Những giọt nước mắt chân tình, cho dù lời nói dối trá. Cô nhà báo muốn nói - mà không, không phải muốn nói, mà là phải nói với Kinga điều cực kì quan trọng!

Nhìn người đàn bà đang khóc lóc, em gái của người đàn bà tự tử, rốt cuộc nữ bác sĩ buộc phải gật đầu. Bác sĩ hiểu rằng, lời động viên của những người thân quan trọng như thế nào đối với những bệnh nhân trong tình trạng nguy kịch như thế này.

- Một phút thôi nhé. Cầm đồng hồ trong tay! - Bác sĩ dặn trước và tấm kính được kéo đi trước mặt Aska.

Không để mất một giây quý giá nào, Aska tiến lại phía giường, trên đó Kinga, băng bó đầy người và chẳng chịt dây dợ của các máy móc dụng cụ duy trì sự sống, đang nằm. Năm lấy bàn tay xương xẩu gần như trong vắt, cúi đầu xuống người đàn bà bị thương, Aska nói nhỏ:

- Alusia còn sống, chị nghe thấy không, chị Kinga? Tôi đã tìm thấy con chị nguyên vẹn và khỏe mạnh. Tôi đã tận mắt nhìn thấy cháu rồi. Tôi đã nhìn thấy, chị Kinga yêu quý ơi. Con chị còn sống.

Aska lùi lại, nhìn gương mặt bất động của người đàn bà. Cô nhà báo trông cậy phép màu xuất hiện. Rằng

Kinga sẽ mở mắt, đòi khẳng định và... Bóng dáng của nụ cười đã thoáng hiện trên gương mặt của người đàn bà bất tỉnh chăng? Hay đó chỉ là Aska tưởng vậy. Các ngón tay của Kinga nắm trong bàn tay của Aska, nhẹ nhàng cụp lại, rất nhẹ nhàng, còn sau đó... sau đó...

... đường xanh trên monitor theo dõi bệnh nhảy lên rồi tụt xuống.

Bác sĩ ngẩng đầu khỏi máy tờ giấy.

Đường xanh hạ xuống rồi chạy thẳng, cắt màn hình monitor làm hai.

Tiếng báo động chói tai cắt ngang phòng, tiếng bíp bíp kéo dài và kéo dài...

Tiếng bíp bíp kéo dài khi người ta đẩy Aska chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra sang bên cạnh... Tiếng bíp bíp kéo dài khi bất thành linh xuất hiện một toán các bác sĩ và nữ y tá... Tiếng bíp bíp kéo dài khi có người hét to:

- Chú ý, kích tim, một, hai, ba!

Báo động lặng im một lúc. Tất cả mọi người nhìn vào màn hình máy cardiac monitor. Tất cả, trừ Aska, người lúc này chỉ nhìn thấy nụ cười trên gương mặt đang tắt dần của người bạn gái. Và cảm nhận cái ấn nhẹ từ những ngón tay của nàng.

Cô nhà báo sẽ nhớ mãi cái nồng ấm của nụ cười này, và cái chạm vào bàn tay Kinga, bụng nghĩ, dẫu không còn trên cõi đời này nữa, nhưng tâm hồn, tâm hồn mệt mỏi của người đàn bà bất hạnh này rốt cuộc được tự do và thanh thản, tại vì “đứa con của chị đang sống”.

Liệu có món quà vĩnh biệt nào đẹp hơn những lời giản dị dưới đây không?

Kinga ơi, chị vô tội.

Con gái của chị đang sống.

Nếu chị mà được gặp con thì chị hãy ôm con vào lòng, dù chỉ một lần.

Một lần cuối cùng...

Phân kết

Kinga ơi, lại hóa hay, khi chị không còn sống nữa! Tôi biết, nói như vậy là tàn nhẫn, là hèn hạ và vô liêm sỉ, chị muốn bảo thế nào cũng được, nhất là, nửa năm sau, kể từ ngày tôi khóc chị và thiếu chút nữa tôi cũng bị tâm thần do trầm cảm, còn bây giờ, sau sáu tháng trời, tôi xin nhắc lại: lại hóa hay, khi chị không còn sống nữa. Chị chết là may, may cho chị và may cho cả Alusia. Tại vì, chị sẽ được gì từ đoạn đời sống tiếp nào?

Lẽ dĩ nhiên chị có thể tìm cách nhận lại con mình và nuôi nấng nó.

Lẽ dĩ nhiên ông bà Stanislaw (thực ra họ rất ranh ma: tôi không biết họ của hai ông bà này, từ lúc tôi gọi điện báo cho họ là chị đã qua đời, họ không hồi âm, họ biến mất tăm luôn, cùng với Ania bé bỏng, tức là Ala của chị, nhưng rồi sẽ có ngày tôi tìm được họ, chị yên tâm đi), ông bà Stanislaw có thể tìm cách giành được đứa trẻ.

Còn tòa án thì vẫn chỉ là tòa án mà thôi - chị thừa biết ý kiến của tôi về cái vô hạn của sự bất công ở Ba Lan - tòa án có thể khẳng định chị là một người đàn bà điên (và tòa có phần có lý, vì chị có “giấy vàng”⁽¹⁾), còn ông bà Stanislaw là tội phạm (chỗ này có thể tòa cũng có lý, tại vì không thể tự tiện giữ rịt đứa trẻ nhật được, cho dù nó bị phủ lá và rêu rừng) và trong thời gian diễn ra vụ kiện, có thể gửi bé gái Ania-Ala tại nhà trẻ hoặc một gia đình tạm thời - còn hơn là cho nó đến ở với những người bị tâm thần như chị, những người giết kẻ mình nuôi nấng, đúng không nào?

Nếu Krzys xông vào cuộc, vì muốn hay không muốn anh ta là người cha hợp pháp của Ala Krol, rồi cả Czarek, cha ruột của đứa bé mà cũng vào cuộc, thì con gái của chị có khi phải ở trong trại trẻ mồ côi cho đến tuổi thành niên, vì cuộc tranh giành đứa bé gái giữa bốn phe của các vị có khi dai dẳng đến tận khi đó.

Đương nhiên là tôi ủng hộ chị, cho dù có thể ngay lập tức chị ở thế thua cuộc - ai vẫn là người ấy thôi, người ta sẽ không trao con cho một người đàn bà điên và cho dù giới bác sĩ đã khẳng định rằng, hiện nay chị khỏe như vâm, xin lỗi, thế nhưng “người đàn bà mà đã giết con một lần, thì rồi lại sẽ còn giết nữa” - còn chị, chị có thể làm gì khi chị nghe bản án như thế này: “tôi xin tước quyền làm mẹ của Kinga Krol và trao quyền này cho Alicia Krol...”, một người

(1) Bị bệnh tâm thần.

nào đó trong gia đình hoặc không một ai cả, nghĩa là trao cho cơ quan bảo trợ xã hội? Tất nhiên có thể chị sẽ thất vọng và tự tử, nghĩa là đối với chị kết quả có lẽ vẫn vậy: chẳng nào rồi chị cũng sẽ chết, trong khi con gái của chị suốt cả thời thơ ấu bị nhốt trong các trại trẻ mồ côi, khi đáng ra nó có bố mẹ thương yêu và có thể trở thành một người phụ nữ bình thường, hạnh phúc.

Bây giờ chị hiểu chưa nào, chị Kinga, chị đã hành động đúng khi tự kết liễu đời mình? Lại hóa hay đối với con của chị.

Tôi tin rằng... chính vì vậy mà chị đã ra đi: khi tôi nói với chị rằng, tìm thấy Ala rồi, rằng chị không giết con, rằng nó còn sống... chị biết không, như vậy chị đã công nhận là chị có thể yên tâm nhắm mắt. Chị đã cười với tôi còn gì, chị đã nắm chặt tay tôi còn gì, đúng vậy không nào? Tôi vẫn nhớ nụ cười của chị và có lẽ nhờ nụ cười đó mà tôi đã không tự giết mình, khi tôi tự nhận mình có lỗi trong cái chết của chị. Vì chính bài báo của tôi đã giết chết chị còn gì. Nhưng mà chị ơi, bài báo của tôi cũng đã xóa tội cho chị, đúng vậy không hả chị?

Chị ơi, chị có biết điều gì dẫn dắt tôi nhiều nhất không? Đó là chị, một người đàn bà tốt như thế, dễ thương như thế, người đàn bà vô tội, đang nằm đây, bên dưới phiến đá đen thăm lạnh lòng này - tôi đã dựng cho chị một bức tượng đẹp, có phải vậy không? - còn những kẻ đốn mạt thật

sự, tất cả những mẹ Karolika M., mẹ của những đứa bé mang họ Przemek và Grzes, những con thú dữ đội lốt người, những tên khốn nạn, hành hạ đứa con ba tháng tuổi cho đến chết - tất cả những kẻ mang căn bệnh nhân cách này vẫn thoải mái đi lại khắp nơi mà không bị trừng phạt, bọn họ cười vào mặt chúng ta...

Và tôi không hiểu nổi, không chịu đựng nổi điều này.

Và cả chuyện, những người bình thường, những người tử tế, không hề có phản ứng gì khi nghe những tiếng kêu la của đứa trẻ bị hành hạ ở phía bên kia bức tường nhà hàng xóm. Rằng những cụm từ "tôi không thấy, tôi không nghe, tôi không nói" càng ngày càng trở nên phổ biến, vì làm như vậy cho nhẹ thân, vì "tôi chôn mũi vào chuyện của người ta mà làm gì", khi họ đã quen như vậy, họ vô cảm...

Còn tất cả những đường xanh da trời này, những vị thanh tra viên, những vị làm việc tại các cơ quan bảo trợ xã hội, những vị làm ở tòa án thì sao? Họ sáng cấp ô đi tối cấp về, làm việc qua loa đại khái từ tám giờ sáng đến mười sáu giờ chiều, cuối tháng lĩnh lương, đó là toàn bộ danh dự của những ngài cán bộ quan liêu.

Chị biết không, tôi định xông vào việc này. Tôi sẽ nghiêm khắc lên án lũ ăn bám, nhưng không phải chỉ những kẻ phạm tội đâu, mà cả những kẻ cần phải bị truy tìm, trừng trị và trừng phạt, cho dù sếp mới của tôi lại bảo, "Cô thôi đi cho tôi nhờ, ai người ta đi quan tâm chuyện đó nào?"

Tôi quan tâm.

Biết đâu - như chị đã yêu cầu - tôi sẽ cứu được dù chỉ một đứa bé, một đứa bé không nhà.

Tôi biết rằng chiến dịch của tôi sẽ không làm cho chị hồi sinh, nhưng chí ít tôi cũng đền bù cho cái chết của chị. Tại vì, tôi mà không viết bài báo này thì có lẽ chị vẫn còn sống. Nhưng mà... có lẽ chị sẽ sống trong cảm giác tội lỗi, còn chính nhờ tôi làm như vậy mà chị đã ra đi trong thanh thản, đúng vậy không hả chị?

Và tôi đã cứu cả con mèo Kacper nữa, con mèo mà nhẽ ra bữa đó đã chết trong nhà chứa rác cùng với chị. Czarek đã cho phép tôi giữ con mèo này lại. Tôi có kẻ để mà trở về nhà, cho dù đó là một con mèo mướp xấu xí.

Chỉ có điều... chị ơi, con Kacper này nó nhớ chị ghê lắm. Khi ngủ nó nằm cuộn tròn nom rất dễ thương trong chiếc áo cánh của chị và lúc nào nó cũng ngóng chị trở về.

Chị đã có thể sống, chị Kinga. Bạn đã có thể sống, bạn gái của tôi ơi.

Nếu như không...

Ôi, cái thế giới tồi tệ, cái số phận hẩm hiu, lũ người đê mạt...

Tôi xin thề với chị, khi tôi đang quỳ trước mộ chị, rằng tôi sẽ tìm được cháu Alusia và tôi sẽ nuôi dưỡng, chăm sóc cháu để không một kẻ nào xúc phạm con chị. Tôi có lỗi với chị và cả với cháu nữa.

Còn đến một ngày nào đó, khi đưa cháu đến viếng mộ chị, tôi sẽ nói với cháu rằng, mẹ cháu yêu thương cháu nhiều lắm... mẹ cháu yêu thương con gái nhiều lắm.

Tôi sẽ nói với con chị như vậy đó.

Chị Kinga ơi, tôi xin thế.

Warszawa, ngày 2 tháng Ba năm 2013

CÁC TÁC PHẨM CHÍNH CỦA LÊ BÁ THỰ ĐÃ XUẤT BẢN

Dịch thuật:

- 1 - *Chú cá mập vàng tí hon* - Robert Stiller, NXB Kim Đồng 1991.
- 2 - *Vì sao không nghe thấy giọng cá* - Maria Kruger, NXB Kim Đồng, 1993.
- 3 - *Tomek ở Lục địa Đen* (tiểu thuyết - dịch chung với Nguyễn Hữu Dũng) - Alfred Szklarski, NXB Kim Đồng, 1999.
- 4 - *Trên bờ biển sáng* (tập truyện, dịch chung với Nguyễn Hữu Dũng) - Henryk Sienkiewicz, NXB Văn học, 2000.
- 5 - *Truyện ngắn Ba Lan chọn lọc* - NXB Văn học, 2000.
- 6 - *Những bông hồng xanh của nhà thơ* (tập thơ) - Tadeusz Rozewicz, NXB Văn học, 2001.
- 7 - *Cười quanh năm* - NXB Văn học, 2002.
- 8 - *50 truyện ngắn của Slawomir Mrozek* - NXB Văn học, 2002.
- 9 - *Năm châu cùng cười* - NXB Văn hóa - Thông tin, 2003.
- 10 - *Nàng thứ ba* (tiểu thuyết và truyện ngắn) - Henryk Sienkiewicz, NXB Văn học, 2004; VINAPO, 2011.

- 11- *Pharaon* (tiểu thuyết) - Boleslaw Prus, NXB Lao động - Trung tâm văn hóa ngôn ngữ Đông Tây, 2004.
- 12 - *Hành tinh cười* - NXB Văn học, 2005.
- 13 - *Hoang thai* (tiểu thuyết) - Dorota Terakowska, NXB Phụ nữ, 2006.
- 14 - *Xin cách đàn ông!* (tiểu thuyết) - Katarzyna Grochola, NXB Hội Nhà văn - Nhã Nam, 2007.
- 15 - *600 truyện cười* - NXB Văn hóa - Thông tin, 2007.
- 16 - *Quà của Chúa* (tiểu thuyết) - Dorota Terakowska, NXB Phụ nữ, 2009 - Được Hội Nhà văn Việt Nam tặng bằng khen, năm 2010.
- 17 - *Các người khắc biết tay tôi!* (tiểu thuyết) - Katarzyna Grochola, NXB Hội Nhà văn - Nhã Nam, 2010.
- 18 - *Cõi cười* (sách điện tử) - VINAPO, 2011.
- 19 - *Dưới cánh Thiên thần Rượu* (tiểu thuyết) - Jerzy Pilch, NXB Hội Nhà văn - Phương Nam Book, 2012.
- 20 - *Ban công lên trời* (tập truyện ngắn) - Tomasz Jastrun, NXB Hội Nhà văn - Phương Nam Book, 2012.
- 21 - *Cô gái Không Là Gì* (tiểu thuyết) - Tomek Tryzna, NXB Hội Nhà Văn - Phương Nam Book, 2013.
- 22 - *Con voi* (tập truyện ngắn) - Slawomir Mrozek, NXB Hội Nhà văn - Phương Nam Book, 2013.
- 23 - *Hy vọng* (tiểu thuyết) - Katarzyna Michalak, NXB Hội Nhà văn - Trung tâm văn hóa ngôn ngữ Đông Tây, 2014 - Giải thưởng văn học Hội Nhà văn Hà Nội năm 2014.

Người đàn bà vô gia cư

- 24 - *Những khoái cảm khác* (tiểu thuyết) - Jerzy Pilch, NXB Phụ nữ, 2015.
- 25 - *Vợ chưa cưới Chủ nhật* (tập truyện ngắn) - Hanna Samson, NXB Phụ nữ, 2015.
- 26 - *Người đàn bà vô gia cư* (tiểu thuyết), Katarzyna Michalak, NXB Phụ nữ, 2017.

Sáng tác:

- *Hoa giẻ* (thơ) - NXB Văn học, 2002.
- *Lê Bá Thự 27 năm dịch và viết* - NXB Phụ nữ, 2016.
- *Đi về ngày xưa* (thơ) - NXB Phụ nữ 2016.

Người đàn bà Vô gia cư

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng Biên tập
KHÚC THỊ HOA PHƯỢNG

Biên tập: Nguyễn Ngọc Châm

Bìa: Ngô Xuân Khôi

Trình bày: Minh Khang

Sửa bản in: Minh Hảo

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: (04) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832

FAX: (04) 39712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Website: www.nxbphunu.com.vn

Chi nhánh:

16 Alexandre de Rhodes - Q. 1 - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (08) 38234806

In 1.500 cuốn khổ 13,5x20,5cm tại Công ty TNHH MTV In Tiến Bộ, 175 Nguyễn Thái Học, Hà Nội. Giấy xác nhận KHXB số: 297-2017/CXBIPH/7-06/PN ký ngày 10/2/2017. Giấy QĐXB số: 78/QĐ-PN. In xong và nộp lưu chiểu quý II năm 2017.

Kinga đã mất tất cả: nhà cửa, gia đình, con cái và nhân phẩm. Đúng lúc nàng tìm đến cái chết thì Aska bỗng nhiên xuất hiện trong đời nàng. Chính cô gái này đã từng làm cho vợ chồng Kinga tan đàn xẻ nghé. Còn bây giờ Aska chìa bàn tay nhân ái giúp đỡ Kinga. Động cơ của sự giúp đỡ này là gì? Phải chăng do lương tâm cắn rứt? Đây là một cử chỉ nhân từ hay là một mưu kế được giấu kín? Aska vẫn còn chưa biết chuyện của Kinga, một câu chuyện đau lòng và gây xúc động tới mức thật khó lòng tưởng tượng.

Liệu Aska có giành được niềm tin của Kinga - Người đàn bà vô gia cư hay không? Cô có thể phát hiện, tại sao Kinga lại tự khinh bỉ mình như vậy, lại đau khổ đến như vậy hay không? Cô nhà báo Aska sẽ làm gì khi biết rõ sự thật về người đàn bà này? Phải chăng trong Aska đang thắt thẽ một nữ nhà báo chuyên dò la, điều tra, khai thác để viết bài, hay là một nữ nhà báo thương người, nhạy cảm trước khổ đau của những người phụ nữ khác?

ISBN 978-604-56-3974-0

Giá: 79.000đ

Người đàn bà vô gia cư